

TẠO DÀN

Văn chương kinh điển

TANIZAKI
JUNICHIRO

清

Tinh Kỳ

Nam Tử dịch

nhà
xuất
bản
văn
học

Tranh Dressing Her Hair của Asai Kiyoshi

Tanizaki Jun'ichirō

(24/07/1886 – 30/07/1965)

--

Tanizaki Jun'ichirō là một thiên tài văn chương với một văn nghiệp đồ sộ. Ông là người kể chuyện có duyên nhất trong những cây viết tiên chiến, nội dung của các tác phẩm của ông phần nhiều khai thác cảnh sống hoan lạc, đồi phế của xã hội cũ đang suy tàn và miến sâu phong kín của địa ngục nội tâm con người muôn thuở. Văn chương Tanizaki vừa thâm trầm, cổ kính, vừa bóng bẩy, diễm tình, vừa đồi phế bệnh hoạn nhưng không kém phần tinh tế.

Tác phẩm Tao Đàn đã xuất bản:

- *Chữ Vạn*
- *Hai cuốn nhật ký*
- *Tuyển tập truyện ngắn Tanizaki*
- *Tình khờ*

CÔNG TY CỔ PHẦN SÁCH TẠO ĐÀN

12C Hàng Than - Ba Đình - Hà Nội

Tel: 024. 2214 9698 | www.sachtaodan.vn | info@sachtaodan.vn

TÌNH KHỜ

TANIZAKI JUN'ICHIRO

ISBN: 978-604-960-985-5

Dịch từ bản tiếng Anh: *Naomi* của Anthony H. Chambers,
NXB *Vintage*, 2001.

Bản quyền tiếng Việt © Công ty Cổ phần Sách Tao Đàn.

I

TANIZAKI JUN'ICHRŌ

TÌNH KHỜ

Tiểu thuyết
Nam Tử dịch

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Một

Những sự kiện trong mối quan hệ của hai vợ chồng tôi xảy ra thế nào, tôi sẽ cố thuật lại y nguyên, chân thực và thẳng thắn nhất có thể. Quan hệ này hẳn chưa từng có tiền lệ. Câu chuyện của tôi sẽ cho tôi ghi chép quý giá về một điều mà tôi mãi mãi không muốn quên đi. Đồng thời, xin quả quyết rằng quý độc giả có thể sẽ rút ra được bài học từ chuyện này nữa. Khi Nhật Bản ngày càng hội nhập quốc tế sâu rộng, người Nhật và dân ngoại quốc ngày càng háo hức giao thiệp với nhau, thôi thì đủ loại học thuyết, triết lý được mở mang ra; đàn ông đàn bà đều học theo một thời trang Tây Dương mới nhất. Chắc chắn trong thời thế như vậy, kiểu hôn nhân của chúng tôi nay tuy còn xa lạ nhưng rồi sẽ phổ biến khắp mọi nơi.

Ngẫm lại tôi thấy chúng tôi ngay từ đầu đã là một cặp quái dị. Khoảng bảy năm trước tôi gặp người phụ nữ bây giờ là vợ tôi, ngày tháng chính xác tôi không nhớ. Lúc ấy, cô nàng là một tiếp viên ở cái quán tên là Café Diamond gần cổng Kaminari, chùa Quan Âm ở Asakusa. Lúc tôi gặp, cô mới mười lăm tuổi đầu và vừa đi làm. Cô nàng mới ra đời – mới học việc, mới tiếp khách gì đó, vẫn chưa phải nhân viên chính thức.

Thật chẳng hiểu sao cái thằng tôi, một người đàn ông hăm tám lại để mắt đến một đứa trẻ như thế, nhưng từ đầu tôi bị cái tên cô bé quyến rũ. Mọi người gọi cô là "Nao-chan"^[1]. Một hôm tôi hỏi thì mới biết tên thật của cô là Naomi, viết bằng ba chữ Hán “奈緒美” (Nại Tụ Mỹ). Cái tên ấy kích thích sự tò mò nơi tôi. Tôi thấy tên gì mà kêu quá, viết bằng chữ Latin sẽ thành ra tên Tây. Tôi bắt đầu chú ý đặc biệt đến cô bé. Mà cũng lạ, biết được cái tên cầu kỳ của cô thì tôi nom cô cũng kháukhinh, Tây ra phết. Tôi bắt đầu cho rằng để cô bé làm tiếp viên ở một nơi như thế thật là phí phạm.

Naomi quả thực trông hao hao minh tinh màn bạc Mary Pickford: dung mạo cô bé đúng là có nét Tây. Không phải tôi nhìn nhận thiên lệch, nhiều người cũng bảo thế, ngay cả lúc này khi cô nàng đã trở thành vợ tôi. Chắc là đúng thật rồi. Với lại đâu chỉ khuôn mặt mà cả thân hình Naomi lúc khỏa thân cũng rất Tây nữa. Tất nhiên chuyện ấy về sau tôi mới biết. Còn khi đó, tôi chỉ có thể tưởng tượng vẻ đẹp của chân tay cô nàng nhờ phong cách mặc kimono thời thượng của cô.

Tôi không mạnh miệng được về định hướng tương lai của Naomi khi cô còn là cô bé phục vụ quán cà phê; may ra chỉ có cha mẹ hay chị em gái mới hiểu được tâm trạng của một thiếu nữ mười lăm, mười sáu. Nếu được hỏi ngày hôm nay, chắc tự Naomi sẽ bảo nàng đơn giản là bàng quan với mọi thứ mà thôi. Song đối với người ngoài, cô bé Naomi có vẻ là một thiếu

nữ ít nói, buồn bã. Vẻ mặt cô bé trông tiêu tụy. Mặt cô tai tái, lì lì như một tấm kính trong dày cộp – vừa mới vào làm ở đó nên Naomi còn chưa trang điểm cái mặt trắng bệch như các cô tiếp viên khác, cũng chưa quen với khách khứa hay đồng nghiệp. Cô có khuynh hướng giấu mình một góc trong lúc lặng lẽ và lo lắng làm phần việc của mình. Đây cũng có thể là lý do tại sao cô bé trông thông minh sáng dạ.

Bây giờ tôi phải giải thích về hoàn cảnh của mình đã. Vào thời điểm đó, tôi là kỹ sư ở một công ty điện lực nọ, lương tháng một trăm năm chục yên. Tôi sinh ra ở Utsunomiya, tỉnh Tochigi. Học xong trung học, tôi lên Tokyo nơi tôi ghi danh vào một trường dạy nghề kỹ thuật ở Kurame. Tốt nghiệp ít lâu tôi trở thành một kỹ sư và ngày nào cũng thứ Bảy, tôi rời căn phòng trọ ở Shibaguchi đi tàu đến sở làm ở Oimachi.

Thuê nhà trọ ở một mình với thu nhập một trăm năm mươi yên một tháng, tôi sống tương đối phũ phề. Là trưởng nam nhưng tôi không có nghĩa vụ phải gửi tiền về cho cha mẹ, anh chị em. Gia đình tôi có cả một nông trang sản xuất quy mô lớn; ông cụ tôi mất thì bà cụ với một bà cô và ông bác tận tụy đã tiếp quản mọi thứ dùm tôi rồi. Tôi hoàn toàn tự do. Nhưng điều này không có nghĩa là tôi sống đua đòi. Tôi là một chàng tư chức gương mẫu: tần tiện, chân thành, thật thà như đêm, thậm chí còn nhạt nhẽo nữa, ngày nào cũng làm việc mà không mảy may than phiền hay bất mãn. Ở sở làm, anh chàng Kawai Joji được biết đến như là một bậc "quân tử".

Để giải trí, tôi thường đi xem phim buổi tối, dạo chơi ở khu Ginza, rồi thỉnh thoảng lắm mới tự thưởng cho mình một suất ở nhà hát Đế Quốc. Cùng lắm có thể thôi. Dĩ nhiên, là thanh niên độc thân, tôi không phản đối chuyện cặp kè với gái trẻ. Bản chất tôi vẫn là anh nhà quê nên thường mắc cỡ trước người ngoài và không có người bạn khác giới nào, chẳng trách được tiếng là "quân tử". Nhưng chỉ là "quân tử" bề ngoài thôi. Sáng nào đi xe điện và mỗi khi lên phố tôi đều tranh thủ mọi cơ hội để quan sát đàn bà kỹ càng. Một lần, Naomi xuất hiện trước mắt tôi.

Tôi chưa hề kết luận rằng Naomi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Thực ra có khối đàn bà đẹp hơn nàng trong số các thiếu nữ tôi đã lướt qua trên xe điện, trên hành lang nhà hát Đế Quốc, và ở khu phố Ginza. Nhan sắc Naomi về sau có thăng hoa không chỉ trời mới biết, bấy giờ cô nàng mới mười lăm, còn tôi nhìn tương lai cô nàng vừa kỳ vọng mà cũng vừa quan ngại. Kế hoạch ban đầu của tôi bấy giờ chỉ là chịu trách nhiệm và chăm lo cho cô bé. Một mặt tôi bị thúc đẩy bởi sự thương cảm dành cho cô. Mặt khác tôi muốn đem lại cái gì đó mới mẻ cho sự tồn tại nhàm chán vô vị hàng ngày của mình. Tôi đã ngán ngẩm sau bao nhiêu năm sống ở nhà trọ; tôi muốn đòi

mình rục rờ, âm áp lên chút xiu. Thật đấy, sao không xây hẳn một căn nhà, bé thôi cùng được nhỉ? Tôi sẽ trang trí phòng ốc, trồng hoa, treo một cái lồng chim ngoài hiên đầy nắng và thuê một cô giúp việc dọn dẹp, nấu nướng. Nếu Naomi đồng ý, cô bé sẽ đảm đương vị trí của cả người giúp việc lẫn con chim... Sơ sơ tôi đã nghĩ như vậy.

Ở trường hợp đó, tại sao tôi không tìm cho mình một người vợ con nhà gia giáo, xây dựng một gia đình mẫu mực? Câu trả lời đơn giản là tôi không có gan lấy vợ. Việc này cần phải cắt nghĩa cho tỉ mỉ. Tôi là một người biết thân biết phận, không ưa làm liều, hay không thể làm liều thì đúng hơn, nhưng lại có những quan niệm khá là tân thời, tinh tế về hôn nhân. Người ta hề nghe đến "cưới hỏi" là làm như nghiêm túc, hệ trọng lắm. Trước hết phải có người mai mối, tìm đường quanh cò dò hỏi xem gia đình hai bên nghĩ gì. Sau đó phải sửa soạn một buổi coi mắt, hai nhà chính thức gặp nhau. Nếu hai bên không phản đối thì một ông mai bà mối chính thức sẽ được lựa chọn, đôi bên trao đổi lễ vật, tư trang của cô dâu sẽ được đem sang nhà chú rể. Rồi đến lượt đám cưới, trăng mật, buổi lại mặt mang tính nghi thức của cô dâu – lễ lạt rườm rà đến mệt, tôi chả thích tẹo nào. Tôi nghĩ nếu có lấy vợ thì tôi muốn tổ chức làm sao cho đơn giản, thoải mái hơn.

Lúc ấy tôi mà muốn kết hôn thì hẳn có nhiều ứng viên lắm. Tôi đúng là trai quê đấy, nhưng thể chất khỏe mạnh, ăn ở đàng hoàng, tự tôi có thể nói rằng mặt mũi mình chỉ ít cũng trên trung bình, công ty cũng uy tín. Ai mà chẳng muốn giúp tôi. Ấy vậy chứ tôi không muốn được "giúp" đâu. Kể cả có cô nào đẹp thật đẹp, thì một, hai buổi coi mắt cũng chẳng đủ để các đối tượng tiềm năng hiểu được tính khí, tính cách của nhau. Ý tưởng chọn bạn đời dựa vào ấn tượng chung chung kiểu "Ồ, sống với anh này cũng được" hay "Trông cô nàng chẳng đến nỗi nào" nghe thật ngớ ngẩn. Tôi không thể làm thế. Phương án tốt nhất là đem một cô bé như Naomi chẳng hạn, về ở nhà mình và kiên nhẫn theo sát cô ấy trưởng thành. Sau này nếu tôi thích cái mình thấy thì có thể lấy nàng làm vợ. Như thế là đủ rồi, tôi chẳng ham kết hôn với con gái nhà giàu hay phụ nữ gia giáo, học cao làm gì.

Với lại, việc kết bạn với một cô bé, hàng ngày ngắm cô ấy lớn lên trong lúc hai người cùng sống một cuộc đời vui tươi, thoải mái với tôi có sức hấp dẫn đặc biệt, khác xa việc xây dựng một gia đình nghiêm túc. Nói tóm lại, Naomi và tôi sẽ chơi trò vợ chồng như trẻ con thôi. Đó sẽ là một cuộc sống giản dị, thoải mái chứ không phải sự tồn tại mỗi mồn để "duy trì một mái nhà". Đây là ước muốn của tôi. Một "mái nhà" ở nước Nhật hiện đại đòi hỏi mỗi cái tủ, cái lò sưởi, cái gối tựa đều phải nằm đúng chỗ của nó; công việc của chồng, vợ và người ở phải được phân biệt rạch ròi; còn phải làm đẹp lòng gia quyến và những người láng giềng khó tính nữa. Cái

đồng ấy chẳng dễ chịu hay ích lợi gì cho một anh tư chức trẻ, vì đã tốn kém thì chớ lại còn làm rối cả những việc đáng lẽ là đơn giản, về mặt này, tôi thấy kế hoạch của mình xem ra cũng như một luồng sinh khí mới.

Tôi nói chuyện với Naomi lần đầu sau khi quen cô bé khoảng hai tháng. Trong thời gian ấy, rảnh được lúc nào là tôi đến quán Café Diamond lúc đó và tận dụng mọi thời cơ có thể để nói chuyện với cô. Naomi thích phim ảnh và thường đi xem phim với tôi vào ngày nghỉ ở một rạp chiếu phim trong công viên. Ăn xong chúng tôi sẽ tạt vào đâu đó nhấm nháp ít đồ Tây hoặc ăn mì. Ngay cả trong những dịp ấy, cô bé cũng chẳng nói chẳng rằng; lúc nào cô cũng làm bộ mặt dỗi hờn làm tôi chẳng biết cô đang vui hay đang chán. Nhưng tôi mà rủ thì cô ấy không bao giờ từ chối. "Được ạ, chắc chắn rồi." Cô bé trả lời ngoan ngoãn, theo tôi đi bất cứ đâu.

Chẳng biết cô bé nghĩ tôi là loại người nào, chẳng biết tại sao cô bé lại đi với tôi, nhưng có lẽ cô vẫn còn là một đứa trẻ chưa biết nghi ngại đàn ông, cảm xúc trong cô còn ngây ngô và đơn giản. Tôi đùa rằng Naomi đi với tôi vì tôi đưa cô bé đến những chỗ cô thích và mời cô ăn tối. Phần tôi, tôi là một chàng bảo mẫu, là ông chú hiền lành tử tế; tôi không bao giờ cư xử khác đi hoặc mong đợi cái gì hơn từ cô bé ngoài mối quan hệ như vậy. Khi hồi tưởng lại, những ngày tháng mộng mơ đã qua ấy dường như một truyện cổ tích, tôi chẳng thể kim được ao ước chúng tôi có thể quay về làm đôi bạn hồn nhiên như xưa.

"Em nhìn được không, Naomi?" Khi không còn chỗ ngồi, chúng tôi sẽ đứng ở phía sau rạp phim.

"Em chẳng thấy gì hết." Cô bé đáp, nhón chân kiễng lên ráng nhìn qua những cái đầu của đám khán giả phía trước.

"Như thế không nhìn thấy đâu. Ngồi lên lan can mà nắm vai anh này." Tôi nhắc bồng cô bé đặt lên thanh sắt lan can. Đôi chân Naomi lơ lửng, một tay cô bé nắm vai tôi, trông cô có vẻ thỏa mãn khi chăm chú xem phim.

Khi tôi hỏi: "Em có vui không?" Cô bé chỉ nói "Có ạ." Cô không bao giờ vỗ tay hay nhún nhảy khoái chí nhưng tôi biết cô bé thích những bộ phim ấy thế nào qua khuôn mặt cô mỗi khi xem phim: đôi mắt tinh anh của cô mở tròn như một con cún cảnh giác lắng nghe âm thanh từ xa.

"Naomi, em có đói không?" Thịnh thoảng cô bé bảo. "Không, em không muốn ăn gì cả." Nhưng thường khi đói, cô ấy sẽ nói "có" không do dự mảy may. Rồi khi tôi hỏi, cô bé sẽ bảo muốn đi ăn cơm Tây hoặc ăn mì.

Hai

"Naomi, em trông như Mary Pickford^{2[2]} ấy." Tôi nói câu này vào buổi tối ở một tiệm ăn Tây chúng tôi ghé qua sau khi xem một phim của minh tinh Mary Pickford.

"Vậy hả?" Trông cô nàng chả vui lắm. Cô nhìn tôi vẻ thắc mắc như muốn hỏi sao bỗng dưng tôi lại nói như thế.

"Em không nghĩ thế sao?" Tôi kiên trì.

"Em không biết mình có giống cô ý không, nhưng ai cũng bảo em giống con lai." Cô nàng thờ ơ bảo.

"Có gì đáng ngạc nhiên đâu. Này nhé, em có một cái tên lạ tai. Ai đã đặt cho em cái tên Naomi rõ tình tế như vậy?"

"Em không biết."

"Bố em hả, hay là mẹ?"

"Em không chắc..."

"Thế bố em làm gì kiếm sống?"

"Em không có bố."

"Còn mẹ em?"

"Em có mẹ..."

"Còn các anh chị em thì sao?"

"À, nhiều lắm ạ, có anh, chị, với một cô em gái..."

Những chủ đề này thì thoáng được nhắc tới nhưng hễ tôi hỏi về gia đình là Naomi trông bức bối, trả lời trót quớt cho qua chuyện.

Mỗi khi đi đâu đó cùng nhau, chúng tôi thường sắp xếp để hẹn nhau một giờ nhất định ở trên một chiếc ghế băng trong công viên trước chùa Quan Âm. Cô bé luôn đến đúng giờ, chưa lỡ hẹn lần nào. Thỉnh thoảng vì lý do này hay lý do khác tôi đến trễ, lo ngại cô sẽ bỏ về trước nhưng lúc nào cô cũng ở đó đợi tôi.

"Anh xin lỗi, Naomi. Em đợi đã lâu chưa?"

"Dạ, lâu rồi." Cô bé trông không giận dữ hay âm ỉm mấy. Một lần chúng tôi hẹn nhau chỗ một cái ghế băng thì trời chợt đổ mưa. Tôi tự hỏi cô ấy sẽ làm gì. Khi đến nơi, tôi xúc động nhìn cô co ro nép vào dưới mái hiên một ngôi đền nhỏ bên hồ đợi tôi.

Vào những dịp như thế, cô bé mặc bộ kimono lụa đã sờn, chắc là đồ cũ bà chị thầy cho, cùng đai lưng bằng lụa muslin. Cô bé vấn tóc kiểu truyền thống hợp với tuổi, khuôn mặt phủ lớp phấn trắng nhẹ. Cô đi đôi tất tabi và chạt khít, nhưng vẫn đẹp. Khi tôi hỏi lý do tại sao cô bé vấn tóc kiểu Nhật vào ngày nghỉ, Naomi chỉ nói "Vì ở nhà bảo thế." Như thường lệ, cô chẳng bao giờ giải thích ngọn ngành.

"Muộn rồi. Anh đưa em về." Tôi gợi ý như thế mấy lần nhưng lúc nào cô cũng bảo: "Không sao đâu. Em tự về một mình được. Đường không xa mà." Khi chúng tôi đến đoạn rẽ ở Công viên giải trí Hanayashiki, cô ấy quay đầu chào tạm biệt và chạy về phía Senzoku³[3].

Tí nữa thì quên. Không cần thuật lại quá nhiều những việc ngày ấy, nhưng chúng tôi từng có một cuộc trao đổi khá thân mật, thoải mái.

Đó là một buổi tối ẩm áp vào cuối tháng Tư mưa rơi lất phất. Quán thưa khách, không gian rất yên tĩnh. Tôi ngồi bên bàn một lúc lâu nhắm nháp đồ uống. Nói thế nghe như thể tôi người sành sỏi rượu chè lắm, nhưng thực ra tôi hầu như không uống gì. Để giết thời giờ, tôi gọi ly cốc-tai ngọt loại phụ nữ uống và chậm rãi thưởng thức từng ngụm một.

Khi Naomi bung đồ ăn lên, tôi hỏi: "Em ngồi đây một phút nhé?" Nhờ men rượu mà tôi bạo lên một tí.

"Gì vậy ạ?" Cô bé ngoan ngoãn ngồi xuống bên tôi và đánh một que diêm khi tôi rút cây thuốc lá hiệu Shikishima ra.

"Em nói chuyện với anh mấy phút nhé? Hôm nay em có vẻ không bận lắm."

"Cũng hiếm khi được thế này anh ạ."

"Lúc nào em cũng bận à?"

"Từ sáng đến đêm. Em không có thời gian đọc."

"Em có thích đọc không, Naomi?"

"Dạ có."

"Em đọc gì?"

"Tập chí loại nào em cũng thích. Em đọc gì cũng được."

"Anh nể em đấy. Nếu em thích đọc như vậy thì nên học ở trường nữ sinh." Tôi nói một cách cố tình và nhìn thẳng mặt cô bé. Chắc cô thấy bị xúc phạm, cô hếch mũi lên nhìn vào khoảng không nhưng vẻ buồn bã, bất lực trong mắt cô thì không lẫn vào đâu được.

"Naomi, em có muốn học thật không? Nếu có, anh có thể giúp em." Cô bé vẫn làm thinh, nên tôi nói thêm với giọng vui vẻ hơn, "Nói đi chứ. Em muốn làm gì? Thích học cái gì nào?"

"Em muốn học tiếng Anh."

"Tiếng Anh... còn gì nữa không?"

"Học nhạc ạ."

"Vậy thì em nên đi học. Anh sẽ trả học phí cho em."

"Nhưng giờ học trường nữ sinh sao được nữa. Em mười lăm tuổi rồi."

"Mười lăm với con gái chẳng trễ đâu, con trai thì mới trễ. Nếu chỉ muốn học nhạc và tiếng Anh, em cũng không cần đến trường. Mình có thể thuê gia sư. Em thấy thế nào hả Naomi, có muốn học nghiêm túc không nào?"

"Có ạ... Anh làm thế thực sự vì em ư?"

"Ừ, thật đấy. Nhưng em không thể làm việc ở đây được nữa. Như thế em thấy được chứ? Nếu em sẵn sàng từ bỏ công việc này thì anh chẳng ngại chăm nom em. Anh sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm nuôi dạy em thành một cô gái tuyệt vời."

"Vâng, vậy tốt quá." Naomi đáp, không chút do dự. Câu trả lời mau lẹ, dứt khoát của cô bé làm tôi giật mình.

"Ý em là em sẽ bỏ việc hả?"

"Dạ."

"Naomi cho là được, nhưng mà nhớ hỏi ý kiến mẹ và anh trai đấy."

"Em đâu cần hỏi người nhà. Họ chẳng nói gì đâu." Cô bé nói thế nhưng tôi dám chắc cô vờ vĩnh thôi chứ trong lòng thì e ngại. Không muốn cho tôi

biết dù chỉ qua loa nội tình trong nhà, cô bé làm bộ như không có gì phải lo lắng. Tôi chẳng muốn dò hỏi khi thấy Naomi miễn cưỡng, nhưng để thực hiện được nguyện vọng của cô bé thì tôi phải hỏi thăm gia đình và bàn bạc mọi sự với mẹ và anh trai cô đã. Theo kế hoạch của chúng tôi, tôi hỏi đi hỏi lại cô việc giới thiệu tôi với gia đình nhưng Naomi xem chừng lạnh nhạt đến kỳ cục. Thường cô bé bảo: "Anh không cần gặp họ. Em nói là được rồi."

Chẳng có lí gì vạch áo cho người xem lưng về gia đình Naomi để mà chọc giận cô bé; giờ thì Naomi là vợ tôi, nên vì cô ấy và cũng vì thanh danh của "chị Kawai" mà tôi sẽ đề cập đến vấn đề này càng ít càng tốt. Một ngày nào đó cái kim trong bọc sẽ lộ ra; mà nếu không lộ chẳng nữa, thì ai cũng có thể đoán được gia đình cô ấy thuộc hạng nào, cứ xem việc nhà Naomi ở Senzoku, rồi cô ấy đi làm tiếp viên quán cà phê ở tuổi mười lăm và không muốn ai biết mình sống ở đâu là đủ. Không chỉ có vậy: khi tôi rút cuộc áp đảo được Naomi và đi gặp mẹ cũng như anh trai cô, thì chả ai quan ngại gì về trình tiết của con em mình. Tôi bảo họ rằng để Naomi làm tiếp viên quán cà phê trong khi em nó ham học như vậy thì đáng tiếc lắm, và ước muốn họ có tin tưởng gửi gắm Naomi cho tôi không. Tôi cũng chẳng giúp gì được nhiều cho em nó, nhưng lại đang cần một người giúp việc nên nếu cô bé biết nấu nướng quét dọn thì tôi sẽ xem xét việc có thể cho em nó học hành tạm tạm những lúc nhàn rỗi hay không. Dĩ nhiên tôi thẳng thắn với họ về điều kiện của mình và việc mình còn độc thân. Tôi thỉnh cầu thể mà họ trả lời nghe tụt cả hứng: "Thể cũng tốt cho nó." Quả đúng như Naomi bảo. Gặp họ chả để làm gì.

Tôi biết trên đời chả thiếu các ông bố, bà mẹ vô trách nhiệm, nhưng trường hợp của Naomi làm tôi cảm động và tội nghiệp hơn cả. Theo những gì mẹ cô nói, tôi suy luận rằng gia đình họ không nuôi được Naomi. "Chúng tôi định gửi nó đến nhà geisha, nhưng nó không thích nên mới đành đem nó đến quán cà phê," bà mẹ nói với tôi. "Không thể để nó lêu lổng mãi được." Quả thật, có người chịu gánh vác Naomi và nuôi cô bé là họ được giải thoát. Sau khi nói chuyện với gia đình, rốt cuộc tôi đã hiểu tại sao ngày nghỉ nào cô bé cũng đều đi xem phim. Naomi ghét ở nhà.

Bất chấp điều đó, Naomi có xuất thân từ một gia đình kiểu này thế mà lại hay cho cả tôi và cô bé. Ngay sau khi tôi thống nhất với gia đình cô, Naomi báo tin cho quán cà phê và hôm nào cũng cùng tôi đi tìm một ngôi nhà phù hợp để mướn. Chúng tôi muốn một chỗ càng tiện đường đến văn phòng của tôi ở Oimachi càng tốt. Những ngày Chủ nhật, chúng tôi gặp nhau từ sáng sớm ở trạm Shimbashi – ngày trong tuần ở Oimachi, ngay sau khi tan sở chúng tôi cùng nhau khám phá vùng ngoại ô Kamata, Omori,

Shinagawa và Meguro, cả những khu thành thị quanh Takanawa, Tamachi và Mita. Trên đường về tôi và cô bé cùng nhau ăn tối, xem phim hoặc đi dạo quanh khu Ginza nếu còn dư dả thời gian. Sau đó Naomi về nhà ở Senzoku còn tôi quay lại ngôi nhà buổi sáng ở Shibaguchi. Chúng tôi sống như thế khoảng hai tuần. Nhà thuê ngày ấy còn hiếm, đi tìm ngôi nhà ưng ý đến là vất vả.

Nếu ai đó để ý chúng tôi – một anh tư chức và một cô bé ăn mặc tuềnh toàng, vấn tóc kiểu truyền thống sóng đôi quanh vùng ngoại ô Omori trong một sáng Chủ nhật tháng Năm trời quang – họ sẽ nghĩ gì nhỉ? Tôi gọi cô là "Naomi", cô gọi tôi là "anh Kawai⁴[4]". Khó mà nhầm chúng tôi với ông chủ và hầu gái hoặc anh em, vợ chồng hay bạn bè. Chúng tôi hẳn giống một đôi đũa lệch, có phần rụt rè khép nép, cùng nhau tản bộ vui vẻ vào một ngày dài cuối xuân đi tìm nhà, ngắm nghía phố phường và quay đầu nhìn những khóm hoa nở rộ sau hàng rào, trong vườn nhà ai đó hoặc ở vệ đường. Những bông hoa nhắc tôi rằng Naomi yêu các loài hoa Tây phương và cô thuộc tên chúng – những cái tên tiếng Anh trúc trắc, rất nhiều loài lạ lẫm với tôi. Có vẻ là cô đã học được ở tiệm cà phê, ở đó cô phụ trách coi sóc các bình hoa. Đôi khi chúng tôi nhìn thấy một nhà kính sau cánh cổng mình đi ngang qua. vốn nhạy bén, cô sẽ dừng lại hạnh phúc reo lên: "Ôi, hoa đẹp chưa kìa!"

"Em thích hoa gì nhất hả Naomi?"

"Thích hoa tulip nhất ạ!"

Niềm khao khát với những khu vườn rộng lớn, cánh đồng mênh mông và tình yêu dành cho hoa cỏ của Naomi có lẽ là sự phản kháng với những ngõ nhỏ bẩn thỉu ở Senzoku nơi cô bé lớn lên. Mỗi khi nhìn thấy những bông violet, bồ công anh, sen cạn hay dạ lan nào mọc trên bờ kè hay bên vệ đường quê, cô lại vội vã chạy ra ngắt. Vào cuối ngày, Naomi có cả đồng hoa xếp thành từng bó. Trên đường về, cô bé cẩn thận ôm lấy chúng.

"Hoa héo cả rồi. Sao em không vứt đi?"

"À, anh cắm vào nước là hoa sẽ tươi lại ngay. Anh Kawai ơi, anh phải cắm hoa trên bàn làm việc đấy nhé!" Cô ấy lúc nào cũng tặng hoa cho tôi mỗi khi tạm biệt nhau cuối ngày.

Chúng tôi đi tìm đồ cả mất, một ngôi nhà tốt quả không dễ kiếm. Rốt cuộc tôi thuê một ngôi nhà kiểu Tây gần tuyến tàu Điện lực Quốc gia, cách ga Omori chừng mười hai, mười ba lô nhà. Tôi xem thấy cũng hiện đại, đơn giản, người ta ngày nay gọi nó là "nhà văn minh", mặc dù cụm từ này hồi

ấy còn chưa phải một. Hơn phân nửa nhà lợp mái dốc ngói đỏ. Tường bên ngoài sơn màu trắng khiến tòa nhà trông như hộp diêm, những cửa kính hình chữ nhật khảm vào chỗ này chỗ kia. Trước thêm vào nhà là một mảnh sân con. Ngôi nhà này xem chừng vẽ ra trên giấy thì hay chứ ở thì không, cũng lạ gì đâu, bởi nó được xây dựng bởi một chàng họa sĩ kết hôn với người mẫu của mình. Phòng ốc được bố trí theo cách kém tiện nghi nhất. Ở tầng trệt có một cái xường vẽ quá khổ, lối vào bé xíu với một căn bếp là hết. Trên lầu chỉ có hai phòng kiểu Nhật, một phòng hơn năm mét vuông rượu, phòng kia chín mét vuông. Hai căn phòng này quả thực vô dụng, chẳng hơn gì hai cái kho trên gác mái. Tầng mái có cầu thang đi lên từ xường vẽ. cầu thang lên gác trên dẫn đến một đoạn cụt bao quanh bởi hàng rào, giống như chỗ ngồi lô trong rạp hát, từ đây có thể nhìn xuống xường.

Naomi vừa thấy ngôi nhà lần đầu đã thích thú. "Ôi chao! Tân thời quá! Đúng là loại nhà mà em muốn." Thấy cô nàng hài lòng, tôi lập tức thuê ngay.

Không còn nghi ngờ gì nữa, mặc cho phòng ốc bố trí trái khoáy, chính thiết kế quái đản như hình minh họa cho một câu chuyện cổ tích này đã quyến rũ sự tò mò trẻ con của Naomi. Chắc chắn rồi, ngôi nhà này thật vừa vặn cho một cặp uyên ương trẻ dễ tính muốn sống vô tư và trốn tránh những cái bẫy của một gia đình truyền thống. Nhất định đây là lối sống mà chàng họa sĩ và cô người mẫu của anh ta đã áp ử khi sống trong ngôi nhà này. Quả thực, chỉ cần xường vẽ là đã đủ rộng để thỏa mãn nhu cầu của hai người.

Ba

Có lẽ khoảng cuối tháng Năm tôi rút cuộc mới hoàn toàn chịu trách nhiệm nuôi Naomi và chuyển vào "ngôi nhà thần tiên". Ở đó tôi mới nhận ra ngôi nhà không đến nỗi bất tiện như tôi tưởng. Phòng gác mái hướng nắng đẹp nhìn ra biển; mảnh sân đằng trước quay về hướng Nam, là nơi lý tưởng để trồng hoa. Thỉnh thoảng tàu chạy qua lại trên tuyến đường sắt Quốc gia là một nhược điểm, nhưng có một thửa ruộng nhỏ ngăn giữa ngôi nhà và đường xe lửa nên cũng bớt ồn. Tôi quyết định rằng đó là một nơi ở hoàn toàn chấp nhận được. Ngoài ra, hầu hết mọi người thấy ngôi nhà này không hợp nên giá thuê rẻ bất ngờ. Ngay cả trong thời buổi cái gì cũng rẻ thì tiền thuê hai mươi yên một tháng không cần cọc vẫn rất hấp dẫn tôi.

"Naomi, từ nay phải gọi anh là Joji, đừng gọi là anh Kawai nhé. Mình ở với nhau như bạn bè, chịu không?" Tôi nói vậy với cô bé hôm chúng tôi chuyển sang nhà mới. Tất nhiên tôi đã thông báo cho người nhà việc chuyển từ thuê phòng trọ sang thuê nhà riêng và mướn một cô bé mười lăm tuổi làm giúp việc, nhưng tôi không đề cập đến việc tôi và Naomi "sống như bạn bè". Họ hàng thì họa hoằn mới từ quê lên thăm, nếu một ngày nào đó cần phải nói với họ thì tôi sẽ nói.

Chúng tôi dành nhiều ngày bận rộn, vui vẻ mua sắm đồ nội thất phù hợp với tổ ấm mới và bài trí vào các phòng khác nhau. Để góp phần nâng cao thẩm mỹ cho Naomi, mua cái gì tôi đều hỏi ý kiến cô bé cả. Tôi làm theo ý Naomi mỗi khi có thể. Không có chỗ dành ra để lắp những thiết bị gia đình thông thường như tủ bếp và lò sưởi trong một ngôi nhà như thế này nên chúng tôi có thể tùy chọn bất kỳ đồ đạc nào theo ý muốn và áp dụng mọi kiểu thiết kế chúng tôi thích. Chúng tôi mua vài tấm vải in họa tiết Ấn Độ rẻ tiền mà Naomi với đôi bàn tay vụng về sẽ khâu vào rèm cửa. Tại một cửa hàng ở Shibaguchi chuyên doanh nội thất kiểu Tây, chúng tôi kiếm được một cái ghế mây cũ, một cái sofa, một cái ghế tựa, một cái bàn, tất cả chỗ này được kê vào xưởng vẽ. Trên tường treo ảnh Mary Pickford và mấy minh tinh điện ảnh Mỹ khác. Tôi cũng muốn mua giường Tây, nhưng đành từ bỏ ý định ấy vì mua hai cái giường thì đắt quá, trong khi nằm nệm kiểu Nhật thì có sẵn ở nhà tôi dưới quê gửi lên.

Khi chần nệm đến nơi thì hóa ra nệm của Naomi là loại dành cho người giúp việc: vỏ chần bằng bông vừa mỏng vừa cứng như bánh đa với kiểu hoa văn màu mè quen thuộc. Tôi thấy tội cho cô bé. "Cái này không được Naomi ạ. Thôi đổi cho anh nhé?"

"Không, không sao đâu anh." Cô bảo, một mình nằm xuống, vừa nằm vừa kéo chăn đắp trong căn phòng gác mái hơn năm mét vuông.

Tôi ngủ trong căn buồng chín mét vuông bên cạnh ở tầng gác mái, nhưng sáng nào chúng tôi cũng chẳng buồn ngồi dậy mà cứ thế từ phòng này gọi vọng sang phòng kia.

"Dậy chưa Naomi ơi?"

"Rồi ạ. Máy giờ rồi anh nhỉ?"

"Sáu giờ rồi. Anh nấu cơm cho em nhé?"

"Anh nấu hả? Hôm qua em nấu vậy hôm nay anh nấu nhé?"

"Được thôi. Nhưng mà nấu cơm rắc rối lắm. Hay mình ăn bánh mì nhé?"

"Vâng ạ. Nhưng mà anh gian quá nha Joji."

Khi nào muốn ăn cơm, chúng tôi thổi cơm trong một cái nồi đất rồi đặt thẳng lên bàn mà không buồn xới ra bát gỗ. Chúng tôi ăn cơm với đồ hộp gì đó. Khi nào thấy thể phiền phức quá thì ăn bánh mì phết mứt với sữa hoặc bánh ngọt. Buổi tối chúng tôi đi ăn mì hoặc ghé tiệm cơm Tây nào đó trong xóm nếu muốn chơi sang.

"Joji ơi," cô bé thường nói, "hôm nay gọi cho em món bít-tết nhé."

Sau khi ăn sáng tôi để Naomi ở nhà còn mình thì đi làm. Cô bé dành cả buổi sáng loay hoay bên luống hoa. Buổi chiều, Naomi khóa cửa đi học tiếng Anh hoặc học nhạc. Hôm thì cô lên Meguro luyện tập tiếng Anh giao tiếp và đọc hiểu với một bà người Mỹ tên là Harrison – tôi nghĩ ngay từ đầu nên để cô bé học với người bản xứ, rồi ở nhà tôi sẽ giúp cô ôn lại những chỗ còn yếu. Về nhạc nhẽo tôi chả biết thế nào, nhưng nghe nói có một cô kia vừa tốt nghiệp trường nhạc ở Ueno, dạy Piano và thanh nhạc tại gia ở Isarago, quận Shiba, nên Naomi đến đó mỗi ngày học một tiếng. Mặc một chiếc váy cashmere xanh thẫm ra ngoài bộ kimono lụa, chân xỏ tất đen, đi đôi giày nhỏ xinh, Naomi giống một nữ sinh đến từng xăng-ti-mét. Bùng nổ háo hức vì giấc mơ đã thành hiện thực, Naomi chăm chỉ đi học. Thỉnh thoảng trên đường về nhà tôi gặp Naomi, thật khó tin là cô bé lớn lên ở Senzoku và từng làm phục vụ. Cô bé không vắn tóc kiểu Nhật nữa mà thắt bím với ruy-băng.

Hình như trước đó tôi có nói là muốn "nuôi cô bé như nuôi một con chim non". Từ khi được tôi chăm sóc, nước da Naomi đã cải thiện, tính khí

cô bé đã đổi thay dần dần, bây giờ cô bé đúng là một con chim nhỏ tươi xinh, nhí nhảnh và xường vẽ rộng rãi này là cái lồng của cô bé. Tháng Năm sắp sang và khí trời đầu hè tươi sáng đang đến gần. Những bông hoa trong vườn mọc ngày càng cao, màu sắc ngày càng rực rỡ. Buổi tối tôi đi làm về, Naomi đi học về, ánh nắng chiếu xuyên qua những tấm rèm hoa văn Ấn Độ chiếu lên bức tường trắng như thể vẫn còn giữa trưa. Chân trần xỏ dép, khoác cái áo kimono một lớp mùa hè, Naomi ghi dấu thời gian mỗi khi cất tiếng hát những bài cô bé vừa học được. Thỉnh thoảng cô chơi rượt bắt hoặc bịt mắt bắt dê với tôi. Cô bé chạy quanh xường vẽ, nhảy lên bàn, bò dưới sofa và xô đồ ghế. Như thế chưa đủ, Naomi phi lên gác rồi lao xuống cầu thang như một con chuột ở rạp hát trong các lô trên lầu. Thỉnh thoảng tôi làm ngựa, bò quanh phòng cho Naomi cười lên lưng.

"Nhong nhong nào!" Cô bé reo lên. Naomi bắt tôi ngâm khăn tắm làm dây cương.

Hình như có một hôm chúng tôi chơi với nhau thì Naomi, bây giờ đang cười như nắc nẻ, chạy vội lên cầu thang thì hụt chân té ngã mấy vòng từ trên xuống, khóc òa lên.

"Đau ở đâu? Đưa anh xem nào?" Khi tôi đỡ cô bé dậy, cô sụt sùi vén tay áo cho tôi xem. Cô bị cái đinh hay vật gì đó cào phải trong lúc ngã, lớp da khuỷu tay phải bị rách và có chút máu rỉ ra. "Thế này thì khóc gì mà khóc. Để anh băng lại cho em."

Tôi bôi ít thuốc mỡ và xé một cái khăn mặt làm băng. Naomi khóc thút thít như trẻ con, đôi mắt rung rung, nước mũi rùng rùng. Chẳng may vết thương nhiễm trùng, năm, sáu hôm mới lành. Ngày nào tôi cũng thay băng, lần nào thay băng cô bé cũng khóc.

Tôi đã phải lòng Naomi chăng? Không chắc nữa. Có lẽ tôi đã phải lòng cô; nhưng ý định và niềm vui của tôi là được nuôi nấng cô bé thành một quý cô thanh lịch, do đó tôi tin rằng sự thỏa mãn của mình vốn vẹn chỉ có vậy thôi, chẳng còn gì hơn nữa. Có điều, vào mùa hè năm ấy tôi về quê trong hai tuần nghỉ lễ như mỗi năm, nhưng khi bỏ lại Naomi cho gia đình cô ở Asakusa và khóa cửa ngôi nhà ở Omori lại, tôi thấy những tháng ngày ở quê nhạt nhẽo và cô đơn không sao chịu nổi. Tôi tự hỏi lẽ nào thiếu cô bé thì đời mình sẽ đơn điệu đến mức này? Lần đầu tiên tôi thấy hình như mình đang trải nghiệm khởi đầu của tình yêu. Tôi viện cớ với mẹ về Tokyo trước thời hạn. Mười giờ đêm về đến nơi nhưng bất kể giờ giấc, tôi gọi vội taxi từ ga Ueno đến nhà Naomi.

"Naomi ơi, anh về rồi. Có xe đang chờ góc đằng kia. Mình về Omori nhé?"

"Hử? Em ra liền đây." Để tôi chờ bên ngoài cánh cửa trượt mắt cáo, cô bé rút cuộc cũng xuất hiện, mang theo tay nải nhỏ nhỏ. Đêm ấy đã nóng còn nồm; Naomi đã thay bộ kimono muslin màu trắng mỏng, chỉ có một lớp, in hình những trái nho màu tím lợt và cột tóc bằng một sợi ruy-băng to bản màu hồng tươi. Tôi mua vải tặng cô vào ngày hội Bon⁵[5], khi tôi đi vắng cô đã nhờ ai đó ở nhà lấy ra may thành kimono.

"Em làm gì mỗi ngày hả Naomi?" Ngồi cạnh cô bé trong lúc chiếc xe di chuyển về con phố nhộn nhịp, tôi sắp mặt lại gần mặt Naomi hơn một chút.

"Ngày nào em cũng đi xem phim ạ."

"Chắc em chẳng cô đơn lắm đâu nhỉ?"

"Cũng không đến nỗi..." Cô bé nghĩ một lúc. "Anh về hơi sớm nhỉ Joji?"

"Ở quê chán nên anh rút ngắn lịch trình về sớm. Không nơi nào được như Tokyo." Tôi thở phào một cái, nhìn ra những ngọn đèn lấp lánh của thành phố về đêm qua cửa sổ.

"Nhưng em nghĩ ở quê mùa hè cũng thích chứ bộ."

"Còn tùy địa phương em ạ. Gia đình anh ở một nông trại chỗ đồng không mông quạnh. Cảnh quan chán phèo, không có di tích lịch sử gì, ban ngày toàn là ruồi muỗi vo ve, trời thì nóng không chịu nổi."

"Ôi chao. Quê anh chán thế à?"

"Đúng vậy."

"Em muốn đi ra biển." Cô bé đột ngột bảo. Giọng cô thật có sức hấp dẫn, như một đứa trẻ bướng bỉnh vậy.

"Được. Một ngày nào đó, anh sẽ đưa em đi nghỉ mát sớm thôi. Kamakura thế nào? Hay Hakone nhé?"

"Em thích đi biển hơn là đi suối nước nóng. Ài chà, thèm quá đi thôi."

Giọng nói ngây thơ đó nghe vẫn giống Naomi lúc trước nhưng chẳng hiểu sao sau mười ngày không gặp, chân tay cô bé hình như đã dài ra và

phát triển đáng kể. Tôi không thể cưỡng lại việc nhìn trộm hình dáng bờ vai thon tròn đang di chuyển dưới bộ kimono muslin mỗi khi cô thở và nhìn cả ngực cô nữa.

"Em mặc bộ kimono này xinh đấy." Tôi nói sau khi im lặng một lúc.
"Ai may cho em vậy?"

"Mẹ đó ạ."

"Mẹ em nói gì về anh không? Có khen anh chọn vải khéo không?"

"Dạ mẹ bảo không tệ, nhưng mà tân thời, ăn chơi quá."

"Mẹ em nói thế à?"

"Vâng ạ. Bà ấy chẳng biết gì đâu." Mắt vẫn nhìn xa xăm, Naomi nói thêm, "Ai cũng nói em đã thay đổi."

"Thay đổi như thế nào?"

"Người ta bảo em tân thời quá mức."

"Chắc chắn rồi. Anh cũng thấy vậy."

"Chả có nhẽ? Người nhà nói em vẫn tóc kiểu Nhật, nhưng em không muốn."

"Cái ruy-băng này thì sao?"

"Đây hả? Em mua ở một cửa hiệu trước chùa Quan Âm. Anh có thích không?" Cô bé quay đầu để tôi xem dải ruy-băng màu hồng phấp phới trên mái tóc sạch sẽ không vuốt dầu^{6[6]} đang bay trong gió.

"Xinh xắn lắm. Đẹp hơn vẫn tóc kiểu Nhật nhiều."

Hếch cái mũi nhỏ của mình, Naomi cười khẽ như đồng ý. Kiểu cô bé như vậy. Đó là một nụ cười nghịch ngợm pha giọng mũi, nhưng tôi thấy nó khiến Naomi trở nên láu lỉnh.

Bốn

Naomi liên tục năn nỉ đòi tôi đưa đi Kamakura. Đầu tháng Tám chúng tôi đi, dự định ở lại hai, ba hôm.

"Sao chỉ đi mỗi hai, ba ngày?" Naomi hỏi. "Không đi cả tuần hay mười ngày thì còn gì là vui." Khuôn mặt cô tỏ vẻ bất bình khi chúng tôi ra khỏi nhà. Nhưng vì đã lấy cớ bận việc để lên thành phố sớm, cũng bởi tôn trọng mẹ nên tôi không muốn mạo hiểm lòi đuôi trò dối trá của mình ra. Nếu nói thể với Naomi thể nào cô bé cũng thấy bị hạ nhục. Nên thay vào đó tôi bảo: "Năm nay thôi thì em ráng mà vui trong hai, ba ngày. Để năm sau anh sẽ đưa em đi nơi khác lâu hơn. Chịu không nào?"

"Nhưng có mỗi hai, ba ngày..."

"Anh biết rồi, nhưng nếu em thích bơi thì khi nào về nhà cứ ra bãi biển ở Omori."

"Bắn như thế sao em bơi được chứ."

"Không biết thì đừng có nói lung tung. Làm bé ngoan đi nào. Anh sẽ mua quần áo cho em bù vậy. Không phải em nói em thích mặc đồ Tây à? Anh sẽ mua cho em."

Đưa món mồi đồ Tây ra thì Naomi cắn câu, cuối cùng cô bé đồng ý.

Ở Kamakura, chúng tôi lưu lại nhà nghỉ Sóng Vàng ở Hase, một chỗ trọ tầm thường dành cho người tắm biển. Nghĩ lại mà thấy buồn cười. Lúc đấy chả cần phải tần tiện vì tôi vẫn còn phần lớn tiền thưởng bán niên. Phần khởi được đi chơi qua đêm lần đầu với Naomi, tôi muốn để lại cho cô bé ấn tượng đẹp nhất có thể: chúng tôi sẽ đặt một khách sạn sang trọng mà không bận tâm đến giá cả. Nhưng đến ngày, hai đưa lên toa tàu hạng nhì đi Yokosuka thì bị khớp đến sượng sùng. Trên tàu toàn phụ nữ và các cô gái trẻ lộng lẫy đang ngồi sắp hàng trên đường đi Zushi và Kamakura. Giữa mấy cô đó, tôi thấy trang phục của Naomi quả là xoàng xĩnh.

Vào mùa hè dĩ nhiên phụ nữ không thể ăn diện quá được. Nhưng đặt họ cạnh Naomi, tôi cảm nhận được sự khác biệt không lẫn vào đâu giữa sự tinh tế của những người đàn bà sinh ra ở chốn thượng lưu so với hạng người khác. Naomi trông đã khác biệt với cô phục vụ quán cà phê ngày nào nhưng không gì có thể che đậy được xuất thân thấp hèn của cô bé. Tôi còn nghĩ như vậy thì Naomi hẳn phải cảm thấy điều đó rõ hơn nhiều. Bộ kimono vải muslin in hình chùm nho hôm nọ làm Naomi sành điệu bao nhiêu giờ nom thảm hại bấy nhiêu. Vài cô ngồi quanh chúng tôi mặc kimono mùa hè đơn

giản nhưng tay toàn những ngọc ngà lóng lánh, hành lý xa hoa, cái gì cũng thể hiện sự giàu có và đẳng cấp còn Naomi thì chẳng có gì ngoài làn da mềm mại như nhung. Tôi vẫn nhớ Naomi đã bền lặn giấu chiếc dù đi nắng dưới tay áo như thế nào. Cô ấy làm thế hẳn bởi chiếc dù tuy còn mới nhưng ai cũng nhận ra đó là đồ rẻ tiền, giá không thể hơn bảy, tám yên.

Ban đầu chúng tôi mơ mộng đến ở lữ quán Mitsuhashi hay thậm chí là khách sạn Kaihin. Nhưng đến gần mấy tòa nhà đó thì bị mấy cánh cổng hoành tráng át vía, thành thử cứ loanh quanh mãi ở đường Hase hai, ba bận rồi rồi cuộc mới gặp được cái nhà nghỉ Sóng Vàng này, theo tiêu chuẩn địa phương thì là hạng hai, hạng ba gì đó.

Có quá nhiều học sinh ồn ào trọ ở đây nên chẳng thể nào thư giãn được, chúng tôi đành dành hầu hết thời gian ngoài biển. Naomi tính tình như con trai, vừa trông thấy biển là đã phấn chấn và quên ngay nỗi buồn trên tàu ban nãy.

"Hè này nhất định em phải học bơi." Cô bé nói, bám lấy cánh tay tôi và vẩy nước tung tóe ở chỗ cạp. Tôi giữ Naomi bằng cả hai tay, dạy cô bé làm thế nào để nổi, làm thế nào để đạp nước trong lúc cô bé bám lấy một cột trụ, rồi tôi chột thả Naomi ra cho cô bé ném thử ít nước biển. Khi đã chán tập bơi, chúng tôi tập nhảy sóng, chơi cát trong lúc nằm dài trên bãi biển và chiều hôm ấy thuê thuyền chèo ra hướng vịnh. Quấn một cái khăn tắm lớn vòng quanh bộ đồ bơi, cô bé ngồi ở đuôi thuyền hoặc nằm ngửa bên mạn thuyền, ngược nhìn bầu trời xanh và hát bài đi thuyền của vùng Napoli *Santa Lucia* yêu thích bằng giọng cao vút:

O dolce Napoli,

O suol beato...

Giọng soprano^[7] của cô bé vang vọng trên mặt biển chiều yên ả khi tôi nhẹ chèo thuyền và mê mẩn lắng nghe. "Đi xa nữa, xa nữa," cô reo lên như muốn mãi mãi được phiêu du trên ngọn sóng. Tự lúc nào không hay mặt trời đã lặn và những ngôi sao đang sáng lung linh, bóng tối bao vây chúng tôi và dáng hình Naomi trong chiếc khăn tắm màu trắng nhòa dần thành hư ảo. Nhưng giọng hát trong trẻo của cô bé vẫn ngân. Cô hát bài *Santa Lucia* mấy lần rồi đến bài *Lorelei*, *Zigeunerleben* và một đoạn trong vở opera *Mignon*^[8]. Bài nọ nối tiếp bài kia trong lúc con thuyền nhẹ nhàng tiến về phía trước.

Tôi cho rằng thời thanh xuân, mọi người đều trải qua những điều như thế nhưng tôi thì đó mới là lần đầu. Là anh kỹ sư điện, hiểu biết của tôi về

văn chương nghệ thuật chả bằng ai, họa hoàn lắm mới đọc tiểu thuyết, nhưng đêm ấy tôi nghĩ về quyển *Gối Đầu Lên Cỏ* của Natsume Soseki, cuốn ấy tôi đã đọc rồi. Câu "Venice thăm dần, thăm dần"⁹[9] xuất hiện trong tác phẩm ấy, và không hiểu sao gợi nhớ cảnh Naomi và tôi đứng đưa trên thuyền, nhìn đăm đăm về chân trời qua màn sương đêm với ánh đèn lấp lánh trên bờ biển. Rung rung ngây người vì xúc động, tôi muốn được cùng Naomi trôi dạt về một cõi xa xăm vô định. Một gã chân quê như tôi được trải qua cảm xúc này đã là đủ để làm chuyến đi ngắn ngủi tới Kamakura đáng giá.

Nói thật chứ ba hôm ở Kamakura đã cho tôi một phát hiện quan trọng nữa. Dù sống chung với Naomi nhưng tôi chưa từng có cơ hội ngắm nhìn thân thể cô – nói toạc ra là thân hình trần trụi của cô – nhưng chuyến này tôi đã được thỏa nguyện. Khi Naomi xuất hiện trên bờ biển ở Yuigahama, đội cái mũ bơi màu xanh đậm và mặc bộ áo tắm chúng tôi mua ở Ginza tối hôm trước, nhìn tỷ lệ tuyệt đẹp của chân tay cô thấy mà sững. Vâng, tôi sung sướng thật: nom bộ kimono vừa vặn với người Naomi là tôi đã đoán già đoán non về những đường cong của cô và tôi đoán trúng phóc. Con tim tôi vỡ òa: "Naomi, Naomi, Mary Pickford của anh ơi! Thân hình của em mới thật là yêu kiều, cân đối làm sao! Cánh tay duyên dáng quá! Đôi chân thẳng tắp, thon dài như một bé trai!". Và tôi không thể không nghĩ tới "Người đẹp tắm biển"¹⁰[10] bằng xương bằng thịt trong bộ phim của Mack Sennett¹¹[11] đã xem ngoài rạp.

Có lẽ chả ai thích quảng cáo chi tiết về thân hình vợ mình. Tôi cũng không khoái khoe mẽ về cô gái sau này sẽ thành bà xã tôi hay kể lể vào chi tiết cho thiên hạ. Nhưng nếu né tránh chủ đề ấy thì thật khó lòng mà thuật lại cho chính xác câu chuyện, mà mục đích viết truyện cũng đi tong. Vậy thì phải ghi lại về thân hình của Naomi khi cô đứng trên bãi biển ở Kamakura tháng Tám năm cô mười lăm tuổi. Lúc ấy cô bé kém tôi chừng một tấc (xin nhớ dùm, tôi tuy thể chất tráng kiện nhưng nhỏ con, cao chưa đầy mét sáu.) Khung xương của Naomi có đặc điểm nổi bật là lưng ngắn chân dài, đứng từ xa nhìn cao hơn hẳn người ta tưởng. Phần lưng ngắn thắt lại thành vòng eo con kiến tuyệt hảo rồi mở ra cái hông đầy nữ tính.

Chúng tôi đã xem một phim tên là *Con gái thần Neptune*¹²[12] nói về một nàng tiên cá với diễn xuất của nữ vận động viên bơi lội nổi tiếng Annette Kellerman¹³[13]. Tôi bảo: "Naomi, cho anh xem em bắt chước Annette Kellerman đi." Cô bé đứng với hai tay giơ thẳng trên đầu cho tôi thấy tư thế "nhảy cầu" của mình. Cô bé đứng, hai đùi, hai cẳng chân thẳng

tập không hề có một khe hở nào tạo thành một hình tam giác nhọn kéo dài từ hông đến mắt cá chân.

Naomi hài lòng với đôi chân của mình. "Joji, chân em có bị vòng kiềng không?" Cô bé hỏi. Đi vài bước, đứng yên, duỗi chân trên cát, cô nâng vui vẻ ngắm nghía hình dáng đôi chân mình.

Một đặc điểm khác biệt nữa của thân thể Naomi là đường nét từ cổ xuống vai. Tôi đã có nhiều cơ hội chạm vào vai cô khi cô mặc đồ bơi, khi Naomi nhờ tôi cài khuy áo vai. Bình thường một người như Naomi với đôi vai xuôi và cái cổ dài thì hẳn là gầy gò, nhưng cô bé sở hữu bờ vai đầy đặn và bộ ngực căng tròn đáng ngạc nhiên cho thấy hai lá phổi tốt. Khi tôi cố gắng cài khuy áo giúp Naomi, cô bé thường hít sâu và vung vẩy tay, làm cho cơ bắp trên lưng nổi gồng lên. Bộ đồ tắm vốn đã chật, trông như sắp rách toạc đến nơi, bị kéo căng ra trên vai Naomi và tựa hồ sẽ bục ra bất cứ lúc nào. Tóm lại, đôi vai của cô bé đầy sức mạnh, sáng bừng vẻ đẹp và sức trẻ. Trong khi len lén so sánh Naomi với các cô gái khác trên bãi biển, tôi thấy dường như không ai có được sự kết hợp giữa đôi vai chắc nịch và cái cổ duyên dáng như Naomi cả¹⁴[14].

"Đứng im, Naomi. Em cứ cựa quậy như thế anh không cài khuy được." Tôi nắm chặt mép áo rồi nhét vai Naomi vào đó như đang nhồi một vật lớn vào cái bao nhỏ.

Với dáng người như thế, Naomi tính tình như con trai và yêu thích thể thao là đương nhiên. Cô bé rất giỏi những trò vận động. Sau ba ngày ở Kamakura, ngày nào cô cũng ra bãi biển ở Omori để tập bơi và cuối mùa hè là đã bơi thạo. Cô còn học cách chèo thuyền và lái thuyền buồm nữa. Chơi cả ngày xong, cô bé về nhà tay nắm chặt bộ đồ bơi ướt nhẹp, la lớn: "Chết đói mất thôi!" và mệt mỏi thả mình xuống ghế. Đã chán nản ăn mỗi tối, chúng tôi thỉnh thoảng ghé vào một tiệm cơm Tây trên đường từ bãi biển về nhà và ngấu nghiến nhồm nhoàm như thi ăn với nhau. Gọi hết đĩa bít-tết này đến đĩa bít-tết kia vì cô bé phải ăn được đến ba, bốn phần.

Những kỷ niệm vui mùa hè năm ấy có kể cũng không hết được nên xin dừng tại đây. Nhưng có một diễn biến nữa không thể bỏ qua. Vào khoảng thời gian đó tôi hình thành thói quen kỳ cọ tay, chân, lưng... của Naomi bằng mút bọt biển. Trò này bắt đầu kể từ khi Naomi về nhà buồn ngủ quá ngại không muốn ra nhà tắm công cộng¹⁵[15]. Nên thay vào đó, cô bé tắm trôi nước biển bằng cách tự vào bệp dội nước lên người hoặc lấy mút ở bồn rửa ra cọ. Tôi bảo: "Naomi này, đi ngủ như thế thì người ngộm dính dấp lấm, vào bồn đi, anh tắm cho." Naomi nghe lời, để tôi rửa ráy cho cô bé.

Dần dần việc đó thành thói quen. Việc tắm trong bồn ngâm¹⁶^[16] ấy tiếp diễn đến mùa thu mát mẻ, tới khi tôi lắp một cái bồn tắm kiểu Tây và đặt thảm chùi chân ở một góc xường vẽ và dùng bình phong quây lại. Ở đó, tôi đã phụ Naomi tắm suốt mùa đông.

Năm

Một số độc giả tình tường hẳn đang nghĩ Naomi và tôi đã ở trên mức bạn bè. Nhưng thực ra không phải vậy. Nhiều tháng trôi qua, đúng là có sự đồng điệu thâm kín lớn lên giữa chúng tôi. Song nào phải chỉ vì Naomi là thiếu nữ mười lăm còn tôi là một chàng "quân tử" đứng đắn không có chút kinh nghiệm nào với đàn bà, tôi còn cảm thấy có trách nhiệm với sự trong trắng của Naomi nên không thể để cho một khoảnh khắc bốc đồng đẩy mình đi quá giới hạn của sự đồng điệu đó. Ý niệm Naomi sẽ trở thành người đàn bà duy nhất mà tôi có thể nghĩ đến chuyện kết hôn dĩ nhiên dần bắt rễ trong đầu tôi, mà kể cả khi có người khác đi chẳng nữa tôi cũng không thể bỏ rơi cô lúc này. Đây là lý do tôi không muốn nông nổi chủ động trước hoặc chủ động theo cách có thể làm tổn thương cô bé.

Mùa xuân năm sau đó – ngày 26 tháng Tư năm Naomi mười sáu tuổi, quan hệ giữa chúng tôi bước vào một giai đoạn mới. Tôi nhớ ngày chính xác vì vào khoảng thời gian đó – không, từ khi chúng tôi bắt đầu dùng bồn ngâm để tắm – tôi bắt đầu viết nhật ký lưu lại mọi điều về Naomi khiến tôi đề ý. Thân thể cô bé phát triển nữ tính nổi bật mỗi ngày. Như một người vừa lên chức bố mẹ theo dõi sự phát triển của trẻ sơ sinh với những ghi chép kiểu "Cười lần đầu tiên" hoặc "Nói tiếng đầu đời", tôi ghi lại mọi việc mình nhận thấy. Thỉnh thoảng tôi vẫn giở ra xem lại. Đây là những dòng viết ngày 21 tháng Chín vào mùa thu năm Naomi mười lăm tuổi:

Tám giờ tối, mình tắm cho Naomi trong bồn ngâm. Bé con vẫn còn cháy nắng từ hôm tắm biển, cả người đen nhẻm, trề vùng da mặc đồ bơi. Mình cũng đen đi, nhưng da Naomi vốn trắng nên nhìn tương phản rõ rệt hơn. Không mặc gì mà nhìn em nó như đang mặc đồ vậy. Mình bảo Naomi: "Em trông như con ngựa vằn ấy!" Cô bé cười.

Khoảng một tháng sau, ngày 17 tháng Mười, tôi viết:

Lớp da ngâm đang mờ dần, cũng không bị tróc thêm nữa. Thậm chí bây giờ coi còn đẹp và mịn màng hơn trước. Lúc mình rửa cánh tay Naomi, cô bé nhìn theo những bong bóng xà phòng đang tan và trôi tuột trên làn da cô bé. Tôi bảo "Đẹp nhỉ." Cô bé bảo "Đẹp quá phải không anh?" xong bồi thêm, "Ý em là bong bóng xà phòng đó mà."

Ngày 5 tháng Mười một:

Hôm nay tụi mình dùng thử cái bồn tắm kiểu Tây lần đầu tiên. Không quen nên Naomi bị trượt tùm lum, cười khanh khách. Tôi kêu cô bé là "Bé bự", cô bé gọi tôi là "Papa".

Từ đó thỉnh thoảng chúng tôi xưng hô là "bé" với "papa." Lúc nào cần nịnh tôi để xin xỏ, Naomi cũng gọi tôi là "Papa".

Hành trình trưởng thành của Naomi là cái tựa tôi đặt cho tập nhật ký. Tất nhiên tôi chỉ viết về mỗi Naomi. Không bao lâu sau tôi mua một cái máy ảnh và chụp chân dung Naomi, trông cô càng giống Mary Pickford ở những góc chụp và với ánh sáng khác nhau. Tôi dán ảnh vào chỗ này chỗ kia trong nhật ký.

Nhưng cuốn nhật ký đã đưa tôi đi lệch hướng. Theo như nhật ký ghi chép thì tôi và cô bé bắt đầu một mối quan hệ sâu sắc hơn vào ngày 26 tháng Tư, một năm sau khi chuyển đến Omori. Vì giữa hai đứa đã có mối đồng điệu thâm kín nên mọi việc diễn ra trong yên lặng và tự phát. Không ai chủ động và hầu như chẳng nói một từ. Cuối cùng cô bé ghé miệng vào tai tôi:

"Joji, đừng bao giờ rời xa em nhé."

"Rời xa em? Tuyệt đối không. Em chớ lo việc ấy. Có lẽ em đã thấu hiểu lòng anh rồi."

"Dạ đúng."

"Em biết lâu chưa?"

"Xem nào, đã bao lâu rồi nhỉ?"

"Hồi anh bảo sẽ chăm sóc cho em, em thấy anh thế nào? Em có nghĩ anh tính rất cuộc sẽ cưới em không?"

"Vâng, em nghĩ anh định làm thế."

"Vậy em nhận lời đến với anh vì em sẵn lòng làm vợ anh phải không nào?"

Không cần đợi cô bé trả lời, tôi lấy hết sức bình sinh ôm trọn lấy cô. "Cám ơn Naomi, cám ơn nhé. Em đã hiểu. Bây giờ anh sẽ hoàn toàn thành thật với em. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng em sẽ tiến gần đến người con gái lý tưởng của anh như thế. Anh may mắn quá. Anh sẽ luôn yêu em... chỉ mình em thôi... Anh sẽ không như những người chồng khác, anh sẽ không bạc đãi em. Anh sống vì em. Em chịu khó học hành và trở thành một người phụ nữ thanh lịch nhé, rồi muốn gì anh cũng chiều."

"Dạ, em sẽ học thật chăm. Em sẽ trở thành người phụ nữ anh mong muốn, em xin hứa." Đôi mắt cô bé rung rung và tôi cũng bắt đầu sụt sùi.

Chúng tôi nói chuyện cả đêm về tương lai.

Không lâu sau tôi dành ngày cuối tuần ở nhà và kể cho mẹ nghe về Naomi. Có một số lý do để báo cáo sớm với mẹ. Tôi muốn trấn an Naomi bởi cô bé có vẻ e ngại phản ứng của gia đình tôi còn tôi cũng mong mọi việc được công khai. Tôi trình bày với mẹ về quan niệm hôn nhân của mình sao cho dễ hiểu với một người luống tuổi, giải thích với bà tại sao tôi lại muốn lấy Naomi. Mẹ luôn hiểu và tin tưởng tôi. Bà chỉ nói: "Nếu muốn thì con cứ lấy nó. Nhưng xuất thân con bé từ gia đình như vậy thì có thể trong tương lai sẽ gặp phiền toái. Cần trọng nhé con."

Chúng tôi quyết định chờ hai, ba năm trước khi công bố chuyện kết hôn nhưng tôi muốn đi đăng ký kết hôn với Naomi ngay lập tức. Tôi đến Senzoku để thương lượng với mẹ và anh trai cô bé. Như lần trước, họ bàng quan và mọi việc đều trôi chảy. Tuy hai người đó thờ ơ nhưng họ không phải kẻ xấu, vả lại họ cũng không nói gì cho thấy biểu hiện kích động bởi lòng tham.

Mối quan hệ của chúng tôi phát triển nhanh chóng sau đó. Chưa ai biết về sự thay đổi này và bên ngoài hai đứa vẫn đơn thuần là bạn bè. Nhưng theo luật pháp thì chúng tôi đã thành vợ thành chồng, chả có gì để giấu giếm¹⁷[17].

Một hôm tôi bảo: "Naomi à, cứ sống với nhau như bạn bè, được không?"

"Vậy anh sẽ gọi em là Naomi nhỉ?"

"Tất nhiên. Nhẽ nào anh gọi em là 'bà xã'?"

"Không, em không chịu đâu."

"Còn anh sẽ luôn là 'anh Joji' phải không nào?"

"Chứ còn gì. Nếu không em gọi anh sao giờ?"

Naomi nằm trên ghế sofa với một bông hồng trong tay. Cô bé ấn hoa vào môi rồi mân mê nó một lát, sau đó bỗng bảo: "Joji?" Naomi mở rộng cánh tay, thả rơi bông hồng và ôm lấy đầu tôi.

"Naomi yêu dấu ơi," Tôi thở hỏn hển dưới bóng tay áo cô bé. "Naomi em yêu, anh không chỉ yêu mà còn tôn thờ em. Em là báu vật của anh. Em là viên kim cương mà anh tìm thấy và mài dũa. Anh sẽ mua bất cứ thứ gì làm em đẹp hơn. Lương lậu anh đưa em hết."

"Thôi thôi, cần gì phải thế. Học tiếng Anh và học nhạc với em quan trọng hơn."

"Ừ, ừ nhỉ. Anh sẽ mua đàn dương cầm cho em sớm. Em sẽ trở thành một cô tiểu thư, không ngại chơi với người Tây."

Tôi thường dùng những lời như "chơi với Tây" hay "giống Tây". Rõ ràng điều đó làm Naomi hài lòng. "Anh nghĩ sao?" Cô bé bảo, thử làm biểu cảm khác nhau trong gương. "Anh thấy em làm như này có giống Tây không?" Rõ là Naomi đã nghiên cứu điệu bộ các cô đào Tây khi chúng tôi đi xem phim, vì cô bé bắt chước họ đến là giỏi. Trong một khoảnh khắc Naomi có thể nắm bắt tâm trạng và thần thái riêng của một nữ minh tinh. Cô bảo: Pickford cười như thế này này, Pina Menichelli liếc mắt thế này này, Geraldine Farrar cột tóc thế này này. Thả tóc ra rồi Naomi làm lại theo kiểu này, kiểu kia.

"Khéo quá, khéo hơn cả diễn viên. Khuôn mặt em trông Tây lắm."

"Vậy hả? Tây ở chỗ nào?"

"Mũi này, răng này."

"Răng em hả?" Cô bé nhe răng ra nhìn vào gương. Hàm răng đẹp tuyệt, đều tăm tắp và sáng bóng.

"Mà này, em không giống người Nhật bình thường, quần áo truyền thống không hợp với em. Nếu em mặc quần áo Tây thì sao nhỉ? Hoặc quần áo kiểu Nhật cách tân ấy?"

"Là kiểu gì?"

"Trong tương lai phụ nữ sẽ ngày càng năng động hơn. Những bộ đồ nặng nề, bó chặt đàn bà mặc bây giờ sẽ không còn phù hợp nữa."

"Kimono ống tay ngắn đi với thắt lưng thường thì sao?"

"Thế cũng được. Cái gì cũng ổn miễn là độc đáo. Anh không biết có quần áo kiểu gì mà không phải Nhật, Tàu hay Tây không..."

"Nếu có thì anh mua cho em nhé?"

"Hẳn rồi. Anh sẽ kiếm đủ loại quần áo cho em, chúng mình sẽ thay kiểu mỗi ngày. Em không cần mặc đồ mắc tiền. Cứ vải muslin hoặc tơ lụa bình thường là ổn. Chỉ cần kiểu dáng độc đáo là được."

Sau cuộc thảo luận đó, chúng tôi thường đến các tiệm vải và trung tâm thương mại để tìm vải. Chủ nhật nào chúng tôi cũng đi Mitsukoshi và Shirokiya đều như vắt chanh. Nhưng để tìm được loại hoa văn vừa mắt thật khó, vì cả hai đứa đều không bằng lòng với quần áo đàn bà thông thường. Loại vải kiện phổ thông thôi chẳng kể đến, chúng tôi đến chỗ những tiệm buôn vải bông, hàng bán thảm và cả những cửa hàng chuyên vải vóc phương Tây nữa. Thậm chí chúng tôi đi Yokohama cả ngày, lê la khắp tiệm này đến tiệm kia ở khu phố Tàu và cửa hàng đồ khô trong khu nhà của người ngoại quốc, xới tung lên để tìm loại vải vóc ưng ý. Chúng tôi sắm soi quần áo người Tây Dương khi lướt qua họ trên phố, ngắm nghía từng ô cửa kính trưng bày. Hễ có gì khác lạ là một trong hai đứa reo lên: "Kìa, bộ kia trông thế nào?" Chúng tôi phi vào cửa hàng, bảo người ta cho xem loại vải trưng ngoài tủ kính xem có hợp với Naomi không bằng cách bảo cô lấy cầm giữ ướm quanh người. Chúng tôi vui vẻ đi dạo, ngắm nghía như thế ngay cả khi chẳng định mua bán gì.

Ngày nay phụ nữ hợp thời là phải may kimono mùa hè bằng voan cotton, organdy, georgette, nhưng Naomi và tôi dễ thường đã tiên phong sử dụng chất liệu đó. Vì lí do nào đấy mà những chất vải này rất hợp với Naomi. Chúng tôi không hứng thú với kimono truyền thống. Thay vào đó, cô dùng vải ấy may loại kimono tay hẹp, pyjama và áo choàng nhìn như đồ ngủ. Thịnh thoảng Naomi chỉ quấn mảnh vải quanh người rồi cài lại bằng kẹp tóc. Mặc một trong những bộ như thế, cô nàng điêu quanh nhà, đứng trước gương còn tôi thì chụp hình. Nửa kín nửa hở trong tấm vải xuyên thấu màu trắng, hồng, tím oải hương, Naomi đẹp như một đóa hoa nở trong bình. "Thử làm dáng thế này hay thế này xem." Tôi náo. Kéo Naomi lên, đặt Naomi xuống, bảo cô bé ngồi hoặc đi lại, tôi ngắm cô cả ngày.

Cứ thế, chỉ trong một năm tủ quần áo của Naomi phình to vĩ đại. Cô không thể chứa hết áo quần trong phòng mà vừa phải treo vừa phải cuộn lại thành đồng chất khắp nơi. Mua tủ cũng được thôi nhưng làm thế sẽ ảnh hưởng tới ngân sách dành cho trang phục, với lại cũng chẳng cần phải giữ gìn quần áo của cô nàng quá cẩn thận như vậy. Quần áo của Naomi nhiều nhưng toàn những món rẻ tiền nhanh cũ. Cứ trải ra nhìn cho dễ thử và phối hợp khi có hứng cho nó tiện. Quần áo cũng xem như đồ trang trí cho các phòng. Xưởng vẽ bây giờ nhìn như phòng đạo cụ ở nhà hát, quần áo vắt vương khắp nơi – trên ghế, trên sofa, trong góc, cả trên cầu thang và lan can chỗ ngồi lô. Hầu hết đều là đồ bẩn vì Naomi có thói quen mặc trực tiếp lên người không cần đồ lót và chúng tôi cũng chẳng giặt những quần áo đó bao giờ.

Phần nhiều quần áo kiểu dáng đều quái dị đến mức Naomi chỉ có thể mặc một nửa ra khỏi nhà. Bộ yêu thích mà cô hay mặc khi chúng tôi đi chơi là kimono hai lớp bằng sa-tanh chần bông và một chiếc áo khoác theo bộ. Cả áo khoác và kimono tuyền một màu đỏ đun, đồng màu với quai dép và đai áo khoác. Những chi tiết khác như phần cổ áo, obi¹⁸[18], lớp lót áo kimono, phần mép tay áo và viền đều màu lơ nhạt.

Đai obiage¹⁹[19] cũng được làm bằng sa-tanh mỏng; Naomi thường thắt cao và chặt trước ngực. Trên cổ, Naomi mua một chiếc ruy-băng chất liệu na ná sa-tanh đeo vào. Naomi hay mặc bộ này khi chúng tôi đi xem hát buổi tối. Mọi người đều ngoái nhìn cô nàng sải bước trên hành lang nhà hát Yarakuza hoặc nhà hát Đế Quốc trong chất liệu lung linh đó.

"Không biết cô ta là ai nhỉ?"

"Diễn viên chẳng?"

"Con lai Âu - Á?"

Nghe thấy những tiếng xì xào, chúng tôi kiêu hãnh tiến về phía họ.

Mới ăn bận như thế mà dân tình đã xô xao thì Naomi thật khó lòng diện những thiết kế táo bạo hơn của mình ra đường dù có thích chơi trội thế nào chẳng nữa. Quần áo chỉ là những loại bao bì, những vỏ bọc khác nhau mà tôi khoác lên mình Naomi khi chúng tôi về nhà để tôi được ngắm nghía cô. Có lẽ cũng như chúng ta thử cắm một bông hoa đẹp vào cái lọ này rồi cái lọ khác thôi. Chuyện này đâu có gì đáng ngạc nhiên. Naomi vừa là vợ tôi vừa là một con búp bê, một món đồ trang trí quý hiếm và giá trị. Ở nhà cô không bao giờ mặc quần áo thường. Bộ quần áo mặc nhà đắt đỏ của Naomi là một bộ suit nhung đen đủ sơ mi, quần tây, áo vest mà cô nàng bảo là lấy cảm hứng từ trang phục của một người đàn ông mặc trong bộ phim Mỹ đã xem. Khi mặc bộ ấy với mái tóc búi cao giấu trong mũ lưới trai, Naomi trông gợi cảm như một con mèo. Cả hè lẫn đông (chúng tôi có mở lò sưởi trong phòng), Naomi chỉ mặc mỗi một chiếc váy rộng hoặc áo tắm. Cô nàng có vô số dép, gồm cả những chiếc dép thêu từ Trung Quốc. Cô nàng lại còn toàn mang dép với tất nữa.

Sáu

Nuông chiều Naomi đến thế nhưng tôi vẫn chưa từ bỏ cái khát vọng ban đầu của mình, ấy là cho cô bé ăn học đàng hoàng, biến cô bé thành một người phụ nữ đứng đắn, thanh lịch. Tôi không có ý niệm rõ ràng thế nào là "đứng đắn" với "thanh lịch", nhưng đã nghĩ về cái gì đó mơ hồ, giản đơn kiểu như "một người đàn bà hiện đại, tinh tế mà mình không phải xấu hổ khi sánh đôi bên nàng". Việc "biến Naomi thành người phụ nữ thanh lịch" có ăn nhập gì với "cung nựng Naomi như búp bê" không? Bây giờ chuyện đó xem chừng lố bịch nhưng tình yêu dành cho cô làm tôi bối rối quá chừng nên không thể nhận thấy cái mâu thuẫn lố lộ đó.

"Naomi, chơi là chơi, học là học," tôi luôn nói. "Em chịu khó chăm chỉ cải thiện bản thân, anh sẽ mua cho thêm nhiều thứ nữa."

Cô nàng lúc nào cũng trả lời: "Dạ, em sẽ học, em hứa sẽ trở thành một người phụ nữ thanh lịch."

Ngày nào cũng thế, ăn tối xong tôi sẽ dành nửa tiếng cho cô, ôn lại bài đọc và hội thoại tiếng Anh. Tôi nói gì thì nói, "chơi" và "học" cứ lẫn vào nhau. Mặc bộ đồ nhung hoặc váy ngủ, Naomi nằm bò trên ghế, ngón chân treo lủng lẳng một chiếc dép như món đồ chơi.

"Naomi, em làm gì vậy! Học thì phải nghiêm chỉnh chứ!"

Cô nàng ngồi thẳng lại, cúi mặt xuống, vờ làm giọng nhõng nhẽo của học sinh tiểu học: "Xin lỗi thầy giáo ạ!" hoặc "Thầy Kawai ơi, em xin lỗi!" Sau đó liếc xéo một cái rồi nhéo má tôi. Tôi không đủ can đảm hà khắc với cô học trò đáng yêu này, những lời trách mắng của tôi luôn kết thúc bằng trò chơi cười ngựa nhong nhong.

Tôi không biết giờ thanh nhạc Naomi làm cái gì, nhưng cô bé học tiếng Anh với bà Harrison đã được hai năm. Nhẽ ra bây giờ cô đã phải tiến bộ kha khá chứ. Naomi đã học xong sách vỡ lòng, bây giờ đã đi được già nửa quyển trung cấp; giáo trình nghe nói của Naomi là English Echo, còn giáo trình ngữ pháp là cuốn *Ngữ Pháp Trung cấp* của Kanda Naibu. Chừng đó tương đương với trình độ lớp chín. Nhưng học lực Anh văn của Naomi vẫn lẹt đẹt dưới cả học sinh lớp tám. Thắc mắc, tôi bèn hỏi bà Harrison.

Bà giáo tử tế, mập mạp đã quá lứa lỡ thì đáp với một nụ cười vui vẻ: "Đâu, đâu có." Tiếng Nhật của bà cô này hơi kỳ cục. "Naomi rất sáng dạ. Em nó học giỏi."

"Cô bé đúng là sáng dạ, nhưng tôi tin rằng năng lực tiếng Anh của cô bé nhẽ ra phải khá hơn thế này. Naomi đọc được, nhưng về cấu trúc văn phạm hay dịch từ Anh sang Nhật thì..."

"Không đâu," bà giáo mỉm cười ngắt lời tôi. "Anh nghĩ sai. Người Nhật chỉ quan tâm đến ngữ pháp, dịch thuật. Thật tệ quá. Học tiếng Anh không được nghĩ về ngữ pháp. Không được dịch. Đọc tiếng Anh, đọc đi đọc lại – thế mới tốt nhất. Naomi phát âm hay. Nói tốt. Tiếng Anh của em sẽ sớm khá lên."

Bà cô có lý. Nhưng ý tôi không phải là ép Naomi ghi nhớ văn phạm một cách máy móc. Nhẽ ra học Anh văn hai năm, hết ba quyển tập đọc, thì cô nàng chỉ ít cũng phải nắm được thì quá khứ, chuyển sang câu bị động, và khi nào thì dùng câu giả định. Nhưng bảo Naomi dịch từ tiếng Nhật sang tiếng Anh thì rõ ràng cô bé chẳng có chút kiến thức nào như vậy. Naomi còn không hơn được các học sinh trung học hạng bét. Cứ cái đà này, dù đọc phát âm Anh tốt đến đâu thì Naomi cũng chẳng thể nói tiếng Anh lưu loát được. Chẳng hiểu hai năm vừa rồi cô bé được dạy cái gì. Nhưng bà giáo phớt lờ về phật ý của tôi, gật gù xem chừng hớn hờ tự tin lắm: "Naomi là một cô bé thông minh," bà ta nhắc lại.

Tôi đoán các giáo viên Tây có sự ưu ái nào đó với các học trò Nhật. Nói là "thiên vị" thì hơi quá lời song tôi phải nói chuyện đó quả là có thật. Tôi thấy hình như hề thấy đứa bé trai, bé gái nào trông tây tây, lém lỉnh, dễ thương một tí là họ kết luận ngay đứa ấy thông minh, nhất là mấy bà quá lứa lỡ thì. Đó là lý do tại sao bà Harrison cứ khen ngợi Naomi tới tấp – ngay từ đầu bà ta đã khư khư cho rằng Naomi là "cô bé thông minh". Naomi phát âm rất tròn trịa, đúng như bà giáo nói. Giọng cô bé hay là nhờ học thanh nhạc và hàm răng đều tăm tắp. Tiếng Anh của Naomi nghe cũng du dương, tôi chắc chắn về mặt này ít ra cô bé hơn hẳn tôi. Chẳng trách bà Harrison lại mê mẩn giọng Naomi thế. Tôi nhận ra bà giáo yêu mến Naomi đến cỡ nào khi ngỡ ngàng trông thấy những bức ảnh Naomi được ghim đầy quanh gương trang điểm của bà.

Tôi không hài lòng với quan điểm và phương pháp sư phạm của bà Harrison, nhưng bà ta là một người phương Tây có cảm tình với Naomi và khen cô nàng sáng dạ. Đây đúng là thứ tôi hy vọng, và mặc dù bức bối tôi vẫn thấy hả hê khi bà Harrison trực tiếp khen ngợi với tôi. Không chỉ thế – như hầu hết những người Nhật khác, tôi có xu hướng cảm thấy bất lực khi giao tiếp với người Tây phương và mất can đảm để nêu chính kiến. Bị những lời nói tự tin bằng thứ tiếng Nhật kỳ quặc của bà Harrison làm rối, tôi đã không nói được những điều nên nói. Không vấn đề gì, tôi tự nhủ. Nếu

bà giáo thấy thế, thì mình bổ sung những chỗ còn khuyết tại nhà. Tôi bảo bà Harrison: "Vâng, đúng thế thật. Đúng như chị nói. Giờ tôi hiểu rồi. Tôi sẽ không còn lo lắng nữa." Với một nụ cười mơ hồ về nịnh nọt, tôi xin phép cáo từ và ra về trong tức tối. Tôi chẳng giải quyết được gì cả.

"Joji ơi, cô Harrison bảo thế nào?" Tối hôm ấy Naomi hỏi. Cứ nghe khẩu khí đó, thì cô nàng tự mãn với sự ủng hộ của bà giáo và chẳng xem trọng vấn đề lắm.

"Cô ấy nói em học rất tốt. Nhưng người phương Tây không hiểu tâm lý học trò Nhật. Cô ấy đã làm khi cho rằng chỉ cần phát âm hay, nói liền thoắng là đủ. Em nhớ giỏi nhưng lúc anh bảo em dịch lại thì em chẳng hiểu nội dung nói gì sất. Thế thì có hơn gì con vẹt đâu. Cứ thế thì tiếng Anh của em không thể dùng trong thực tiễn được."

Đó là lần đầu tiên tôi thực sự trách mắng Naomi. Tôi khó chịu trước vẻ mặt đắc ý và cái cách cô vào hùa với bà Harrison như muốn nói: "Em bảo anh thế nào?" Ngoài ra, tôi còn nghi ngờ chuyện Naomi có thể trở thành "người phụ nữ thanh lịch" mà chúng tôi đã bàn tới. Bỏ chuyện tiếng Anh của cô sang một bên, chả khó khăn gì để đoán định tương lai cho cái đầu óc không thể nắm được những quy tắc ngữ pháp. Tại sao con trai học hình học, đại số ở trường trung học? Mục tiêu không chỉ là cung cấp một công cụ thực tiễn mà còn để trau dồi khả năng sử dụng tư duy chính xác. Trong quá khứ, phụ nữ không có óc phân tích cũng được thôi, nhưng nay thì không. Một người đàn bà muốn "ngang hàng với người Tây phương" và "thanh lịch" cũng chẳng ăn nhằm gì nếu cô ta không có khả năng tư duy, phân tích một cách có hệ thống.

Trước đây tôi chỉ dành chừng ba mươi phút ôn bài cho Naomi. Bây giờ tôi chặt chẽ hơn, dạy cô bé dịch Nhật-Anh và ngữ pháp khoảng một tiếng hoặc một tiếng rưỡi mỗi ngày. Tôi không cho phép cái không khí cợt nhả đùa giỡn như trước, mà mắng thẳng vào mặt Naomi. Vì cô yếu nhất môn đọc hiểu nên tôi hạn chế giải thích chi tiết, chỉ cho vài gợi ý để tự cô phải suy luận phần còn lại. Chẳng hạn khi đang học về thì quá khứ, tôi sẽ cho Naomi bài tập thế này: "Nào, thử dịch một câu sang tiếng Anh nhé, nếu em đọc hiểu được tiếng Anh thì cũng phải dịch được tiếng Nhật sang tiếng Anh." Sau đó tôi kiên nhẫn chờ Naomi đưa ra câu trả lời. Nếu Naomi làm sai, tôi cũng không nói là sai ở đâu. "Em không hiểu chữ gì? Xem lại ngữ pháp đi," tôi bảo, đưa quyển sách giáo khoa cho Naomi hết lần này đến lần khác.

Nếu cuối cùng Naomi vẫn không làm được tôi sẽ bảo: "Naomi, đơn giản thế này mà cũng không xong thì về sau làm nên trò trống gì ? Giờ em mấy tuổi rồi? Đã bị chỉnh bao nhiêu lần ở đúng một chỗ mà vẫn không hiểu? Đầu óc để đi đâu thế? Bà Harrison khen em sáng dạ mà anh chả thấy sáng dạ chỗ nào. Có thể này mà cũng không làm được thì đi học thể nào cũng đội sổ." Rốt cuộc tôi nóng máu và bắt đầu quát cô nàng. Naomi phồng má, bĩu môi rồi bắt đầu sụt sùi.

Bình thường chúng tôi là cặp đôi hạnh phúc nhất, quần quýt nhất – Naomi cười tôi cũng cười, hai đứa chẳng bao giờ lời qua tiếng lại. Nhưng đến lúc ôn bài tiếng Anh cho cô nàng, tâm trạng hai chúng tôi trở nên u ám, bức bách. Mỗi ngày một lần tôi sẽ nổi nóng còn cô nàng thì giận dỗi. Ban này còn khúc kha khúc khích, bỗng chúng tôi ngồi cứng nhắc, nhìn nhau bằng đôi mắt thù địch. Tôi quên khuấy luôn cả nguyện vọng ban đầu là biến Naomi thành một người phụ nữ thanh lịch; thất vọng trước sự bất lực của mình, tôi bắt đầu thấy cô bé khó ưa. Nếu Naomi là một thằng nhóc bướng bỉnh, khéo tôi đã điên lên cho ăn đòn rồi. Nhưng không, lúc nào tôi cũng chỉ quát "Đồ ngu!" là hết mức. Có lần tôi cốc đầu Naomi một cái. Phản ứng của cô bé trở nên tiêu cực, có biết đáp án cũng không chịu trả lời. Cố kìm nén những giọt nước mắt tuôn dài trên má, cô ấy ngồi im như khúc gỗ. Mỗi khi rơi vào tâm trạng mâu thuẫn này Naomi cực kỳ bướng, mà bản tính cô bé thì không có sự nhượng bộ. Cuối cùng tôi đành chịu, bỏ ngang luôn.

Rồi một ngày kia có chuyện xảy ra. Tôi đã bảo Naomi không biết bao nhiêu lần rằng thì tiếp diễn (doing, going, vân vân) thì phải đặt động từ "to be" lên trước, nhưng cô mãi không hiểu. Naomi cứ sai vẫn hoàn sai kiểu "I going" hoặc "he making". "Đồ ngu!" Tôi gào thét liên tục. Tôi cắt nghĩa những cách chia động từ "go", các thì quá khứ, tương lai, tương lai hoàn thành, quá khứ hoàn thành đã khản cả cổ. Thế mà không ngờ Naomi vẫn dốt đặc cán mai. Con bé viết "He will going" rồi "I had going." Nổi điên, tôi gào lên, "Ngu! Ngu không để đâu cho hết! Phải nói bao nhiêu lần là không được chia thành 'will going' với 'had going'? Không hiểu thì phải làm đến khi hiểu thì thôi. Em còn sai thì anh chưa tha cho em, có phải thức cả đêm cũng phải làm đúng." Tôi thô lỗ đẩy mạnh cây bút chì và cuốn tập về phía Naomi. Mặt cô tái nhợt. Môi cô mím lại, cặp mắt ánh lên nhìn tôi dưới khuôn mặt cúi gằm. Đột nhiên cô bé giật lấy quyển vở xé toạc làm đôi và ném xuống sàn. Sau đó, cô lại nhìn tôi bằng ánh mắt đáng sợ như muốn khoan một lỗ trên mặt tôi.

"Em nghĩ mình đang làm gì hả?" sốc trước ánh mắt chằm chằm dữ tợn của cô, tôi cần một khoảnh khắc để bình tâm lại. "Muốn làm loạn hả? Đứa nào bảo là muốn học? Đứa nào bảo là sẽ học chăm? Rồi thì 'Em sẽ trở thành

một người phụ nữ thanh lịch.' Em thay đổi suy nghĩ rồi à? Sao lại xé sách xé vở như thế? Xin lỗi anh đi. Em không xin lỗi, anh cắt đứt với em! Ra khỏi nhà ngay hôm nay!"

Naomi im lặng một cách lì lợm, mặt trắng bệch như tờ giấy. Một cái cười nhạt thấp thoáng trên môi cô mặc dù cô sắp khóc đến nơi.

"Được lắm, đừng xin lỗi làm gì nữa. Ra ngoài. Cút, cút ngay!" La mắng như thể chỉ như nước đổ đầu vịt với con bé này thôi, tôi nghĩ, rồi đứng dậy gói ghém mấy bộ quần áo của Naomi và cuộn vào thành một bọc. Tôi cầm theo cả cặp táp từ tầng hai xuống, lấy ra hai tờ mười yên. "Naomi," tôi nói, dí cái bọc vào tay cô. "Anh đã bỏ mấy thứ vào trong này. cầm lấy, đêm nay về Asakusa. Đây là hai mươi yên. Không nhiều nhận gì, nhưng bây giờ thì tạm đủ. Mấy hôm nữa anh sửa soạn xong xuôi, mai anh sẽ gửi nốt chỗ đồ đạc còn lại của em... Sao? Naomi, sao em không nói gì cả?"

Trông Naomi lão toét thế chứ cô nàng rốt cuộc vẫn là trẻ con. Chùn bước trước quyết tâm của tôi, cô bé cúi xuống nom thật tội, cái đầu như muốn thụt vào cô.

"Em ngang bướng nhưng anh đã nói là làm, không nhân nhượng. Nếu em biết mình sai thì xin lỗi. Không muốn thì về nhà đi. Quyết định đi. Có xin lỗi không? Hay muốn về Asakusa nào?"

Naomi lắc đầu.

"Thế là không muốn về chứ gì?"

Cô bé lại lắc đầu.

"Em có xin lỗi không?"

Cô gật đầu.

"Nếu vậy anh tha cho em. Cúi đầu xin lỗi cho tử tế vào."

Cô bé miễn cưỡng chống tay lên mặt bàn nhưng có vẻ muốn giấu cợt tôi khi cúi đầu về lơ đãng, đôi mắt nhìn lảng đi.

Bất kể đó là bản chất Naomi ngay từ đầu hay tại tôi dung túng cô bé thì tính tình ngang ngược, hỗn hào của cô ngày càng tồi tệ. Hoặc có thể tôi đã bỏ qua, xem đó như trò nghịch ngợm dễ thương của thiếu nữ khi cô mới mười lăm, mười sáu và bây giờ khi đã lớn hơn thì Naomi được thế tác quái ngoài tầm kiểm soát. Trước đây Naomi vùng vằng nhõng nhẽo nhưng bị mắng một tí là sẽ ngoan ngay, ấy vậy mà bây giờ hễ có gì không hài lòng là

cô nàng lập tức làm mình làm mẩy. Naomi khóc cũng đáng yêu nhưng thỉnh thoảng, tôi có mắng mỗ đến đâu cô bé vẫn thách thức tôi bằng cách giả bộ ngây thơ hoặc ngược nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lẹm. Nếu dòng điện sinh lí là có thật thì đôi mắt Naomi tích nhiều điện lắm đấy. Có vẻ như khó mà tin được đó là đôi mắt của một phụ nữ. Long lanh, sắc bén, dữ tợn nhưng vẫn ánh lên vẻ quyến rũ thần bí. Và đôi khi Naomi phóng đôi mắt dữ tợn vào tôi, tôi thấy chột rùng mình.

Bảy

Trái tim tôi là một bãi chiến trường ngổn ngang cảm xúc thất vọng xen lẫn yêu đương. Tôi đã chọn lầm; Naomi chẳng hề thông minh như tôi hi vọng. Dù muốn thì tôi cũng không thể phủ nhận lâu hơn được nữa. Bây giờ tôi thấy rõ cái mong muốn biến cô nàng trở thành người phụ nữ thanh lịch chỉ là mơ hão. Tôi đầu hàng trước tình hình: xuất thân hèn kém đúng là xuất thân hèn kém, loại con gái ở Senzoku lẽ ra phải đi làm tiếp viên quán cà phê, trao cho người nào đó một nền giáo dục không phù hợp với họ thì chẳng đạt kết quả gì cả. Và tôi đã từ bỏ tham vọng của mình. Nhưng đồng thời thân thể Naomi lại quyến rũ tôi mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Tôi dùng chữ "thần thể" là có cân nhắc. Chính làn da, hàm răng, đôi môi, mái tóc, đôi mắt – vẻ đẹp của thân thể Naomi – đã hấp dẫn tôi. Chẳng có giá trị tinh thần nào trong đó sất. Cô nàng đã phản bội lại những kỳ vọng của tôi về mặt tinh thần, nhưng về mặt xác thịt thì lại vượt ngoài lý tưởng của tôi. Tôi nghĩ cô ta là một người ngu xuẩn. Hết thuốc chữa. Bất hạnh thay, tôi càng thấy như vậy, thì lại càng bị vẻ đẹp của Naomi hấp hồn. Điều này thật xúi quẩy cho tôi. Dần dần tôi quên luôn cả ý niệm "dạy dỗ" cô ả: Tôi mới là người bị lôi kéo, đến lúc nhận thức được chuyện gì đang xảy ra thì tôi chẳng làm gì được nữa.

Tôi tự nhủ đời có phải bao giờ cũng cầu được ước thấy đâu. Tôi từng mong sẽ làm cho Naomi đẹp người đẹp nét. Tôi thất bại với phần "nét" nhưng đã thành công mỹ mãn về phần "người". Tôi không hề kỳ vọng cô nàng sẽ đẹp đến thế. Thành công của tôi ở khoản này đã quá thừa để bù lại những thất bại tinh thần... Ép mình nghĩ như vậy, tôi đành cố thỏa mãn với cái mình có.

"Joji, dạy tiếng Anh cho em thì không được mắng em ngu." Naomi nhanh chóng để ý sự thay đổi trong lòng tôi. Mặc dù chẳng có tí năng khiếu nào về văn phạm nhưng cô nàng đọc vị nét mặt tôi cừ lắm.

"Anh đã quyết rồi, càng mắng em càng trơ mặt thốt thì mắng làm gì. Anh đã thay đổi chiến thuật."

Cô khịt mũi. "Dĩ nhiên. Anh quát em như vậy nên em mới không nghe lời. Thực ra mấy bài tập đó hả, em làm được gần hết nhưng em muốn hành hạ anh nên mới vờ như không hiểu. Bộ không biết hả?"

"Cái gì, thật á?" Tôi biết tổng cô ả vụng chèo khéo chống thôi, nhưng cứ làm bộ giật mình.

"Lại chả! Ai cũng làm được mấy bài đó. Anh tưởng em không làm được thì anh mới ngốc nhè. Anh nổi cáu trông rõ tức cười."

"Hừ, anh mắc lõm em rồi."

"Giờ anh tính sao? Chắc là em thông minh hơn anh tưởng một chút, nhỉ?"

"Ồ, em thông minh. Anh không phải đối thủ của em." Dương dương tự đắc, cô nàng cười như nắc nẻ.

Đến đây tôi có một chuyện kỳ quái cần giải bày. Hi vọng quý độc giả kiên nhẫn lắng nghe mà không cười nhạo tôi. Khi học trung học, tôi được dạy về Antony và Cleopatra trong giờ Lịch sử. Như các bạn đã biết, Antony và Augustus giao tranh trên sông Nile. Cleopatra theo Antony xung trận, nhưng nom quân mình yếu thế, bà bèn đánh bài chuồn ngay lập tức còn Antony thấy nữ hoàng Ai Cập tàn nhẫn bỏ mặc mình thì ngay giây phút quyết định cũng rút lui đuổi theo Cleopatra.

"Các cậu," thầy dạy sử nói với chúng tôi, "cái ông Antony này mãi đeo đuổi đàn bà mà mất mạng. Ông ta là kẻ ngu ngốc nhất lịch sử, đời đời bị hậu thế cười chê. Hỡi ôi, một bậc anh hùng ai lại kết liễu đời mình như thế..."

Thái độ ông thầy kỳ quặc đến nỗi cả bọn học trò cười phá lên. Dương nhiên tôi cũng cười.

Nhưng vấn đề ở chỗ này. Tôi không hiểu sao Antony lại phải lòng một người đàn bà nhẫn tâm như thế. Mà đâu chỉ có Antony, trước đó cả hoàng đế Julius Caesar cũng vứt bỏ thể diện đi dạn dít với Cleopatra. Còn nhiều ví dụ khác nữa. Xét về chuyện tranh chấp gia đình thời Mạc phủ, hoặc thịnh suy của các triều đại, bao giờ cũng thấy trong bối cảnh lịch sử có sự thao túng của một hồng nhan họa thủy. Nhẽ nào sự thao túng đó khéo léo, xảo quyệt đến độ ai cũng bị lừa? Tôi nghĩ không phải thế. Cleopatra dẫu có mưu ma chước quỷ thế nào, thì bà cũng không thể đạt tầm thao lược của Caesar hay Antony. Một người đàn ông cảnh giác chẳng cần phải là trang anh hùng cũng biết được người đàn bà có thật lòng hay không. Một người đàn ông cho phép mình bị lừa dối dù đã biết điều đó hủy hoại chính mình thì chẳng qua là do ông ta yếu lòng. Nếu điều này thực sự là trường hợp của Antony, thì anh hùng thật cũng chẳng có gì hơn người thường... Hồi ấy tôi bí mật nghĩ vậy, và chấp nhận sự phán xét của ông thầy rằng Antony là "kẻ ngu ngốc nhất lịch sử, đời đời bị hậu thế cười chê".

Thỉnh thoảng lời thầy nói vọng lại trong tôi, tôi có thể tự mừng tượng cảnh mình đang cười hùa theo học sinh khác. Mỗi khi hồi tưởng lại cảnh ấy tôi nhận thức được rằng mình chẳng còn tư cách nào để giễu cợt Antony nữa, bởi bây giờ tôi đã hiểu tại sao người hùng La Mã ấy tự biến mình thành thẳng ngốc, tại sao Antony lại quá dễ dàng bị Cleopatra bỏ bùa. Tôi thậm chí còn thấy thông cảm với ông ta.

Thói đời thường bảo "đàn bà lừa dối đàn ông". Nhưng theo kinh nghiệm của tôi, kỳ thủy đâu phải do đàn bà lừa dối. Mà kỳ thực, người đàn ông chẳng cần khơi gợi cũng tự sung sướng mà chui đầu vào rọ rồi, khi đã phải lòng người đàn bà thì nàng nói gì hấn đều thấy bùi tai, chẳng kể đúng sai. Khi nàng tựa đầu vào vai hấn nhỏ những giọt lệ vờ vĩnh, hấn sẽ nhìn nhận theo hướng bao dung: "À, nàng đang định lợi dụng ta. Nhưng nàng là một tạo vật thú vị, khả ái. Ta biết ý đồ của nàng, nhưng cứ mặc cho nàng quyến rũ ta. Nàng cứ biến ta thành thẳng ngốc đi nào." Hấn hùa theo cuộc chơi như một người lớn cố gắng làm vui lòng đứa trẻ con. Hấn ta không có ý định để nàng dắt mũi. Ngược lại, hấn cười thầm vì chính hấn mới là người đánh lừa nàng.

Naomi và tôi là một trường hợp như thế. Khi cô nàng bảo "Em thông minh hơn anh nhá Joji" Naomi tưởng là bịp được tôi. Tôi giả ngu, vờ sa lưới cô nàng. Tôi hạnh phúc hơn nhiều khi thấy Naomi đắc ý và nhìn vẻ sung sướng trên gương mặt cô tôi thấy hạnh phúc thay vì vạch mặt những lời điêu toa ngớ ngẩn của cô. Làm thế cũng thỏa mãn đòi hỏi của lương tâm tôi. Naomi không phải người đàn bà thông minh thì cho cô nàng cảm giác tự tin rằng mình thông minh cũng đâu có gì sai. Điểm yếu nhất của đàn bà Nhật là họ quá thiếu tự tin. Thành ra nhìn họ quá e dè so với đàn bà Tây. Đối với một người đẹp hiện đại, vẻ mặt và thần thái tinh anh, bén nhạy còn quan trọng hơn đường nét khả ái. Nếu nàng không thực sự tự tin thì chỉ cần thùng rỗng kêu to thôi cũng được: người đàn bà tự cho mình là thông minh, xinh đẹp tự khắc sẽ đẹp. Bây giờ tôi tin vào điều đó nên chẳng vội đẹp thói tự đắc về trí tuệ của Naomi đi, mà còn làm mọi thứ để kích thích cô nữa. Luôn vui vẻ sẵn sàng bị lừa, tôi đã đưa đẩy cô đến sự tự mãn lớn hơn bao giờ hết.

Chẳng hạn, chỉ cần chú tâm là tôi có thể thắng Naomi những ván cờ, ván bài trẻ con ngày ấy chúng tôi hay chơi nhưng tôi cứ để cô nàng thắng. Chung cuộc, Naomi hống hách bảo: "Em chơi giỏi ăn đứt anh." Cô còn khinh khỉnh thách thức tôi: "Lại đây Joji, đã đến lúc em cho anh thua tan tác rồi đây."

"Được lắm, lần này anh sẽ phục thù. Này nhé, anh mà chơi nghiêm túc thì sẽ không thua hạng như em đâu, chẳng qua chơi với con nít nên anh không để ý thôi."

"Đừng có ngụy biện. Đánh bại được em rồi hẵng dạy đời."

"Được lắm! Ván này anh thắng chắc, em chờ xem."

Tôi lại cố ý chơi tồi như bình thường và để Naomi thắng.

"Thế nào, Joji? Thua con nít anh thấy sao? Hết hi vọng rồi nhé. Nói gì thì nói, anh cũng chẳng phải đối thủ của em đâu. Thực tình, Joji à, đàn ông ba mươi tuổi đầu mà thua con bé mười tám! Đúng là anh không biết chơi cờ mà." về sau, Naomi càng dương dương tự đắc, bảo tôi rằng: "Có lẽ hơn tuổi chưa chắc đã hơn được đầu óc nhỉ?" hoặc "Thôi chấp nhận đi, anh là đồ ngốc!". Và cô nàng lại phì cười vẻ khinh khỉnh, xác xược.

Điều đáng sợ là kết quả của chuyện này. Ban đầu tôi chỉ mua vui cho Naomi hoặc chí ít tự cho là thế. Nhưng dần dần thua cuộc đã trở thành thói quen và Naomi ngày càng tự tin đến nỗi bây giờ tôi không thể thắng được dù cố gắng thế nào.

Thắng bại không chỉ quyết định bởi trí tuệ. Đúng quả có cái gọi là tinh thần, hoặc nói cách khác là năng lượng sinh lý. Điều này đặc biệt đúng trong cờ bạc. Mỗi khi chơi ván quyết định, Naomi thường tấn công ngay từ đầu với sự tập trung và sức mạnh thần diệu khiến tôi chao đảo, không bao giờ có cơ hội lấy được thế chủ động.

"Chơi chay không ăn tiền thì chán lắm." Rốt cuộc cô nàng bảo. "Đây, để em tổ trước." Đã quen mui, không ăn tiền thì Naomi không chịu chơi. Càng cược lớn tôi lại càng thua nhiều. Dù bản thân không có một cắc nhưng lúc nào Naomi cũng là người tổ trước, mười hoặc hai mươi xu – và tùy ý bòn rút của tôi.

"Có ba mươi yên mới mua được bộ kimono ấy. Nào, em sẽ chơi bài để kiếm tiền từ anh." Cô nàng nói với giọng thách thức. Thỉnh thoảng Naomi thua nhưng có thua chẳng nữa thì cô nàng cũng biết những "nước đi" khác để vùi tiền cho kỳ được. Một khi đã quyết tâm thì Naomi sẽ làm mọi việc cần thiết.

Cô nàng thường mặc một chiếc áo ngủ dáng thụng dài, thắt hờ đai lưng và khá hở hênh khi chúng tôi chơi với nhau để có thể thực hiện những "nước đi" cần thiết ngay lập tức. Khi nào bí, Naomi sẽ ồm ồm ngả ngón trên ghế, mở rộng cổ áo, thò cẳng chân ra và nếu như vậy chưa ăn thua thì cô ả

sẽ nằm lên đùi tôi, vuốt má tôi, véo khoe miệng tôi – nói ngắn gọn, là giờ trò quuyến rũ. Tôi có rất ít sức đề kháng trước những hành động đó. Đặc biệt, khi cô ả tung chiêu kết liễu (mà tôi không thể tả ra rõ ràng ở đây) thì đầu óc tôi sẽ choáng váng, mọi vật xung quanh tối sầm, tôi quên khuấy luôn cả trò chơi.

"Không công bằng, Naomi. Em không được làm thế."

"Công bằng chứ sao không. Đây cũng là một nước đi mà cung."

Sự tập trung của tôi càng lúc càng trôi tuột khỏi trò chơi, mọi thứ trước mắt nhòe đi. Tôi chỉ nhìn thấy không gì ngoài làn mờ khuôn mặt lém lỉnh của Naomi đang hiện lên một nụ cười khiêu gợi...

"Bất công, bất công, ai đánh bài như thế..."

"Bất công gì? Khi đàn ông, đàn bà chơi với nhau thì ai cũng dùng tiểu xảo thôi. Em đã nhìn thấy rồi. Hồi bé em từng chứng kiến chị gái chơi bài với đàn ông. Bà ấy có nhiều chiêu trò lắm ấy."

Tôi tin rằng khi Antony bị Cleopatra chinh phục mọi chuyện cũng diễn ra như thế này: dần dần ông ta bị tước bỏ sức đề kháng và rơi vào nanh vuốt của bà. Cho người đàn bà mình yêu sự tự tin là một nhẽ, nhưng sẽ để lại hậu quả là mất đi sự tự tôn của bản thân. Khi điều đó xảy ra thì không còn cách nào vượt qua được thế thượng phong của nàng. Việc đó dẫn tới những điều xui rủi không thể lường trước.

Tám

Chuyện xảy ra một buổi tối nóng nực đầu tháng Chín, mùa thu năm Naomi mười tám tuổi. Ở văn phòng công việc đìu hiu nên tôi về nhà trước giờ tan sở một tiếng. Thật bất ngờ, Naomi đang đứng trong vườn nói chuyện với một cậu trai mà tôi chưa trông thấy bao giờ.

Cậu ta trạc tuổi Naomi hoặc cùng lắm chỉ hơn một tuổi. Cậu mặc bộ kimono màu cháo lòng không có lớp lót, đội cái mũ rơm kiểu cao bồi có dải băng trang trí màu sáng. Vừa nói cậu ta vừa cầm cái ba-toong gỗ gõ vào đôi dép quai hậu bằng gỗ dưới chân. Gương mặt cậu ta có đường nét và rắn rỏi, chân mày rậm nhưng đáng tội là lấm tấm đầy mụn.

Naomi đang ngồi xổm dưới chân cậu trai ở sau luống hoa nên tôi không thấy cô rõ lắm. Tôi chỉ thấy khuôn mặt quay nghiêng thấp thoáng và mái tóc cô nàng sau những bông bách nhật, ngải và trúc đào.

Cậu chàng thấy tôi bèn bỏ mũ ra và chào Naomi. "Hẹn gặp lại sau," anh chàng bảo, nhanh chân chạy ra cổng.

"Chào anh nhé," Naomi nói và đứng dậy. Cậu ta đáp "Chào" mà không quay lại nhìn cô nàng. Khi lướt qua tôi, cậu ta đưa tay cầm vành mũ như muốn giấu mặt đi.

"Ai vậy?" Tôi hỏi, không phải vì ghen mà chỉ tò mò trước cảnh tượng lạ lùng vừa trông thấy.

"Cậu ấy hả? Bạn em đó. Tên là Hamada."

"Em biết cậu ta lâu chưa?"

"Ô, lâu rồi. Anh ấy cũng học thanh nhạc ở Isarago. Mặt anh ấy đầy mụn vậy nhưng hát hay lắm. Giọng nam trung rất ổn. Bọn em cùng tham gia hợp ca với hai người nữa ở buổi trình diễn vừa rồi."

Tôi soi kỹ đôi mắt Naomi, lòng đã có chút ngờ vực trước nhận xét không cần thiết về diện mạo của cậu kia nhưng cô nàng trông ung dung, thái độ vẫn y nguyên như bình nhật.

"Cậu ta có thường xuyên đến đây không?"

"Không, lần đầu anh ạ. Nhà anh ấy ở cùng xóm nên ghé qua. Anh ấy bảo bên đó đang mở câu lạc bộ giao lưu nhảy đầm nên rủ em nhập hội."

Thực sự tôi hơi lo, nhưng nghe Naomi tôi cũng dần chấp nhận những điều cô nói. Chắc lý do cậu chàng đến chỉ có thế. Hai đứa nói chuyện trong vườn vào giờ tôi thường ở sở về, vậy là đủ để xóa tan sự nghi ngờ của tôi.

"Em có nói sẽ tham gia không?"

"Em bảo để cân nhắc đã..." Sau đó Naomi bất chợt đổi giọng xin xỏ mè nheo: "Anh không cho hả? Đi mà! Hay anh cũng tham gia với em xong chúng mình đi với nhau luôn."

"Anh cũng tham gia câu lạc bộ được à?"

"Ai cũng tham gia được mà. Cô giáo là người Nga, quen cô Sugizaki dạy nhạc ở Isarago. Cô ấy trốn từ Siberia sang đây, không có tiền, nên cô Sugizaki mở câu lạc bộ để giúp bạn. Càng nhiều học viên càng tốt. Anh cho em tham gia đi mà!"

"Được. Nhưng không biết anh có học khiêu vũ phương Tây được không nhỉ?"

"Tất nhiên là được. Anh học được ngay ý mà."

"Nhưng anh có biết gì về nhạc nhẽo đâu."

"Ồi dào, cứ học là anh nghe nhạc sẽ vào thôi. Chẳng có gì đâu. Joji, anh *phải* tham gia câu lạc bộ cùng em nhé. Em không khiêu vũ một mình được đâu. Chúng mình thỉnh thoảng phải ra ngoài. Hôm nào cũng chết dí ở nhà chẳng vui gì cả."

Tôi đã cảm nhận từ trước là Naomi bắt đầu buồn chán với cuộc sống bấy giờ của hai đứa. Hơn ba năm đã qua từ ngày chúng tôi xây dựng tổ ấm ở Omori. Trừ kỳ nghỉ hè ra, chúng tôi dành toàn bộ thời gian chỉ có hai người trong "ngôi nhà cổ tích", tránh né tiếp xúc với xã hội nói chung; chơi trò gì với nhau đi nữa thì rốt cuộc Naomi cũng thấy nhạt. Tệ hơn nữa, Naomi là loại cả thèm chóng chán. Thoạt tiên cô nàng sẽ toàn tâm toàn ý với hoạt động mới nhưng hứng thú của cô không được bao lâu. Mặt khác, lúc nào cô cũng phải có cái gì đó tiêu khiển, chán đánh bài, chơi cờ và bắt chước mình tinh màn bạc thì Naomi quay lại với luống hoa cô đã bỏ mặc một thời gian dài. Naomi lúi húi với những bông hoa, xới đất ẩm ỉ, gieo hạt, tưới nước nhưng chẳng qua chỉ là giết thời giờ chốc lát.

"Chán quá đi." Naomi bảo. "Làm gì bây giờ?" Nằm trên ghế sofa, cô đặt quyển tiểu thuyết vừa mở ra xem sang một bên và há miệng ngáp. Mỗi lần thấy cô nàng như thế, tôi ao ước có cách nào thêm ném chút đặc sắc cho

cuộc sống tẻ nhạt của chúng tôi. Lời mời vào câu lạc bộ nhảy đầm xuất hiện đúng lúc đấy nên tôi nghĩ nhận lời cũng chẳng phải ý tôi. Naomi đâu còn là cô bé Naomi ba năm trước khi chúng tôi đi Kamakura cùng nhau. Mọi chuyện đã đổi khác. Nếu tôi cho Naomi trưng diện, đem cô nàng giới thiệu với tầng lớp thượng lưu, cô có thể ngang tài ngang sức với hầu hết các quý bà quý cô. Tôi thấy phơi phới tự hào với ý nghĩ đó.

Như đã nói, tôi chưa hề có bạn bè thân thiết nào ngay cả ở trường học, tôi cố trốn tránh những mối quan hệ không cần thiết nhưng không hề e ngại bon chen vào giới tinh hoa. Góc gác quê mùa, vụng về trước những thú vui thượng lưu và lúng túng trong quan hệ giữa người với người nên tôi rút rè bên lề, có điều chính lý do đó lại khiến giới thượng lưu đặc biệt hấp dẫn tôi. Tôi đã cưới Naomi ngay từ đầu vì muốn biến cô nàng thành một mỹ nhân, tay trong tay với nàng mỗi ngày, để thiên hạ phải tán thưởng nàng. "Bà nhà thật quý phái." Tôi muốn nghe những người thượng lưu nói như vậy. Tham vọng đó thôi thúc tôi, tôi không muốn nhốt Naomi trong "lồng" mãi mãi.

Như Naomi bảo, bà giáo dạy khiêu vũ là một Nữ bá tước tên là Aleksandra Shlemskaya. Phu quân là ông Bá tước đã mất tích trong Cách mạng tháng Mười. Họ có hai mụn con nhưng bà cũng không biết chúng lưu lạc nơi nào, bản thân bà suýt nữa đã không trốn được sang Nhật Bản. Không còn cách nào khác để mưu sinh nên bà đành dạy khiêu vũ giao tế. Câu lạc bộ được tổ chức bởi giáo viên thanh nhạc của Naomi là cô Sugizaki để giúp bà Bá tước, còn thư ký là cậu Hamada bạn Naomi, sinh viên trường đại học Keio.

Lớp học được mở ở tầng hai một tiệm chuyên doanh nhạc cụ phương tây tên là Yoshimura nằm trên dốc Hijiri ở Mita. Nữ bá tước cứ một tuần hai lần vào thứ Hai và thứ Sáu đến đấy, thành viên câu lạc bộ có thể chọn bất kỳ khung giờ nào tiện lợi cho mình từ bốn giờ chiều đến bảy giờ tối. Học phí là 20 yên một tháng cho mỗi người, nộp trước học sau. Naomi với tôi cùng tham gia mất bốn mươi yên. Tôi nghĩ bỏ ra từng ấy tiền đúng là ngó ngán ngay cả khi bà giáo đúng là Tây xịn, nhưng Naomi một mực cho rằng khiêu vũ phương Tây cũng như nghệ thuật múa truyền thống của Nhật đều là thú chơi xa hoa, của nào phải kèm tiền nấy. Không cần kéo dài giờ học. Có năng khiếu chỉ cần học trong một tháng, gà mờ đến đâu thì cũng chỉ cần ba tháng. Như thế chả phải đắt đâu.

"Đầu tiên phải giúp Madam Shlemskaya đã. Người đàn bà đáng thương. Khi xưa là Nữ bá tước, giờ thì sa cơ lỡ vận thế kia. Hamada bảo bà ấy khiêu vũ tài lắm. Bà cũng dạy được cả khiêu vũ biểu diễn nữa nếu có

người muốn học. Vũ công chuyên nghiệp chả biết gì đâu. Phải học người như bà ấy mới chuẩn." Naomi liền thoảng như thể hiểu biết về khiêu vũ lắm không bằng và hăng hái quảng cáo cho bà Bá tước cô còn chưa gặp bao giờ.

Naomi và tôi gia nhập câu lạc bộ như thế đấy. Chúng tôi đồng ý gặp nhau mỗi thứ Hai và thứ Sáu lúc sáu giờ tối ở tiệm nhạc cụ trên dốc Hijiri. Naomi đi thẳng từ chỗ học nhạc còn tôi đi từ cơ quan. Ngày đầu tiên cô gặp tôi lúc năm giờ ở trạm Tamachi, dẫn tôi đến tiệm nhạc cụ. Đó là một cửa hàng nhỏ hẹp nằm lưng chừng dốc. Ở trong bày nhiều dây đàn dương cầm, phong cầm, máy quay đĩa và các thứ nhạc cụ khác chen chúc trong một không gian nhỏ. Tiếng bước chân xen lẫn tiếng máy hát láo nháo vọng xuống từ lầu trên, có vẻ như lớp học khiêu vũ đã bắt đầu. Năm hay sáu thanh niên nhìn như sinh viên đại học Keio đang lớn vồn ở chân cầu thang. Cách họ nhìn Naomi chằm chằm khiến tôi khó ở. Rồi một đứa gọi to, giọng thân thiết: "Naomi!" Đó là một thằng trong nhóm sinh viên. Cậu ta cầm cái gì đó tựa tựa như đàn nguyệt, có phải là đàn mandolin không nhỉ? Cậu ta vừa gảy vừa lên dây đàn.

"Chào đấng ấy." Naomi suồng sã nói. Nghe như giọng mấy cậu học trò. "Ma-chan sao rồi? Không đi khiêu vũ à?"

"Chả đến lượt tớ," cậu ta đáp, cười gợi ý. Cậu để cây đàn lên kệ. "Môn đấy không hợp với tớ. Lớp võ lòng mà hai mươi yên một tháng thì đắt quá."

"Nhưng chưa biết gì thì làm sao giờ?"

"Chẳng bao lâu các cậu đều biết khiêu vũ phải không nào, thế thì tớ sẽ xui cậu dạy tớ. Tội gì phải phí tiền? Thấy người ta thông minh chưa?"

"Điều vừa thôi Ma-chan! Đồ *khôn lỏi*. Thế Hama có ở trên kia không?"

"Ừ, ở trên đó. Lên mà xem."

Cửa tiệm hình như là địa điểm tụ tập của đám sinh viên trong khu phố. Chắc Naomi qua lại chỗ này thường xuyên lắm, xem ra ai cũng quen mặt cô nàng.

Tôi vừa lên cầu thang theo Naomi vừa bảo: "Naomi, mấy cậu sinh viên ấy là ai?"

"Đấy là câu lạc bộ Mandolin của trường Keio. Các cậu ấy thô lỗ nhưng không phải người xấu đâu ạ."

"Toàn là bạn em hả?"

"Không hẳn là bạn bè. Em đến đây mua sắm vô tình gặp họ thế là quen thôi."

"Mấy cậu đó là hạng người gia nhập câu lạc bộ khiêu vũ à?"

"Cũng có thể. Mà có khi không phải. Thế anh nghĩ thành viên câu lạc bộ phải già hơn hả? Mà thôi, biết ngay ấy mà."

Phòng tập ở ngay đầu hồi hành lang tầng hai. Chúng tôi vừa lên hết cầu thang thì trông thấy năm, sáu người đang dậm chân đệm nhịp bằng tiếng Anh: "One, two, three." Vách ngăn giữa hai phòng kiểu Nhật đã bị dỡ để hợp thành một không gian lớn, mặt sàn được lát ván gỗ để chúng tôi đi vào bằng giày. Hamada đang chạy đôn chạy đáo rắc bột lên sàn – tôi đoán là để làm sàn trơn hơn thì phải. Đó là khoảng thời gian trong năm mà ngày dài và nóng nực, ánh tà dương lọt qua những ô cửa sổ hướng Tây để mở. Chìm trong sắc đỏ nhạt lung linh, một thân hình đơn độc đứng giữa phòng trong chiếc áo cánh bằng lụa Georgette trắng và chân váy vải xéc màu chàm. Dĩ nhiên đó là Madam Shlemskaya. Tôi nghe nói Madam có hai đứa con nên đoán mò rằng bà ta chừng ba lăm, ba sáu, nhưng hóa ra nom chỉ như ba mươi. Trông bà có dáng vẻ cương nghị và những nét nghiêm trang của một quý tộc từ trong trứng, phẩm chất của bà càng được tôn lên nhờ nước da trắng toát, tai tái, trắng đến mức hơi đáng sợ. Trông biểu hiện quyền uy, trang phục tao nhã và những món trang sức lấp lánh trên ngực, trên ngón tay bà, tôi thấy câu chuyện nghe được về sự nghèo túng của Madam quả khó tin.

Một tay cầm cái roi ngắn, vẻ mặt cau cau có có, Madam nhìn chăm chăm vào chân các học viên, lặp đi lặp lại "One, two, three" (giọng Nga của bà phát âm "three" thành "tree"), lặng lẽ mà răn rỏi. Theo hướng dẫn, các học viên của bà xếp thành hàng, từng bước do dự di chuyển về phía trước và phía sau. Trông bà như một nữ quân nhân đang chỉ đạo duyệt binh, cảnh tượng này làm tôi nhớ đến kịch *Nữ Chiến Sĩ Xông Pha* của nhà hát Rồng Vàng ở Asakusa. Một trong số các học viên là một cậu mặc Âu phục – chắc không phải sinh viên đại học. Người khác là một cô gái trẻ ăn mặc nhã nhặn, nom có vẻ là con nhà gia giáo vừa tốt nghiệp trường Cao đẳng Nữ sinh, đang chăm chú tập luyện với một anh chàng mặc trang phục truyền thống Nhật Bản, cô nàng chắc thuộc hạng thiếu nữ đoan trang, nhìn có cảm tình lắm. Hễ có học viên nào bước sai, bà Bá tước nói "No!" một tiếng sắc lẹm, đến ngay chỗ học viên đó thì phạm lại. Nếu có người học không vô, mắc nhiều lỗi, bà ta sẽ kêu lên "No good!" và quất roi xuống sàn. Thỉnh thoảng bà Bá tước vụt vào chân học viên túi bụi, không nương tay với ai dù là nam hay nữ.

"Chà, bà ta đúng là giáo viên tâm huyết đấy nhỉ? Thế mới chuẩn."

"Vâng, quả là Madam Shlemskaya tâm huyết lắm. Giáo viên người Nhật không toàn tâm toàn ý, chứ người phương Tây, ngay cả phụ nữ, đều rất chuyên tâm. Đúng là mở rộng tầm mắt! Madam dạy một mạch mấy tiếng liền không nghỉ, bất chấp nóng bức. Tôi đề nghị mang đến cho Madam ít kem nhưng bà ấy không chịu. Bà ấy bảo đang dạy là không có thiết gì cả."

"Trời đất, bà ta không mệt mới kinh chứ."

"Người phương Tây có thể chất khỏe mạnh. Không như người xứ ta. Nhưng tôi cũng thấy tội cho bà ấy. Chị biết không, xưa kia bà là vợ một ông Bá tước, ăn trên ngồi trốc, thế rồi Cách mạng nổ ra thì phải đi làm nghề này."

Hai phụ nữ ngồi trên sofa ở phòng bên cạnh đang dõi theo tiến trình buổi học và trầm trồ ngưỡng mộ. Một cô chừng hai mươi, hai sáu tuổi môi mỏng mặt tròn, đôi mắt lồi ra như con cá vàng Trung Quốc. Mái tóc chải vượt ra sau của cô được búi lên đỉnh đầu thành một cuộn tóc cao, nhấp nhô như lưng con nhím. Ở gáy cô cài một cái kẹp tóc bằng đồi mồi trắng to tướng. Chiếc obi dệt hoa văn Ai Cập được cài bằng một chiếc kẹp ngọc bích. Chính cô này là người cảm cảnh và tấm tắc khen ngợi Madam Shlemskaya. Cô đang nói chuyện với một phụ nữ vào khoảng bốn mươi tuổi, những nếp nhăn li ti và làn da nứt nẻ lộ ra phía sau lớp phấn trắng dày đang loang lổ vì mồ hôi. Không biết do ngẫu nhiên hay cố ý mà phần tóc hung hung bên trong lưới chụp tóc của cô ta vừa lộn xộn vừa xoắn tít. Dáng cao gầy, người đàn bà ăn mặc lòe loẹt nhưng nom lại hao hao một khán hộ đã bỏ nghề.

Mấy người xung quanh các bà cô này đang khép nép đợi đến lượt, người khác hình như đã học ít nhiều thì đang nhảy theo đôi quanh phòng.

Hamada, thư ký câu lạc bộ đang sốt sắng đổi đĩa nhạc và đề nghị ghép đôi với những người đang nhảy lẻ, có thể vì cậu ta là đại diện của Nữ bá tước mà cũng có thể chính cậu ta thích thế. Tôi tự hỏi loại đàn ông nào lại máu mê học nhảy đầm, bèn quan sát những anh chàng trên sàn nhảy. Tôi ngạc nhiên bởi chỉ có Hamada là người duy nhất ăn diện. Hầu hết những người khác mặc bộ com-lê ba mảnh vô vị, trông như những người làm công lương ba cọc ba đồng, không có tí thẩm mỹ thời trang nào. Mà ai cũng trẻ hơn tôi. Chỉ một tay kia có lẽ đã ngoài ba mươi tuổi. Tay này diện áo đuôi tôm, đeo kính gọng vàng, để bộ ria dài kiêu cổ lơ lửng. Y là người học chậm nhất lớp, Nữ bá tước cứ luôn miệng mắng mỏ "No good!" và lấy roi vục y

hết lần này lần khác. Y cười nhạt, vẻ ngớ ngẩn rồi lại "one, two, three" lại từ đầu.

Cái gì đem một gã đàn ông ngần ấy tuổi đến lớp học khiêu vũ? Tôi tự hỏi. Nhưng sau đó tôi nhận ra tôi và hắn chẳng khác gì nhau. Nói gì thì nói, tôi chưa bao giờ làm một chuyện ghê gớm thế này. Dù tôi chỉ ở đó để ghép đôi với Naomi nhưng khi tưởng tượng đến việc bị những cô gái kia soi mói và người đàn bà Tây phương mắng mỏ, tôi đã muốn vã mồ hôi lạnh. Tôi lo sốt vó không biết đến lượt mình sẽ thế nào.

"Xin chào. Chào mừng anh gia nhập." Hamada nói. Sau khi nhảy xong hai hay ba bài, cậu ta qua chào chúng tôi, lau cái trán lấm tấm mồ hôi bằng khăn tay. "Rất vui được gặp lại anh ạ," cậu ta nói với tôi bằng cái giọng hơi trịch thượng. Rồi cậu quay sang Naomi.

"Cám ơn nhé, nóng nực thế này mà vẫn đến cơ đây. Có cái quạt nào không cho mượn phát. Làm trợ lý chẳng dễ chút nào."

Naomi rút cái quạt từ thắt lưng đưa cho cậu ta. "Nhưng Hama này, nhảy giỏi thì mới được làm trợ lý của cô giáo. Anh học từ bao giờ thế?"

"Anh ấy hả? Chừng sáu tháng trước. Nhưng em thông minh, học nhanh ấy mà. Người nam dẫn, người nữ chỉ việc theo."

"Mấy anh đàn ông hôm nay là ai thế?" Tôi hỏi.

"Hầu hết họ là nhân viên của Tập đoàn Dầu khí Phương Đông ạ." Cậu ta nói chuyện với tôi trang trọng hơn lúc nói với Naomi. "Một người bà con của cô Sugizaki là thành viên hội đồng quản trị. Em nghĩ ông ta đã giới thiệu họ đến."

Tập đoàn Dầu khí Phương Đông với nhảy đầm! Một sự kết hợp không tưởng, tôi nghĩ. "Thế quý ông có rìa mép kia cũng là nhân viên tập đoàn phải không?"

"Thưa không, anh ta là một bác sĩ."

"Bác sĩ à?"

"Dạ vâng, ông đó là người tư vấn vệ sinh trong công ty. Ông ta bảo nhảy đầm để rèn luyện sức khỏe thì không gì bằng, cho nên phải học mới được."

"Thật không?" Naomi cắt ngang. "Hama-san, nhảy đầm là tập thể dục ấy hả?"

"Chứ sao. Thậm chí mùa đông mà nhảy đầm cũng vã mồ hôi, ướt hết cả áo sơ mi. Đó là cách vận động rất tốt còn gì nữa. Nhất là theo cách Madam Shlemskaya dạy ấy."

"Bà ấy có hiểu tiếng Nhật không?" Tôi hỏi. Tôi đã thắc mắc chuyện đó một lúc rồi.

"Hầu như không. Bà ấy chỉ toàn nói tiếng Anh thôi."

"Tiếng Anh à? E là tôi không giỏi tiếng Anh giao tiếp, có lẽ tôi nên..."

"Ồi dào. Ở đây chúng ta cùng hội cùng thuyền cả mà. Madam Shlemskaya nói tiếng Anh chẳng đâu vào đâu, lôm côm hơn cả chúng em anh ạ. Không có gì đáng ngại hết. Vả lại học khiêu vũ anh cũng đâu cần phải nói. Chỉ 'one, two, three' rồi làm theo động tác của cô giáo là xong."

"Ô, Naomi. Em tới lúc nào thế?" Cô nàng cá vàng cài trâm đôi môi trắng hỏi.

"Em chào cô Sugizaki." Chộp lấy tay tôi, Naomi kéo tôi đến ghế sofa nơi cô giáo dạy nhạc đang ngồi. "Cô Sugizaki ơi, đây là anh Kawai ạ..."

"À, vâng." Naomi đỏ mặt, cô Sugizaki cũng thế, hai người không đợi để nghe thêm nữa, đứng lên về biết điều và cúi đầu.

"Vô cùng hân hạnh, tôi rất mừng được làm quen với anh. Tôi tên là Sugizaki. Cảm ơn quý anh hôm nay đã đến. Kìa Naomi, đem cái ghế lại đây em."

Lại quay sang tôi, cô nói: "Mời quý anh ngồi ạ. Sắp tới lượt anh rồi, quả chúng tôi không muốn làm anh phải nhọc lòng chờ đợi."

Tôi không nhớ mình trả lời như thế nào. Chắc chỉ lảm bảm gì đó. Tôi không biết phải cư xử ra sao với một người phụ nữ sử dụng loại ngôn ngữ trang trọng cứng nhắc ấy. Trong trường hợp này, tôi càng thấy ngại ngùng thậm tệ vì đã không hỏi Naomi cô giáo biết được quan hệ giữa chúng tôi rõ đến mức nào.

"Vui lòng cho tôi giới thiệu anh nhé?" Không thêm đề ý về khó chịu của tôi, cô Sugizaki chỉ tới một người phụ nữ có mái tóc xoăn tít. "Đây là phu nhân ông James Brown từ Yokohama. Còn đây là ông Kawai đến từ một công ty điện lực ở Oimachi."

Thì ra người đàn bà đó là vợ của một người ngoại quốc – tôi tự nhủ, và nghĩ lại thì trông chị ta giống như nhân tình của người ngoại quốc hơn là

một nữ khán hộ. Tôi cúi đầu chào cứng nhắc hơn bao giờ hết.

"Tôi hỏi khi không phải, đây là foist time²⁰[20] của anh à?" Chị ta vồn vã bắt chuyện với tôi ngay. Tôi không thích cái kiểu phát âm tiếng anh ồm ồm "foist time" của chị ta, với lại chị ta nói rất nhanh.

"Xin chị nhắc lại được không ạ?" Tôi lúng túng bảo.

"Vâng, anh ấy mới học thôi ạ." Cô Sugizaki đế vào.

"Ồ, thế ạ? Anh biết không, các gien-ờ-men²¹[21] đi học thì moa moa đíp-phờ-cồ²²[22] hơn la-đỳ²³[23], nhưng học rồi là sẽ bắt kịp ngay ấy mà."

"Moa moa cái gì thế?" Tôi tự hỏi. Rốt cuộc tôi mới nhận ra là "more, more". Chị này rất ưa nói chuyện bồi thêm tiếng Anh vào. "Gentleman" thì đọc thành "gien-ờ-men", "little" thành "li-ồ", vân vân. Cái giọng tiếng Nhật của chị cũng lạ tai. Chị ta liên tục liên thoảng, hơi tí lại "biết không" với "biết không".

Chị ta lại nói chuyện về Madam Shlemskaya, rồi về khiêu vũ, về ngoại ngữ, âm nhạc – các bản xô-nát của Beethoven gì gì đấy, Bản giao hưởng số 3 gì gì đấy, đĩa nhạc của hãng A hay hơn đĩa nhạc của hãng B. Tôi ngán ngẩm chẳng biết phải đối đáp ra làm sao, nên chị ta bèn đảo chủ đề tán gẫu về cô dạy nhạc. Tôi suy luận rằng chị Brown này đang học piano với cô giáo Sugizaki. Vì không có khả năng nắm lấy thời cơ thoát thác một cách lịch thiệp, tôi đành ngồi kẹp giữa hai phụ nữ hoạt ngôn mà thương thay cho cái thân mình.

Sau khi ông bác sĩ râu kẽm và hội nhân viên công ty dầu khí kết thúc bài học, cô giáo Sugizaki dẫn tôi và Naomi đến chỗ Madam Shlemskaya và giới thiệu bằng tiếng Anh trôi chảy – Naomi trước, tôi sau, có lẽ là theo nguyên tắc ưu tiên phụ nữ của người phương tây. Cô Sugizaki gọi Naomi là "cô Kawai." Tôi đã tò mò đợi xem Naomi phản ứng thế nào khi đứng trước mặt một người phương tây. Dĩ nhiên, Naomi bình thường tự cao tự đại là thế mà vẫn mất bình tĩnh trước mặt bà Bá tước. Madam Shlemskaya nói có một, hai câu, cho phép một nụ cười dè sẻn hiện lên trên gương mặt nghiêm khắc của bà và chìa tay ra. Naomi mặt đỏ bừng, len lén bắt tay bà mà không nói gì cả. Đến lượt tôi, thậm chí tôi còn tệ hơn. Nói thực tôi còn chả dám nhìn khuôn mặt trắng nhợt như tạc của bà ta. Tôi lặng lẽ chạm vào bàn tay bà, bàn tay lấp lánh với cơ man những viên kim cương bé xíu. Tôi còn không ngước mắt lên.

Chín

Tuy chẳng có tí cảm xúc nào với những trò ấy nhưng tôi có tính đua đòi ăn theo, thành thử cái gì cũng phải bắt chước Tây. Độc giả đã biết đấy. Nếu có đủ tiền để làm bất cứ gì mình thích, tôi sẽ sống ở Tây, lấy một cô đầm; nhưng bởi điều kiện không cho phép nên tôi đã kết hôn với Naomi, một cô gái Nhật có thị hiếu Tây. Dù tôi có giàu đi nữa thì tôi cũng không tự tin vào ngoại hình của mình. Tôi cao chưa được một mét sáu, da đen, răng mọc khắp khềnh. Ở vị trí của tôi mà hy vọng một người vợ có thân hình Tây phương tuyệt đẹp thì quả là không biết thân biết phận. Tôi đi đến kết luận là người Nhật thì nên cưới người Nhật, và Naomi đáp ứng hầu hết những nhu cầu của tôi. Tôi đã toại nguyện.

Nhưng mà, được đến gần một quý bà Tây thế này quả là sung sướng, không, vinh dự mới đúng. Thực sự là tôi ghê tởm với sự lúng túng và kém cỏi của bản thân trong ngôn ngữ nên đã từ bỏ mọi hy vọng được gặp gỡ một người như thế. Bù lại, tôi đến xem các vở Opera phương Tây và nghiên cứu khuôn mặt của những minh tinh, say mê vẻ đẹp của họ như thể nhìn thấy họ trong mơ. Sau đó, thật không ngờ lớp học khiêu vũ lại đem đến cho tôi cơ hội gặp gỡ một người đàn bà Tây phương, mà còn là Nữ bá tước nữa. Không tính bà cô Harrison kia thì đây là lần đầu trong đời tôi được hân hạnh bắt tay với một cô đầm. Khi Madam Shlemskaya chìa bàn tay trắng muốt ra, tim tôi lỡ một nhịp, tôi lưỡng lự không biết đón lấy bàn tay ấy có ổn không.

Tay Naomi cũng thanh tú – duyên dáng, uyển chuyển với những ngón nhỏ, dài. Nhưng bàn tay Nữ bá tước vừa cứng cáp lại vừa khả ái: lòng bàn tay dày, chắc thay vì mỏng manh như của Naomi; ngón tay bà ta dài và dẻo chứ không đem lại cảm giác gầy gò yếu ớt. Những chiếc nhẫn ngoại cỡ của bà lấp lánh như muôn vạn con mắt, người Nhật đeo vào trông rờm rờm nhưng lại khiến ngón tay của bà long lanh quyến rũ, gợi cảm giác tinh tế, xa hoa. Điều khiến bà Bá tước khác biệt với Naomi chính là ở nước da trắng ngần. Dưới làn da trắng, những mạch máu màu hoa oải hương lơ mơ như vân đá cẩm thạch đẹp lạ lùng. Tôi thường khen tay Naomi mỗi khi nghịch tay cô nàng. "Tay em mới đẹp làm sao. Trắng như tay người Tây ấy." Nhưng bây giờ tôi lấy làm tiếc vì rõ ràng có sự khác biệt. Tay Naomi không trắng ngần như thế – đúng ra thì nhìn tay Nữ bá tước xong da Naomi cứ đục đục. Một thứ khác lôi kéo sự chú ý của tôi chính là móng tay Nữ bá tước. Cả mười đầu ngón tay đều giống nhau chẵn chẵn như một bộ sưu tập xà cừ. Móng tay bà tỏa ánh hồng, đều tăm tắp và có lẽ được tũa thành một hình tam giác nhọn theo một Tây phương.

Tôi đã nói là Naomi thấp hơn tôi chừng một đốt ngón tay. Bà Bá tước so với người Tây phương thuộc hàng nhỏ nhắn nhưng vẫn cao hơn tôi.

Có thể vì bà Bá tước đi giày cao gót nhưng mỗi khi khiêu vũ với bà ta, đầu tôi hướng thẳng vào bộ ngực đồ sộ của Madam Shlemskaya. Lần đầu tiên khi bà ta bảo "Walk with me"²⁴!" và đặt tay ra sau lưng tôi, chỉ cho tôi bước nhảy đầu tiên, tôi đã phải cố gắng trong tuyệt vọng để giữ cho bộ mặt đen sì của mình không đụng vào làn da bà Bá tước! Được ngấm làn da mịn màng không tì vết của Nữ bá tước từ xa tôi đã thỏa mãn rồi. Chứ bắt tay bà ấy xem ra có phần bất nhã. Bây giờ, ở sát gần bộ ngực của Nữ bá tước chỉ được ngăn cách với tôi bằng lớp áo mềm mại mỏng tang, tôi thấy như mình đang làm một việc đại cấm kỵ. Tôi sợ mồm mình hôi. Nữ bá tước có thể bị xúc phạm bởi bàn tay nhơ nhớp của tôi. Và khi một sợi tóc của bà rơi xuống người, tôi không thể cưỡng lại một cơn ớn lạnh chạy qua người.

Ngoài ra, thân thể bà ta còn có hương thơm nào đó. "Bà Bá tước bị hôi nách", tôi nghe đám học viên xì xào như thế ở câu lạc bộ Mandolin. Nghe nói người Tây hay nặng mùi cơ thể, rõ là bà Bá tước cũng thế. Có lẽ bà ta dùng nước hoa để át đi. Nhưng với tôi cái mùi thoang thoảng vừa ngọt vừa chua kết hợp từ mồ hôi và nước hoa không hề khó chịu mà ngược lại còn rất ư hấp dẫn. Nó làm tôi nghĩ đến những miền đất bên kia đại dương tôi chưa hề trông thấy, nơi có những vườn hoa xứ lạ đẹp tuyệt trần.

"Đây chính là hương thơm tỏa ra từ da thịt trắng ngần của Nữ bá tước!" Tôi tự nhủ và cuồng nhiệt hít lấy hít để cái mùi ấy.

Tại sao tôi, một gã khờ khạo vụng về hoàn toàn lạc lõng giữa bầu không khí huyền ảo của những buổi giao lưu khiêu vũ có thể kiên trì đi học trong một, rồi hai tháng mà không biết chán? Không phải chỉ bởi Naomi đâu. Xin thú nhận, đó là vì Madam Shlemskaya. Được khiêu vũ trong vòng tay của bà trong một giờ ngắn ngủi mỗi thứ Hai và thứ Sáu trở thành niềm hoan lạc to lớn với tôi. Đứng trước bà Bá tước tôi quên phứt cả Naomi. Tôi túy lúy say sưa trong giờ phút ấy như được thưởng một thứ rượu ngon.

"Anh nhiệt tình hơn em nghĩ đấy Joji. Cứ tưởng anh sẽ chán ngay từ đầu cơ."

"Sao mà chán?"

"Chả phải anh nói là anh không nghĩ mình có thể học nhảy đầm còn gì?"

Lương tâm tôi lúc nào cũng cắn rứt khi Naomi gọi ra chuyện đó. "Anh tưởng mình không làm được nhưng thử rồi thấy cũng hay. Mà như bác sĩ nói, nhảy đầm cũng là tập thể dục mà."

"Đấy thấy chưa?" Naomi cười. "Anh đừng băn khoăn quá, cứ mạnh dạn mà thử." Naomi chưa đoán được bí mật của tôi.

Mùa đông năm ấy, sau khi đã luyện tập tích cực chúng tôi lần đầu đến quán Café El Dorado ở Ginza. Hồi ấy số sàn nhảy ở Tokyo còn ít ỏi lắm. Ngoài khách sạn Đế Quốc và khách sạn Kagetsuen, quán cà phê ấy chắc thuộc dạng sàn nhảy đầu tiên. Chúng tôi nghe nói khách sạn Đế Quốc với Kagetsuen là nơi ưa thích của khách ngoại quốc thành thử rất khắt khe về trang phục, lễ nghi nên có vẻ bắt đầu ở El Dorado thì tốt hơn. Naomi đã nghe ai đó nói và giục tôi đi. Nhưng tôi không có gan nhảy đầm trước bàn dân thiên hạ.

"Bỏ tay với anh đó Joji." Naomi lườm tôi. "Đừng nhát như thế. Nhảy đầm không phải cứ đi học trên lớp mà được đâu. Phải ra bên ngoài giao lưu. Mạnh dạn lên, biết đâu anh sẽ khiêu vũ giỏi."

"Anh biết em nói đúng, nhưng trời sinh anh ra có bạo dạn đâu."

"Được rồi, em sẽ đi một mình. Em sẽ mời anh Hama hoặc Ma-chan đi nhảy đầm."

"Ma-chan là thằng cu ở câu lạc bộ Mandolin đấy à?"

"Đúng thế. Cậu ấy không học buổi nào nhưng gặp ai, ở đâu cũng nhảy phura nên bây giờ khá lắm. Giỏi hơn anh nhiều. Anh phải bạo lên, không thì thua cuộc đó... Rõ chưa? Vậy thì đi thôi. Em sẽ khiêu vũ cùng anh... Ồi, đi với em đi mà... Ngoan nào, Joji, ngoan nào."

Sau khi đưa ra quyết định là đi, chúng tôi bắt đầu một cuộc thảo luận dài về việc Naomi nên mặc gì.

"Joji, bộ nào đẹp nhất?" Bốn năm hôm trước khi chúng tôi đi nhảy đầm, nhà cửa loạn hết cả lên vì Naomi đem tất cả quần áo ra thử hết cái này đến cái kia.

"Bộ ấy đẹp rồi." Tôi rớt cuộc lên tiếng dù trong lòng không nghĩ thế. Tôi không muốn bị làm phiền nữa.

"Em chưa chắc lắm. Trông có ổn không nhỉ?" Cô nàng quay vòng vòng trước gương. "Trông hơi sai sai. Không, em không thích." Cởi đồ ra xong Naomi đá sang một bên, tấp thành một đống, hết áo nọ đến váy kia. Không

bộ nào làm cô nàng hài lòng. "Joji à, mua quần áo mới cho em nhé?" Rốt cuộc cô bảo. "Đi nhảy đầm phải ăn mặc cầu kỳ. Máy cái đồ này không làm em nổi bật gì cả. Mua cho em nhé? Mua đồ mới cho em đi mà! Từ nay chúng mình chăm chỉ đi chơi, thì em cũng phải có đồ trưng diện chứ?"

Bảy giờ lương tháng của tôi không còn theo kịp thói tiêu hoang của cô nàng nữa. Về tài chính tôi luôn luôn thận trọng, khi còn độc thân tôi từng lập ngân sách chi tiêu, phần dư ra dù nhỏ bé đến mấy cũng phải cất vào nhà băng. Lúc về ở với Naomi, tôi đã để dành được kha khá. Hơn nữa dù nuôi chiều Naomi đến đâu tôi cũng không lơ là công việc, tôi vẫn là anh tư chức gương mẫu cần cù, được cấp trên tin tưởng. Lương tôi tăng đến mức 400 yên một tháng bao gồm cả khoản tiền thưởng bán niên, số tiền ấy dễ dàng chi trả cho hai người sinh hoạt bình thường nhưng không đủ cho hai chúng tôi. Có lẽ tôi không nên đi vào chi tiết nhưng sinh hoạt phí của hai người bọn tôi ít nhất cỡ hai trăm năm mươi yên một tháng, ước lượng cho cần thận thì đôi khi vọt lên đến ba trăm. Tiền thuê nhà là 35 yên (sau bốn năm tiền thuê tăng 15 yên); trừ đi tiền gas, điện, nước, sưởi, chất đốt, giặt là, chúng tôi còn lại hai trăm hai đến hai trăm tư, hầu hết chỗ ấy đều nhét vào bụng cả.

Khi còn bé, Naomi đi ăn bò bít-tết ngoài tiệm là đã thỏa mãn rồi nhưng bây giờ cô ả sành ăn ra trò, mỗi ngày trưởng thành hơn lại đòi hỏi lắm thứ sơn hào hải vị hơn. Đã vậy, Naomi còn không thèm đi chợ hay nấu nướng mà chỉ gọi đồ ăn ở những nhà hàng gần nhà.

"Chắc phải kiếm cái gì ngon bỏ vào miệng thôi," những lúc chán cô nàng thường nói thế. Trước đây Naomi thích đồ Tây nhưng bây giờ cứ ba bữa thì có một bữa cô nàng bảo, giọng xác xược: "Đề xem tiệm A làm món canh truyền thống thế nào." hoặc "Gọi tiệm B đặt ít sashimi đi!".

Naomi ăn trưa một mình khi tôi ở văn phòng. Đây là lúc cô nàng ăn sang nhất. Buổi tối khi từ sở về nhà, tôi thường thấy những khay gỗ từ các nhà hàng Nhật hoặc các loại chén bát của nhà hàng Tây chất đống trong bếp.

"Naomi, em lại gọi cơm trưa ngoài tiệm đấy à! Tiền ăn của em tốn lắm đấy có biết không! Em không thấy đàn bà con gái như vậy là quá quắt lắm sao?"

Naomi chẳng hề nao núng. "Em gọi đồ vì chỉ ăn có một mình. Nấu nướng rách việc lắm." Cô ả làm bộ dối, nằm duỗi cẳng trên ghế.

Dưới điều kiện như thế việc tiết kiệm tiền trở nên bất khả. Có những lúc Naomi không buồn thối cơm, đến cơm cũng phải gọi nhà hàng đem đến với các món ăn kèm. Khi đóng hóa đơn cuối tháng từ tiệm hoa, tiệm thịt, tiệm cơm Nhật, tiệm cơm Tây, quán sushi, quán lươn, hàng bánh ngọt, hàng hoa quả gửi về, món tiền tổng cộng làm tôi sững sốt. Tôi tự hỏi làm sao mà cô ta có thể ăn nhiều đến thế?

Hóa đơn tiền ăn cao nhất thì hóa đơn giặt là cao nhì. Ấy là bởi cô nàng đến cái tắt cũng lười giặt nên có bao nhiêu gửi hết ra tiệm. Tôi mới phản nản cô đã trả treo: "Em có phải con ở đâu. Nếu giặt giữ tay em sẽ bị to ra, không chơi đàn dương cầm được nữa. Mà anh gọi em là gì nhỉ? Bảo bối hả? Tay em mà thành tay chuối mẫn thì sao?"

Ban đầu, Naomi còn trông nom nhà cửa và nấu ăn, nhưng chuyện đó không kéo dài được hơn sáu tháng hay một năm. Nhà cửa giờ còn trở thành vấn đề trầm trọng hơn cả giặt giữ, vì càng ngày nhà tôi càng bừa bãi bẩn thỉu. Naomi cởi quần áo đâu bỏ ngay tại đó, ăn uống xong để nguyên chén bát không thêm rửa. Căn nhà rải đầy bát, đĩa, cốc chén, cái nào cũng sót vài miếng bỏ mứa. Đồ lót bẩn khắp nơi. Sàn nhà, bàn ghế phủ đầy bụi, cái màn cửa họa tiết Ấn Độ tồi tàn của chúng tôi đã đánh mất vẻ đáng yêu ban đầu của nó. Không khí của cái "lòng chim" tươi sáng một thời, ngôi nhà cổ tích của chúng tôi, đã thay đổi hoàn toàn, những căn phòng bí bách xộc lên mũi mùi của sự bỏ bê lâu ngày. Có lúc tôi bực quá mới bảo: "Thôi, anh sẽ dọn dẹp. Em đi ra vườn đi." Tôi đã đi quét tước và lau bụi nhưng càng lau thì càng thấy bụi tung bụi mù lên. Tôi cũng không biết phải bắt đầu từ đâu với những món đồ đạc vất vương khắp nhà.

Không còn cách nào khác, tôi thuê một loạt người giúp việc nhưng lần lượt cô giúp việc nào cũng hoảng hồn trước sự bê bối đó, rồi chỉ được vài hôm đã nghỉ. Ban đầu tôi đâu có ý định thuê giúp việc, với lại cũng chả có chỗ phù hợp để cho giúp việc ngủ tại nhà. Đã thế, có giúp việc thì tôi và Naomi chẳng thể tán tỉnh chim chuột nhau tự do thoải mái như trước. Naomi lại càng lười chảy thây: cô nàng coi người giúp việc như trâu ngựa, còn bản thân thì không thêm nhắc đến một ngón tay. Thói hoang phí của Naomi đạt đến tầm cao mới khi việc gọi món ở nhà hàng trở nên dễ hơn bao giờ hết. Cô ra lệnh cho người giúp việc: "Tới tiệm này, tiệm này gọi món này, món kia cho tôi." Nói tóm lại, nuôi thêm giúp việc không chỉ cực kỳ không kinh tế mà còn chen vào cuộc sống "vui vẻ" của chúng tôi. Chẳng lạ gì mấy cô giúp việc tôi thuê cô nào cô đó đều phát hãi, mà tôi cũng chả có tâm trạng nào nài nỉ các cô ở lại.

Đó, về sinh hoạt phí thì như vậy. Trong số một trăm hay trăm rưỡi yên còn lại mỗi tháng, tôi muốn dành ra mười, hai mươi yên tiết kiệm nhưng thói tiêu xài vô tội vạ của Naomi không cho phép. Thứ nhất, mỗi tháng cô nàng lại may kimono mới. Kể cả khi vải may kimono chỉ là lụa hay muslin loại thường thì lúc nào cô cũng mua thêm vải lót và tốn tiền công may nữa. Kết quả là mỗi bộ tận năm, sáu chục yên. Nếu không thích sản phẩm hoàn thiện, Naomi sẽ nhét ngay bộ kimono vào ngăn kéo và không bao giờ mặc, còn nếu thích Naomi sẽ mặc đến lúc rách đầu gối. Tủ quần áo của Naomi chất toàn đồ rách. Giày dép cũng là một lĩnh vực phung phí nữa của Naomi. Cô nàng phải có cả dép rơm lẫn guốc gỗ, mỗi loại đủ hình dạng – dép thấp, dép cao, dép mùa khô, guốc gỗ liền khối, guốc đi lễ, guốc ngày thường. Mỗi đôi giá cả dao động từ hai đến tám yên, mười ngày Naomi lại sắm đôi mới nên không hề rẻ.

"Em tiêu tiền mua dép nhiều quá rồi đây." Tôi bảo. "Chả nhẽ không đi giày được à?" Trước kia cô nàng thích đi giày, mặc váy chần chu như nữ sinh nhưng dạo này Naomi lười thôi trông thấy, thậm chí cứ mặc luôn đồ ở nhà mà đến lớp.

"Anh biết không, em là dân Tokyo," cô nàng tuyên bố, nhắc nhở rằng tôi là người nhà quê. "Em mặc gì cũng được, nhưng về giày dép là phải có gu riêng."

Cứ vài hôm cô lại tiêu ba đến năm yên tiền vé hòa nhạc, vé xe điện, sách giáo khoa, tạp chí, tiểu thuyết. Lại còn tiền học phí tiếng Anh, tiền học nhạc nữa là hai mươi lăm yên mỗi tháng. Để đáp ứng hết chỗ chi phí ấy bằng lương tháng bốn trăm yên không hề dễ, tôi đã không để dành được thêm mà còn phải đem chỗ tiền tiết kiệm ra đắp vào thành thử dần dần món tiền tích lũy được hồi còn độc thân của tôi hết nhẵn. Miệng ăn núi lở, ba hay bốn năm vừa qua tôi đốt luôn chỗ tiền tiết kiệm và đến giờ thì hết nhẵn không còn đồng nào.

Mà đến khổ, tôi không giỏi xin mua chịu như phần đông những kẻ giống mình. Cứ cuối tháng tôi lại vật vờ, chưa trả hết hóa đơn thì không thể ăn ngon ngủ yên. "Em mà cứ tiêu xài thế này anh sẽ nợ ngập đầu mắt," tôi trách Naomi.

"Nếu không trả được anh cứ bảo họ chờ." Cô nàng đáp. "Ai bảo anh cứ cuối tháng phải trả tiền đâu, trong khi anh sống ở cùng cái chỗ này bao nhiêu năm rồi? Anh hứa mỗi sáu tháng trả một lần người ta sẽ đợi. Nhất gan, kém bản lĩnh quá Joji ạ." Mỗi khi đi mua sắm Naomi đều trả tiền mặt. Còn hóa đơn hàng tháng thì được hoãn lại đến khi tôi lãnh tiền thưởng bán

niên, song Naomi chưa bao giờ đích thân đề nghị mua chịu. "Em không muốn, đây là việc của đàn ông."

Cô nàng bảo. Cứ đến cuối tháng, cô nàng lại lảng đi.

Không hề cường điệu khi nói rằng thu nhập của tôi đem đắp hết vào Naomi. Tôi luôn tâm niệm ước ao làm cho cô ấy đẹp hơn, bảo vệ cô ấy khỏi lo trở ngại tiền nong, cho cô ấy được lớn lên và trưởng thành trong tự do. Tôi đôi khi cần nhẫn nhịn nhưng lại cho phép Naomi hoang phí. Thế thì lại phải tần tiện ở chỗ khác. Cũng may tôi gần như không có khoản tiêu xài xã giao nào, ở sở có tiệc tùng liên hoan đều cố tránh nếu được, ngay cả khi điều đó đồng nghĩa với việc trốn tránh trách nhiệm xã hội. Những chi phí khác của tôi như quần áo, ăn trưa... đều được giữ ở mức tối thiểu. Chuyến tàu chúng tôi đi hàng ngày, Naomi mua vé hạng nhì còn tôi an phận với hạng ba. Vì Naomi không muốn nấu cơm mà gọi cơm bên ngoài thì đắt quá, tôi thỉnh thoảng tự mình thổi cơm, nấu nướng. Sự sửa soạn này cũng không làm Naomi hài lòng. "Đàn ông ai lại vào bếp, khó coi lắm." Naomi bảo.

"Joji, anh phải mặc cái gì bảnh bao hơn một chút thay vì mấy cái đồ cũ hết năm này qua năm khác. Em không thích thấy mình ăn mặc diện mà anh trông lại thế kia, như thế em không thể đi đâu với anh được."

Nếu không được đi đâu với Naomi thì tôi cũng chẳng vui vẻ gì, nên cực chẳng đã đành mua ít quần áo "bảnh bao" cho bản thân. Những lúc đi chơi với nhau thì tôi phải cùng ngồi ghế hạng nhì với cô ấy. Tóm lại, tôi cũng phải chung phần lãng phí với cô nàng.

Bởi vậy, từ trước khi trả cho Madam Shlemskaya bốn mươi yên một tháng tôi đã phải loay hoay xoay sở với tiền nong rồi. Nếu còn phải mua trang phục nhảy đầm cho Naomi nữa chắc tôi đến chết mất. Lúc cuối tháng, ví tôi có chút tiền mặt, nhưng Naomi vốn không thèm nghe lý lẽ nên nhất định không chấp nhận câu từ chối.

"Nhờ bây giờ tiêu món này thì đến ngày 30 là hạn thanh toán thì anh sẽ thiếu tiền. Em cũng hiểu phải không?"

"Thiếu thì đã sao? Việc đâu khắc có đó."

"Em nói thế là có ý gì. Không thể đâu khắc có đó được."

"Thế sao chúng mình còn học nhảy?... Thôi, nếu đã thế, kể từ mai em không đi đâu hết." Đôi mắt Naomi rung rung, cô nàng nhìn tôi oán trách và bĩu môi làm thinh.

"Naomi, em giận à? Naomi? Quay ra đây nào." Đêm ấy trên giường, Naomi quay lưng lại với tôi vờ ngủ, tôi lay vai cô ấy. "Quay lại đây, Naomi." Tôi nhẹ nhàng xoay cô lại như lật cá rán về phía mình. Cơ thể mềm mại không kháng cự của cô nàng ngoan ngoãn đối diện với tôi, đôi mắt cô mở hé.

"Chuyện gì vậy? Em vẫn giận à?"

Cô nàng không đáp.

"Nào, đừng giận nữa. Anh sẽ cố xoay sở."

Vẫn không trả lời.

"Nào, mở mắt ra." Tôi vừa nói vừa lật mí mắt đang run run của Naomi. Đôi mắt tròn sưng húp lộ ra như viên ngọc nằm trong vỏ trai rất tinh tảo nhìn thẳng vào mặt tôi.

"Anh sẽ dùng tiền đó để mua đồ cho em, được không nào?"

"Nhưng mà nhờ anh thiếu tiền thì sao?"

"Không sao, anh sẽ tìm cách."

"Nhưng anh sẽ làm gì?"

"Anh sẽ bảo người nhà gửi tiền lên."

"Người nhà anh có gửi tiền không đấy?"

"Sao lại không. Anh chưa bao giờ gây chuyện, chắc chắn mẹ sẽ hiểu cho anh. Nhà có hai người, phải chi tiêu bao nhiêu thứ."

"Thật sao? Nhưng xin mẹ thì có việc gì không?" Naomi nói ra vẻ quan ngại lắm, nhưng từ lâu tôi biết tổng cô nàng nghĩ đấy là việc tôi cần làm. Tôi nói đúng những gì Naomi muốn nghe.

"Không việc gì đâu, chẳng qua trước đó anh không làm, vì làm thế là đi ngược lại với quy tắc của anh."

"Vậy tại sao anh lại thay đổi nguyên tắc của mình?"

"Thấy em khóc anh thương."

"Thật á?" Naomi vòng ngực lên như một con sóng cuộn về bãi biển. "Em khóc á?" Cô nàng hỏi, ngượng ngùng mỉm cười.

"Em bảo em sẽ không đi đâu hết, mắt thì rung rung. Em lúc nào cũng là một đứa trẻ hư, phải không hả bé con của anh."

"Papa của em ơi! Papa yêu dấu!" Cô quàng tay quanh cổ tôi. Như một nhân viên bưu chính vội vã hủy một loạt thư, cô nàng cuồng nhiệt áp môi vào trán, vào má, trên mí mắt, sau tai và từng xăng tí mét da mặt tôi. Điều này đem đến cho tôi một cảm giác nhẹ nhàng êm mê như vô vàn cánh hoa trà trữu sương mềm mại đang rơi xuống khuôn mặt mình, khiến tôi tỉnh mà như mơ thấy đầu mình chìm trong hương thơm của những cánh hoa.

"Cái gì thế, Naomi? Em làm gì mà điên quá vậy..."

"Phải... Hôm nay anh dễ thương đến nỗi làm em phát điên đấy... Anh khó chịu à?"

"Khó chịu? Ô không, anh vui lắm, vui đến mức cũng phát điên luôn. Vì em, anh nguyện hi sinh bất cứ thứ gì... Sao vậy? Lại khóc nữa à?"

"Cảm ơn, Papa. Em biết ơn Papa của em, nên em khóc. Em không kiềm lại được. Anh có hiểu không? Anh muốn con gái nín không? Nếu anh muốn em nín thì lau nước mắt cho em đi."

Naomi rút mấy tờ giấy ăn từ trong kẻ áo kimono ra đặt vào tay tôi. Cô vẫn nhìn tôi đắm đắm. Tôi chưa kịp lau mắt cho Naomi thì đôi mắt ấy lại rung rung nữa. Đôi mắt ướt lệ trong veo làm sao! Ước gì tôi có thể kết tinh những giọt lệ đẹp đẽ của nàng để giữ làm của riêng mãi mãi. Đầu tiên tôi lau má Naomi, cẩn thận không chạm vào những giọt nước mắt căng tròn, tôi lau quanh mắt cô nàng. Làn da bị kéo căng rồi chùng xuống khiến những giọt lệ vỡ ra thành hình hài khác nhau lúc thì là thấu kính lồi khi lại lõm, rồi cuộc chúng vỡ tan và chảy dài trên gò má mới được lau, để lại những dải óng ánh trên làn da cô. Tôi lau má Naomi lần nữa, xoa xoa đôi mắt ướt của cô nàng, trong lúc cô nàng sụt sịt thì đưa khăn giấy lên mũi Naomi. "Hỉ mũi nào!" Tôi bảo. Cô nàng hỉ mũi mấy cái, mỗi lần vang lên như tiếng kèn.

Ngày hôm sau, Naomi đi Mitsukoshi với hai trăm yên của tôi. Trong giờ ăn trưa, lần đầu tiên tôi viết thư xin tiền mẹ. Tôi nhớ mình đã viết: "Hai, ba năm vừa rồi vật giá tăng chóng mặt, nên chúng con dù ăn ở không hề hoang phí nhưng chi tiêu hàng tháng vẫn áp lực lắm. Sống ở thành phố chẳng dễ dàng..."

Tôi phát hoảng thấy mình đã thành ra liều lĩnh đến mức có thể nói dối không chớp mắt như thế với mẹ đẻ. Nhưng mẹ không chỉ tin tôi, mà còn thể hiện tình cảm với Naomi trong bức thư hồi âm hai, ba hôm sau nữa. "Mua

kimono cho Naomi nhé," bà viết như vậy và gửi kèm một tờ chi phiếu một trăm yên, nhiều hơn số tiền tôi yêu cầu.

Mười

Buổi khiêu vũ ở El Dorado diễn ra vào tối thứ Bảy và dự kiến sẽ bắt đầu lúc bảy rưỡi. Tôi từ sở về nhà lúc năm giờ thì thấy Naomi vừa đi tắm xong, đang bận rộn trang điểm.

"Joji, đồ may xong rồi." Vừa thấy bóng tôi trong gương cô nàng nói ngay. Naomi duỗi cánh tay về phía sau, chỉ về hướng chiếc sofa nơi cô đã trải chiếc kimono và đai lưng một mảnh mà cô vừa đặt hàng vội từ Mitsukoshi về. Bộ kimono chân bông hai lớp may bằng lụa crepe màu đỏ thẫm với hoa văn là những bông hoa vàng và lá xanh. Trên đai lưng bản lớn có hình những chiếc thuyền ngăm cảnh kiêu cổ đang trôi trên những ngọn sóng nhỏ thêu bằng chỉ bạc.

"Sao? Anh thấy em chọn khéo chứ?" Tán phẩn trắng lên hai bàn tay xong, cô vừa nói vừa vỗ liên hồi hai tay lên bả vai và gáy.

Thật lòng mà nói thì chất vải mềm mại lả lướt không ăn nhập với đôi vai đầy đặn, cái hông nở và bộ ngực lớn của Naomi. Muslin hay lụa thường đem lại cho Naomi vẻ đẹp Á-Âu đặc trưng lạ mắt nhưng một bộ kimono trang trọng như thế này chỉ tỏ khiến cô nàng trông thô thiển. Với lại, khi mặc kiểu họa tiết màu mè, nom Naomi càng giống loại gái làng chơi chuyên bắt bớ với thủy thủ ngoại quốc ở Yokohama. Cô ấy ưng ý lắm nên tôi chẳng muốn nói gì, song nghĩ đến việc bị thiên hạ nhìn thấy mình cặp kè với một người đàn bà ăn mặc diêm dúa như vậy trên tàu hay trên sàn nhảy mà tôi phát ớn.

Mặc quần áo xong, Naomi bảo: "Joji, anh sẽ mặc bộ suit lam nhé." Ngay lập tức cô nàng lấy bộ đồ ra phủi bụi và là.

"Anh thích bộ màu nâu hơn."

"Joji, anh đúng là chả biết gì!" Cô nàng mắng mỗ, nhìn tôi giận dữ. "Đi dự tiệc tối thì phải mặc đồ suit lam thẫm hoặc đồ tuxedo. Với lại cũng không được dùng cổ áo mềm, phải đeo cổ áo *hồ cứng*. Cô nàng nói tiếng Anh-lê: "Như thế gọi là 'etiquette'²⁵[25], từ giờ anh phải nhớ nghe chưa."

"Như thế mới đúng kiểu à?"

"Chứ còn gì. Có vậy mà cũng không biết thì sao anh có thể sắm vai làm một quý ông thanh lịch? Bộ suit của anh bẩn lắm, nhưng đồ Tây thì miễn

giữ được phom dáng, không nhăn nheo nhàu nhĩ là được. Kia, em chuẩn bị đâu ra đấy cho anh rồi, tối nay anh sẽ mặc bộ đó. Với lại anh phải may bộ tuxedo sớm đi. Nếu không em không khiêu vũ với anh đâu."

Cà vạt phải màu chàm hoặc đen, nhưng đeo nơ bướm thì hơn; giày phải bằng da bóng, nếu không được thế thì cũng phải là loại giày đen thường (giày da màu đỏ không ăn nhập); bít tất lựa là nhất nhưng tất nào cũng được miễn là đen tuyền... Chẳng biết Naomi nghe những thông tin ấy ở đâu, nhưng cô nàng quan tâm đến từng chi tiết trong việc sửa soạn quần áo của tôi. Phải một lúc lâu sau hai đứa mới rời khỏi nhà.

Khi chúng tôi đến thì đã quá bảy rưỡi, tiệc khiêu vũ đã bắt đầu. Có thể nghe thấy tiếng ban nhạc Jazz đang chơi âm ỉ trong lúc lên cầu thang bước vào sảnh, vốn là phòng ăn sau khi đã dọn dẹp hết bàn ghế đi. Ngoài lối vào là tấm bảng bằng tiếng Anh: "Special Dance – Admission: Ladies Free, Gentlemen ¥3.00"²⁶[26]. Một người bồi bàn thu phí vào cửa. Vì đây chỉ là quán cà phê nên "sảnh" chẳng rộng mấy. Tôi thấy khoảng mười đôi đang khiêu vũ, đủ khiến cho cái chỗ này trông đã khá đông rồi. Bàn ghế được bố trí thành hai hàng ở một bên phòng. Ý tưởng xem ra là sau khi mua vé vào cửa thì khách khứa tự kiếm chỗ ngồi, thỉnh thoảng ngồi nghỉ trong lúc nhìn các cặp khác khiêu vũ. Vài nhóm đàn ông đàn bà tôi không quen đang ngồi nói chuyện. Khi Naomi vào phòng, họ thì thầm với nhau về lén lút, sầm soi trang phục phô trương của cô nàng với ánh mắt lạ lẫm, ngờ vực, nửa thù địch nửa khinh thường chỉ có thể có trong hoàn cảnh ấy. Tôi có cảm giác họ đang nói: "Này, nhìn quý cô mới bước vào kìa!" và "Các vị nghĩ gì về thằng gốc cô ta mang theo vậy?"

Tôi nhận thấy rõ ràng ánh mắt của họ không dừng lại ở Naomi mà còn cả ở tôi, bởi tôi đang núp sau lưng cô. Tiếng nhạc vọng lên ù ù trong tai, tôi thấy những người dự tiệc đang khiêu vũ, người nào người nấy đều điệu nghệ hơn tôi, họ đã xếp thành một vòng tròn lớn và đi vòng quanh. Trong lúc đó tôi tự nhảm rằng mình chỉ có hơn ba mét bẻ đôi, đen trùi trùi, răng khắp khềnh, trên người là bộ vest màu lam hai năm tuổi, không còn đẹp như mới từ lâu rồi. Tôi đỏ bừng mặt và run rẩy. Tôi tự nhủ sẽ không bao giờ bén mảng đến một nơi thế này nữa.

"Đứng đây chả tích sự gì... Đi thôi... ra chỗ mấy cái bàn..." Chắc Naomi cũng xấu hổ, cô nàng thì thào, dí miệng vào tai tôi.

"Ừ, thế theo em mình có nên đi cắt ngang qua mấy người này không?"

"Em nghĩ không sao đâu..."

"Nhưng ngộ nhớ va vào ai đó thì sao?"

"Thì cẩn thận để không va vào là được... Kìa, ông kia vừa đi qua. Ổn rồi. Đi nào."

Tôi theo đuôi cô băng qua đám đông. Chân tôi run lẩy bẩy, sàn nhà thì trơn, băng qua bên kia căn phòng một cách an toàn không phải chuyện dễ. Tôi nhớ là Naomi có căn nhắc tôi một lần lúc tôi suýt thì ngã sấp mặt đánh ầm.

"Có chỗ trống. Xí chỗ bàn đó đi." Naomi bạo hơn tôi, dương dương đi qua đám đông đang sầm soi tới một chiếc bàn ở góc xa. Tuy rất mong chờ tới ngày hôm nay nhưng cô nàng không muốn khiêu vũ vội. Naomi có vẻ sốt ruột khi lấy cái gương từ túi xách ra và dặm lại son phấn, rồi cô thì thầm: "Cà vạt của anh bị xoắn về bên trái" trong lúc vẫn nhìn lên sàn nhảy.

"Naomi, Hamada ở đây phải không?"

"Đừng gọi 'Naomi', anh phải gọi là 'tiểu thư Naomi'." Cô ả lại càu nhàu. "Hama có ở đây, cả Ma-chan nữa."

"Đâu cơ?"

"Đằng kia..." Đột nhiên cô nàng hạ giọng. "Chỉ tay là bất lịch sự. Đó, đang khiêu vũ với cô ả váy hồng. Ma-chan đó."

"Chào," Ma-chan nói, di chuyển về phía chúng tôi và cười toe toét qua vai bạn nhảy. Người đàn bà mặc váy hồng dáng cao ráo, nở nang và cánh tay thon dài đầy đặn của cô ta được phơi bày toàn bộ. Mái tóc chấm vai của cô dày, đen nhánh, không chỉ mọc tốt mà còn nặng nề và trĩu xuống, xoắn tít mù và được tô điểm bằng một cái ruy-băng quấn quanh đầu và vắt ngang trán. Hai má cô gầy đỏ au, đôi mắt cô to, cặp môi cô dày, nhưng khuôn mặt trái xoan và cái mũi dài, thanh của cô lại thuần chất tranh ukiyo-e Nhật Bản. Tôi hay sầm soi gương mặt phụ nữ, và quả thật chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt nào khó coi thế này. Tôi nhận ra người đàn bà ấy hẳn là đau khổ bởi khuôn mặt Nhật Bản của mình nên đã phải vất vả lắm để trông giống như người Tây. Cô ta đã bôi trắng tất cả những phần da lộ ra ngoài cho đến khi trông như vừa ngã vào đồng bột gạo, và cô trang điểm đôi mắt bằng phấn màu ngọc bích sáng bóng lên. Màu đỏ tươi trên má cô rõ ràng là dùng son tô vào. Chẳng may với cái ruy-băng quấn quanh đầu, nhìn cô như con ngáo ộp.

"Naomi..." Tôi nói không suy nghĩ. Tự dưng chính lại thành "Tiểu thư Naomi", tôi tiếp tục: "Đây là một *quý cô* hả?"

"Vâng, đúng đấy. Nhưng cô ta nhìn như gái điếm vậy."

"Em có quen cô ta không?"

"Không, nhưng em đã nghe Ma-chan kể về cô ta. Anh thấy cái ruy-băng chứ? Lông mày cô ả cao tí lên trán, nên phải đeo cái ruy-băng ấy che đi rồi vẽ thêm hàng chân mày giả ở dưới. Nhìn kỹ nhé, lông mày cô ả là đồ rơm."

"Nhưng khuôn mặt cô ấy có xấu đâu. Việc gì phải tô trát xanh xanh đỏ đỏ thế."

"Tại ngu nên mới tô vẽ thế." Naomi tuyên bố bằng cái giọng tự mãn thường lệ. Xem ra cô nàng đã lấy lại được sự tự tin. "Mà ả ta cũng chả đẹp để gì. Quan niệm của anh về cái đẹp là như thế đấy à?"

"Đẹp thì không, nhưng mũi cô ấy vừa cao vừa thanh, vóc dáng không đến nỗi tệ. Trang điểm kiểu thường là xinh chán rồi."

"Eo ôi! Xinh á? Anh lơ lửng vừa thôi! Bả mặt đó đâu chẳng thấy. Nhìn cách ăn mặc của cô ta kìa. Người khác muốn học đòi cho giống Tây em mặc kệ, nhưng cô ta chẳng hề ra dáng Tây tí nào. Thảm hại. Đúng là con khi."

"Này, cái cô đang nhảy với Hamada trông quen thế?"

"Lại chẳng quen. Haruno Kirako ở nhà hát Đế Quốc đấy."

"Thật à? Vậy Hamada có quen biết cô ấy không?"

"Quen chứ. Cậu ta nhảy giỏi, nên gặp gỡ nhiều nữ diễn viên lắm." Mặc một bộ vest màu nâu sẫm màu, chân đi đôi giày da bê và mang ghệt mắt cá, Hamada rõ ràng là vũ công điệu nghệ nhất trên sàn nhảy. Quá trớn ở chỗ anh ta áp khuôn mặt mình vào mặt bạn nhảy. Chắc chắn đây là một kiểu khiêu vũ. Vóc dáng Kirako mảnh mai với những ngón tay ngà thon thả, trông cô như đang ưỡn ra để ngã vào vòng tay vững vàng của Hamada. Ở đây trông cô còn đẹp hơn cả trên sân khấu trong bộ kimono quền rũ, lông lầy với thắt lưng bản lớn bằng gấm damask với hình thêu rồng màu hoàng kim và xanh lục trên nền đen.

Cao hơn Kirako nên Hamada nghiêng đầu xuống một góc, tai anh chà vào tóc mai của cô. Trông anh ta như đang ngửi tóc Kirako vậy. Còn phần Kirako, cô ta dí trán vào má Hamada với lực đủ mạnh để tạo nên nếp nhăn ở khóe mắt. Hai cái đầu và bốn con mắt nhấp nháy cũng liên

tục khiêu vũ, không rời nhau dù chỉ một khoảnh khắc dù thân thể họ không chạm vào nhau.

"Joji, anh có biết kiểu nhảy đó không?"

"Không, mà nhìn không đứng đắn lắm nhỉ?"

"Chẳng những không đứng đắn mà còn tục tĩu nữa." Cô nàng gằn từng chữ. "Cái đó gọi là *cheek dancing*. Ở những nơi tử tế không được khiêu vũ kiểu đó. Bên Mỹ á, em nghe nói cứ thử nhảy thế là bị đuổi ngay. Hama-san không tệ, nhưng tính hấn thích khoe khoang."

"Cô kia cũng nhảy theo còn gì."

"Hừ, anh mong đợi gì ở mấy cô đào hát? Lẽ ra không nên để bọn đào kép vào đây. Cứ làm ăn thế này, *con gái nhà lành* sẽ chẳng thêm đến nữa."

"Chả có anh chàng nào mặc suit xanh nước biển, thế mà em cứ nhặng xị lên. Xem Hamada mặc gì kia." Ngay từ đầu tôi đã nhận thấy điều này. Ra vẻ biết tuốt, Naomi ép tôi mặc bộ suit xanh thẫm bởi cái *etiquette* cô nàng hóng hót được. Nhưng trong buổi khiêu vũ, chỉ có hai, ba người mặc đồ màu xanh nước biển, còn tuxedo thì tuyệt nhiên chẳng có ma nào. Những người đàn ông khác mặc suit thời trang với màu sắc lạ.

"Rồi, như ng Hama làm sai. Phải mặc màu xanh lam mới đúng."

"Em cứ bảo thế, nhưng nhìn ông Tây kia kia. Anh ta mặc đồ bằng vải dũi. Chắc mặc thế nào cũng chẳng quan trọng đâu mà."

"Không đúng! Dù cả thiên hạ sai, thì việc mình mình vẫn phải làm cho đúng. Gã Tây ấy sở dĩ ăn mặc kiểu đó là vì người Nhật không biết đường ăn mặc. Với cả Hama thì đặc biệt vì hấn dày dạn kinh nghiệm, khiêu vũ giỏi. Chứ anh mà không ăn bận chỉnh tề thì trông khiếp hãi lắm."

Trên sàn nhảy, nhịp điệu các động tác chậm lại rồi dừng hẳn, tiếng vỗ tay nồng nhiệt vang lên. Dàn nhạc đã ngưng lại nhưng các vũ công còn muốn nhảy tiếp, người nhiệt tình nhất huýt sáo, dậm chân và nói "*Encore!*"²⁷[27]. Âm nhạc nổi lên và người người lại dập diu. Một lúc sau nhạc dừng lại, có thêm nhiều tiếng đòi encore nữa. Các yêu cầu lặp lại hai hay ba lần cho đến khi vỗ tay đến mấy cũng không suy suyển được các nhạc công. Sau đó, nam giới thấp tùng bạn nhảy nữ về bàn như các vệ sĩ. Hamada và Ma-chan hộ tống Kirako và cô Váy Hồng đến bàn của mỗi người, mời họ an tọa, lịch sự cúi chào và sau đó qua chỗ chúng tôi ngồi.

Hamada bảo: "Chào buổi tối. Các vị đến khá trễ phải không ạ?"

"Sao thế, đằng ấy không nhảy à?" Ma-chan nói giọng lơ đãng quen thuộc. Anh chàng đứng ngay sau lưng Naomi, đứng dòm xuống bộ trang phục diễm lệ của cô nàng. "Nếu chưa có hẹn với ai, thì bài kế nhảy với tớ nhé?"

"Thôi ạ, cảm ơn. Đằng ấy vui lắm."

"Điều. Tớ học chui nhưng tớ biết khiêu vũ đấy nhé. Buồn cười không chứ?" Cậu chàng phồng mũi, cười khúc khích vẻ gợi ý và thô thiển. "Năng khiếu đấy đằng ấy ạ!"

"Gớm, xoen xoét vừa thôi cha nội. Nhìn đằng ấy với con mẹ váy hồng kia nhảy nhót trông rõ ngứa mắt." Giọng điệu Naomi bỗng nhiên cộc cằn đến ngỡ ngàng lúc cô nói chuyện với cậu kia.

"Xấu lắm à?" Ma-chan gãi đầu ngược ngáp, mắt liếc Váy Hồng đang ngồi ở một bàn cách chỗ chúng tôi một đoạn. "Tớ nghĩ mình bị khớp giống mọi người, nhưng mà thật tớ chả hợp với chị ta, nhảy gì rõ là máu, tới đây mà ăn diện thế đây."

"Con mẹ đó đúng là khi xổng chuồng."

"Khi? Hay đấy. Chị ta là con khi, đúng thật."

"Đúng là cạ cứng của mình. Mà đằng ấy rủ rê con mẹ ấy đến à? Ma-chan, nhìn con mẹ ấy đến gớm, đằng ấy phải bảo cho nó biết đi chứ. Cái bản mặt đó không thể giống Tây được đâu. Có chữ Nhật Bản, Nhật Bản chính hiệu viết trên mặt kia."

"Nói cách khác, cổ quá thành quá cổ."

"Chuẩn rồi, thân là con khi có cổ cũng chẳng thành người được. Có những người mặc đồ Nhật mà vẫn Tây đó đằng ấy ạ."

"Như Naomi chứ gì?"

Naomi bật ra tiếng cười ngang ngược bằng giọng mũi. "Chính xác, tớ giống người Âu hơn đứt con mẹ đây."

"Kumagai." Hình như để giữ kẽ trước tôi, Hamada gọi Ma-chan bằng họ. Hắn ta có vẻ hơi bồn chồn do dự. "Kumagai, cậu chưa gặp anh Kawai bao giờ phải không?"

"Chưa. Nhưng tớ biết mặt anh ấy rồi..." Ma-chan, bây giờ là "cậu Kumagai" ném vào tôi một cái nhìn mỉa mai từ sau ghế của Naomi nơi cậu ta đang đứng. "Xin tự giới thiệu. Em là Kumagai Seitaro."

"Tên thật Kumagai Seitaro, biệt hiệu Ma-chan." Naomi ngược nhìn Kumagai. "Này Ma-chan, tự giới thiệu tử tế hơn một chút đi."

"Thôi xin kiêu... Chi tiết mời anh cứ hỏi tiểu thư Naomi."

"Gớm chết! Làm sao tớ biết chi tiết cơ chứ?"

Tôi thấy khó ở khi bị bao vây bởi đám này nhưng Naomi đang vui, nên tôi cũng chẳng còn cách nào ngoài mỉm cười bảo: "Cậu Hamada, cậu Kumagai, mời các cậu qua đây ngồi với chúng tôi."

"Joji ơi, em khát. Mua cái gì uống đi anh. Hama, anh muốn gì? Chanh muối nhé?"

"Anh uống gì cũng được..."

"Còn Ma-chan?"

"Nếu đằng ấy bao thì tớ gọi whisky soda."

"Khiếp. Tớ ghét bọn rượu chè. Bọn mồm thối."

"Thế thì đã sao? Người ta bảo đó là một phần của sức hấp dẫn ở đàn ông."

"Người ta nào bảo? Con khỉ kia à?"

"Úi cha, bị bắt quả tang rồi. Chịu thua cậu đây."

Không thèm để ý đến người xung quanh, Naomi ngồi ngất ngư ngả trước nghiêng sau cười ha hả. "Joji, anh gọi bồi bàn nhá. Một ly whisky soda, ba ly chanh muối... Ý, khoan! Khoan! Bỏ chanh muối đi. Em thích *cocktail trái cây*."

"Cocktail trái cây?" Tôi tự hỏi thế quái nào Naomi lại biết về món đồ uống tôi chưa nghe tên bao giờ. "Nếu là cocktail thì phải có rượu đúng không?"

"Làm gì có hả Joji. Anh thì biết gì. Hama-chan, Ma-chan, nghe này. Ông anh đây nhà quê lắm." Naomi dùng ngón trỏ vỗ nhẹ lên vai tôi khi nói chữ "ông anh". "Cho nên đi khiêu vũ với ông này hả, buồn cười dễ sợ. Mới một phút trước choáng quá ông ý còn suýt ngã đấy."

Hamada bảo vệ tôi: "Sàn trơn lắm. Ai mới vào chẳng thấy lạ, một khi quen rồi là anh sẽ thoải mái như ở nhà ngay."

"Thế em thì sao? Em có thoải mái như ở nhà không?"

"Em thì khác, Naomi. Em bạo胆... về khoản giao tiếp em là thiên tài rồi."

"Anh cũng là một dạng thiên tài đấy anh Hama."

"Ai, anh cơ á?"

"Chứ sao, anh kết bạn với Haruno Kirako mà bọn này không biết gì cả."

"Đúng vậy." Kumagai dẩu mồm, đầu gật gù. "Hamada, anh đã diễn trò làm thân với Kirako chưa đấy?"

"Đùa vừa thôi. Tôi có làm mấy chuyện đó đâu."

"Chông chế đến đỏ cả mặt, dễ thương chưa kìa." Naomi nói. "Anh cũng có tí chân thật đấy nhĩ... Ờ. Hama, sao không gọi Kirako sang đây? Nào, gọi cô ấy qua đi! Giới thiệu em với cô ấy nữa!"

"Đề em nhạo báng cô ấy hả? Anh không đỡ được miệng lưỡi sắc bén của em đâu."

"Đừng lo, em không chọc ngoáy người ta đâu. Gọi đi anh. Càng đông càng vui mà."

"Tớ có nên gọi cả khi cái nữa không?"

"Ừ ừ, gọi đi. Ma-chan, gọi cả con khi cái ra đây. Cùng ngồi với nhau nào." Naomi quay sang Kumagai.

"Được. Nhưng nhạc nổi lên rồi. Nhảy với cậu một bài rồi tớ sẽ gọi bà chị ấy."

"Tớ cóc muốn nhảy với đấng ấy đâu nhé Ma-chan, nhưng lỡ đâm lao thì phải theo lao thôi."

"Cậu là ai mà nói vậy chứ? Mới ti toe sơ đẳng thôi nhé."

"Nào, Joji, em sắp khiêu vũ, anh xem nhé. Em sẽ khiêu vũ với anh sau."

Chắc mặt tôi bây giờ lộ vẻ lả lẫm, buồn phiền nhưng Naomi cứ nhảy lên khoác vai cậu Kumagai kia, hòa cùng dòng người khiêu vũ lại bắt đầu những bước nhảy uyển chuyển.

"À, đây là bài nhảy thứ bảy, điệu foxtrot." Hamada nói, rút tờ chương trình trong túi áo ra. Bị bỏ lại một mình với tôi, cậu chàng hình như không biết phải nói chuyện gì. Cậu ta tần ngần đứng dậy: "Anh thứ lỗi, em đã hẹn khiêu vũ bài này với Kirako."

"Không sao. Cậu cứ mặc tôi."

Sau khi ba người đã đi cả, phục vụ bàn đến cùng một ly whisky soda và món "cocktail trái cây". Tôi chẳng có gì để làm ngoài ngồi một mình với bốn cái ly đồ uống trước mặt và nhìn xa xăm vào cảnh tượng trên sàn nhảy. Dĩ nhiên tôi đến không phải để nhảy nhót, mà cốt là để ý xem Naomi có hơn người ở một nơi như thế này không và Naomi khiêu vũ giỏi đến thế nào, nên ở đây tôi thấy thoải mái hơn là trên sàn nhảy. Tự do tự tại, tôi hào hứng dõi theo thân hình Naomi nhấp nhô lên xuống giữa sóng người.

Naomi khiêu vũ giỏi! Tôi tự nhủ. Không có gì phải xấu hổ... Mỗi lần tôi để Naomi tự ý làm những việc thế này, cô nàng đều *giỏi* cả.

Tay áo dài sặc sỡ tung bay và nhảy múa mỗi khi Naomi nhón chân quay vòng trong đôi giày khiêu vũ nhỏ xinh và bít tất dạ hội màu trắng. Theo mỗi bước chân của Naomi, tà áo kimono bay lên rung rinh như cánh bướm. Cô nàng nổi bật trong đám đông về mọi chi tiết, như một đóa hoa: những ngón tay trắng muốt đang ôm lấy vai Kumagai tựa ngón tay của nàng geisha cầm cần gảy đàn koto; thắt lưng thêu bản to, dày ôm lấy thân trên của Naomi. Gáy, nét mặt nhìn nghiêng, mái tóc của Naomi... bây giờ nhìn cô nàng tôi nhận ra trang phục truyền thống có nét hấp dẫn riêng. Và có lẽ nhờ bà chị Váy Hồng và những phụ nữ hoa hòe hoa sói khác mà thị hiếu lèo lẻo của Naomi ban nãy còn làm tôi thậm lo lắng hóa ra cũng không đến nỗi rở tiền lắm.

"Ôi nóng quá! Anh thấy thế nào hả Joji? Anh có xem em khiêu vũ không?" Bản nhạc đã kết thúc, Naomi về bàn và với lấy ly cocktail hoa quả.

"Ồ, anh đã xem rồi. Không thể tin được đây là lần đầu em khiêu vũ."

"Thật sao? Thế thì bài tiếp theo em sẽ khiêu vũ với anh. Điệu one-step. Được không? Điệu one-step dễ mà."

"Còn những người khác đâu, Hamada và Kumagai?"

"Đang đến. Mấy anh chàng đó sẽ kéo theo cả Kirako với con khỉ kia nữa. Anh nên gọi thêm hai ly cocktail."

"Anh nhớ rồi. Cô Váy Hồng đang khiêu vũ với một người Tây kia."

"Vâng, lố quá nhỉ?" Naomi uống một ngụm cocktail cho khỏi khô miệng. "Chẳng phải bạn bè gì mà cũng bước ngay tới mời con khỉ đó. Thấy không? Gã Tây đang chơi xỏ chị ta. Chưa được giới thiệu mà dám làm thế! Hẳn tưởng cô ả là gái điểm chẳng."

"Sao cô ta không từ chối?"

"Từ chối thì buồn cười lắm, cô ta không từ chối đâu vì đây là người Tây mời kia mà! Đồ ngu. Nhục mặt!"

"Em đừng có khất khe như thế. Nghe em ăn nói kiêu đó anh thấy khó chịu lắm."

"Rồi rồi, em biết mình đang làm gì. Một người đàn bà như thế phải nói cho mà biết. Nếu không cô ta sẽ gây rắc rối cho tất cả chúng ta. Ma-chan cũng nói vậy – cô ta đi quá trớn rồi, nó sẽ nhắc nhở cô ả."

"Ừ, thôi thì cứ cho là đàn ông nhắc nhở cô nàng là được, nhưng..."

"Suyt! Hama-chan với Kirako đến kìa. Khi *phụ nữ* đến thì anh phải đứng dậy."

"Để anh giới thiệu em nhé." Hamada đứng trước mặt chúng tôi như một người lính chào cờ. "Đây là tiểu thư Haruno Kirako."

Những lúc thế này tôi lấy nhan sắc của Naomi ra làm chuẩn – cô này so với Naomi thì hơn hay kém? Một cách duyên dáng và nhí nhảnh, Kirako bước lên từ sau lưng Hamada với một nụ cười bình thản. Có lẽ Kirako nhỉnh hơn Naomi một, hai tuổi gì đó, nhưng sức sống và vẻ thiếu nữ thì không khác biệt với Naomi. Ngoài ra, trang phục lộng lẫy của cô ăn đứt Naomi.

"Rất vui được làm quen." Cô nói một cách khiêm nhường, đôi mắt thông minh, sáng láng xoe tròn nhìn xuống và cô hít nhẹ vào trong lúc cúi đầu chào. Phong thái của cô đúng như kỳ vọng đối với một diễn viên, không hề thô lỗ như Naomi.

Naomi đi quá giới hạn của sự sinh động, cái gì cô nàng làm cũng thô bạo. Lời ăn tiếng nói của cô ấy thường tục tằn, ngổ ngáo và thiếu sự dịu dàng nữ tính. Nói tóm lại Naomi là con thú hoang dã, trong khi Kirako cái

gì cũng tinh tế – từ cách nói chuyện đến ánh mắt, cách cô nghiêng đầu, nhấc tay. Cô tạo ấn tượng như một bảo vật được mài dũa hết sức cẩn thận bằng một tay nghề thượng thừa. Chẳng hạn như khi ngồi xuống bàn cầm ly cocktail lên, từ bàn tay đến cổ tay Kirako trông thanh thoát tuyệt trần, nhẹ nhàng đến độ tưởng như không đỡ nổi sức nặng của ống tay áo mềm mại đang rủ xuống. Sự láng mượt của làn da và vẻ hồng hào tươi nhuận của Kirako không hề kém cạnh Naomi, tôi không biết bao nhiêu lần đảo hai con mắt ngó hai đôi bàn tay đang đặt trên bàn. Nhưng khuôn mặt của họ rất khác nhau – Nếu Naomi là Mary Pickford, là *cô gái Yankee*²⁸[28], thì cô kia là một mỹ nhân Pháp hoặc Ý tinh tế, duyên dáng và chỉ có chút lả lơi mà thôi. Nếu họ là hoa thì Naomi nở nơi đồng nội, Kirako bung cánh trong nhà. Cái mũi nhỏ trên gương mặt tròn trịa, tươi tắn của cô thì chao ôi thanh thoát và gần như trong suốt! Ngay cả trẻ sơ sinh cũng không có cái mũi như thế, may ra con búp bê chế tác bởi nghệ nhân tài hoa nhất mới sở hữu chiếc mũi thanh nhã tới vậy. Cuối cùng tôi để ý hàm răng của Kirako: Naomi lúc nào cũng tự hào về hàm răng của mình nhưng răng Kirako thì tựa chuỗi ngọc trai, đôi môi cô đỏ tươi như ruột dưa hấu.

Tôi thấy mình nhỏ nhoi hèn mọn và cả Naomi chắc cũng thấy vậy. Lúc Kirako nhập hội thì bỗng Naomi bỏ luôn thái độ hống hách. Chẳng những không đem Kirako ra làm trò cười, mà Naomi còn im lặng. Tại bàn mọi người hoàn toàn không còn chuyện gì mà nói nữa. Nhưng Naomi là loại người cay cú ăn thua, nên đã gọi Hamada kéo Kirako sang. Rốt cuộc, sau khi lấy lại sự bạo dạn hàng ngày cô nàng nói: "Anh Hama, đừng có ngồi đấy chứ, nói gì đi... Tiểu thư Kirako, chị gặp anh Hama lúc nào thế ạ?" Naomi mở lời trước.

"Ô," Kirako nói, đôi mắt trong vắt bỗng sáng lên. "Chỉ mới gần đây thôi ạ."

"Em vừa xem chị khiêu vũ xong." Dưới ảnh hưởng của Kirako, giọng điệu Naomi đã lịch sự hơn. "Chị khiêu vũ đẹp mê ly, chắc là phải luyện tập nhiều lắm."

"Không có đâu. Ừ thì chị tập đã lâu rồi, nhưng xem ra chẳng khá hơn tí nào. Chị vụng lắm."

"Đâu mà. Anh Hama nghĩ sao?"

"Dĩ nhiên là giỏi. Cô ấy học khiêu vũ chính thống ở trường đào tạo diễn viên mà."

"Ô kìa, anh cứ nói vậy." Kirako ngượng ngập nhìn xuống.

"Nhưng chị giỏi thật mà," Naomi kiên quyết. "Em quan sát xung quanh thấy Hama nhảy đẹp nhất trong đám đàn ông, còn chị nhảy đẹp nhất trong đám phụ nữ."

"Ôi chào!"

"Cái gì đây, thi nhảy đầm à? Tớ mới là người giỏi nhất đám đàn ông chứ hả?" Kumagai chen vào giữa đám, tay kéo theo cả cô Váy Hồng.

Theo như Kumagai giới thiệu thì Váy Hồng là con gái của một thương gia ở tỉnh Aoyama. Tên cô ta là Inoue Kikuko, đã hai lăm, hai sáu gì đó, sắp quá tuổi lấy chồng rồi. (Sau này tôi nghe nói cô ta từng lập gia đình hai, ba năm trước nhưng vừa bỏ nhau vì tật mê nhảy đầm.) Rõ là cô nàng muốn khoe cái đẹp nở nang của mình bằng cách mặc bộ váy dạ hội để trần hết cả vai và cánh tay, nhưng nhìn gần, nom cô như một mệnh phụ phốp pháp thay vì một phụ nữ gợi cảm. Tất nhiên đồ Âu thì hợp với người có da có thịt hơn là gầy nhẳng, nhưng vấn đề chính là ở khuôn mặt cô. Như con búp bê Tây bị lấp cái đầu của búp bê Kyoto, trang phục và dáng vẻ của cô không ăn nhập gì với nhau cả. Nếu cô chấp nhận sống chung với lũ thì đã chẳng đến nổi, đằng này cô lại nhọc lòng tìm đủ phương kế để hòa trộn những thứ ấy với nhau, rốt cuộc từ xinh thành xấu. Bây giờ tôi đã thấy hàng lông mày thật nằm dưới cái băng đô còn cặp chân mày trên hai mắt đúng là giả. Phấn xanh quanh mắt, son đỏ trên má, nốt ruồi, viền môi, sống mũi – hầu như nét gì trên mặt cô cũng là vẽ lên.

"Ma-chan có thích khi không?" Bỗng Naomi hỏi.

"Khi?"

Kumagai phì cười đáp lại. "Hỏi kỳ cục thế?"

"Ở nhà tớ có hai con khi, nếu cậu thích tớ có thể biếu cậu một con. Sao nào? Cậu thích khi phải không?"

"Khoan đã. Em nuôi khi thật à?" Kikuko nghiêm nghị hỏi.

Mọi người mắc lờm nên Naomi càng hứng chí làm tới, hai mắt sáng lên. "Có chứ. Tiểu thư Kikuko có thích khi không ạ?"

"À, chị thích đủ loại động vật – chó này, mèo này..."

Còn khi thì sao?"

"Ừ, cả khi nữa."

Cuộc trò chuyện hoạt kê đến mức Kumagai quay sang một bên ôm bụng nén cười còn Hamada lấy khăn tay che miệng khúc khích, Kirako cũng nhếch mép cười hiểu ý. Nhưng Kikuko, một phụ nữ tốt tính đến đáng ngạc nhiên, có vẻ không nhận ra mình đang bị chế nhạo.

Điệu nhảy thứ tám, một điệu one-step vừa bắt đầu và Kumagai cùng Kikuko đã hướng về sàn nhảy thì Naomi cộc cằn lên tiếng: "Hừ. Bị ngu à? Khéo con mẹ này lấy bông nút kín lỗ tai rồi. Chị cũng thấy vậy đúng không Tiểu thư Kirako?"

"À, ừ thì..."

"Cô ta nhìn không giống khỉ à? Em nói đến khỉ là có mục đích đây."

"Ôi trời."

"Bị cả hội cười cợt mà còn không biết ý. Chứng tỏ đúng là ngu thật rồi."

Với cái nhìn nửa ngờ ngàng nửa khinh bỉ, Kirako liếc qua mặt Naomi nhưng chỉ nói "Ôi trời."

Mười một

"Nào, Joji, đến điệu one-step rồi. Bây giờ em sẽ nhảy với anh. Đi nào." Cuối cùng tôi cũng có được cái vinh dự khiêu vũ với Naomi.

Tôi thấy lúng túng nhưng hạnh phúc – đây là cơ hội áp dụng những điều đã học, mà bạn nhảy lại chính là Naomi yêu dấu của tôi. Dù có vụng về đến mức người ta chê cười chẳng nữa, thì cái vụng về của tôi càng tôn thêm sự khéo léo của Naomi, thế là tôi thỏa mãn rồi. Ngoài ra tôi cũng có chút sĩ diện. Tôi muốn thiên hạ nhìn mình nói, "Chắc là chồng cô ta đây." Nói cách khác là muốn khoe với tất cả rằng: "Người đàn bà này là của tôi. Hãy chiêm ngưỡng kho báu của tôi đi!" Ý nghĩ ấy vừa khiến tôi chột dạ, vừa khiến tôi thỏa mãn cực độ. Tôi cảm thấy như mọi sự hi sinh, vất vả mình đã trải qua vì nàng đều được bù đắp xứng đáng.

Cô nàng ra điệu như đêm ấy không muốn nhảy với tôi, ít ra là cho đến khi tôi giỏi hơn một tí. Nếu Naomi không muốn, tôi sẽ ngồi im đợi đến khi nàng muốn. Tôi đã hầu như không mong đợi gì cho đến khi bỗng nhiên nàng nói "Em sẽ khiêu vũ với anh". Mấy lời ấy làm tôi sung sướng biết mấy.

Tôi nhớ mình cầm tay Naomi bắt đầu bước thứ nhất, nóng ran vì phấn khích nhưng sau đó thì hoàn toàn mất ý thức không biết trời đất gì nữa. Tôi chẳng nghe thấy tiếng nhạc, chân nam đá chân chiêu; hai mắt mờ đi; tim đập thình thịch. So với khiêu vũ theo những đĩa nhạc trên lầu tiệm Yoshimura thì một trời một vực. Khi đã lọt thỏm giữa biển người này, thật chẳng biết đường tiến hay lui. Cũng lại không biết phải làm gì.

"Joji, sao anh run bắn thế? Bình tĩnh đi nào!" Naomi cắn nhả bên tai tôi. "Coi chừng! Lại trượt chân kia! Tại anh quay nhanh quá đấy! Từ từ đã! Em bảo từ từ cơ mà!" Cô nàng càng nói tôi càng bắn loạn. Đến khốn khổ, sàn nhà được đánh bóng loáng cho buổi dạ vũ hôm nay; hể tôi không để ý mà nhảy như ở trên phòng tập là y rằng bị trượt chân.

"Nào, em đã bảo anh đừng có nhô vai lên cơ mà? Hạ vai xuống! Hạ xuống!" Naomi lắc mạnh bàn tay trong cái siết tay cuồng loạn của tôi và tẩn nhả đẩy mạnh vai tôi ra. "Sao anh cứ xấn sát sạt vào em thế? Này này, cái vai lại thế rồi!" Chuyện này sẽ kết cục chả ra gì, cứ như chúng tôi khiêu vũ chỉ để Naomi được quát nạt tôi vậy. Tôi ở trong tình trạng thậm chí còn không nghe được những lời căn nhắc của cô nàng.

"Joji, em chán anh tợn cổ rồi!" Naomi giận dữ nói.

Mấy vị khác còn đang mãi xin thêm nhạc để nhảy tiếp trong lúc Naomi về bàn bỏ tôi bơ vơ.

"Thôi! Đẹp hết! Không thể nhảy với anh được, Joji ạ. Anh phải về nhà luyện tập thêm đi." Hamada và Kirako đã trở lại, cùng với Kumagai và Kikuko nên bàn chúng tôi lại sôi động; nhưng tôi đang vỡ mộng và buồn khổ đến nỗi chẳng nói được gì trong lúc Naomi đang đem mình ra bên riều.

"Nghe cậu mắng như thế thì anh chàng nhát gan làm sao dám khiêu vũ cơ chứ. Đừng nói kiêu ấy nữa. Thôi, nhảy với anh ấy đi. Chiều cố cho anh ấy đi!" Mấy lời của Kumagai hết sức động chạm đến tôi.

"Chiều cố cho anh ấy đi?" Ăn nói như thế đấy à? Thằng oắt này nghĩ mình là ai?

"Nào có kém như em nói đâu Naomi." Hamada bảo. "Đây người khiêu vũ còn chẳng bằng anh Kawai phải không? Tiểu thư Kirako, em có vui lòng nhảy điệu foxtrot tiếp theo với anh Kawai không?"

"Vâng, được ạ." Kirako gật đầu với dáng vẻ khả ái người ta mong đợi từ một nữ diễn viên.

"Không, không, không dám, không dám đâu ạ!" Tôi lắp bắp đến tức cười.

"Dám chứ sao lại không. Anh chớ e dè quá. Tiểu thư Kirako cũng nghĩ vậy phải không ạ?"

"Dạ vâng... Thực tình sẽ ổn thôi mà."

"Không, không được đâu. Tiểu thư vui lòng, để đến khi tôi khá lên hăng."

"Chị ấy nói sẽ khiêu vũ với anh; anh phải nhận lời chứ." Naomi nói dứt khoát. Cứ như cô nàng nghĩ rằng tôi đang gạt đi một vinh dự mà bản thân tôi còn chả xứng đáng nhận vậy. "Trừ em ra, anh không được phép từ chối khiêu vũ với ai hết. Nhanh lên, điệu foxtrot bắt đầu rồi. Để ý quan sát người khác khiêu vũ sẽ tốt cho anh đấy."

"Will you dance with me²⁹[29]?" Một gã đàn ông đi thẳng đến chỗ Naomi và nói bằng tiếng Anh. Chính là thằng cha ngoại quốc mảnh mai với bộ mặt tự phụ trang điểm trắng lớp ban nãy đã khiêu vũ với Kikuko. Cúi xuống trước mặt Naomi và mỉm cười, hắn nói liên thoảng. Chắc là nịnh nọt gì đó. Tất cả những gì tôi nghe được là mấy tiếng "please, please³⁰[30]" tro

trên. Naomi có vẻ bối rối, mặt mũi đỏ bừng nhưng không thể nổi giận mà chỉ bẽn lẽn cười. Naomi muốn từ chối nhưng bị khớp, không biết làm thế nào để khước từ bằng tiếng Anh cho nhã nhặn. Gã ngoại quốc được nụ cười của cô nàng khích lệ, xem chừng đã nóng ruột muốn hỏi: "Thế nào?"

"Yes..." Naomi miễn cưỡng đứng dậy, hai má lại càng ửng đỏ hơn cả ban nãy.

"Một phút trước cô nàng còn vênh vênh vào vào, đứng trước mặt gã Tây kia là nhũn ra luôn nhỉ?" Kumagai cạnh khoe.

Kikuko bảo: "Người Tây họ cứ hung hãn làm tới, tôi cũng bó tay."

"Nào chúng mình cùng nhảy đi chứ?" Kirako đang đợi; tôi chẳng biết đáp lại thế nào nữa.

Nói nghiêm túc thì từ trước đến nay, chứ không chỉ có ngày hôm đó, lòng dạ tôi vốn không có người đàn bà nào khác ngoài Naomi. Khi trông thấy gái đẹp dĩ nhiên tôi nhận thức được nhan sắc của nàng nhưng chỉ muốn nhìn ngắm từ xa trong lặng lẽ mà không động chạm gì cả. Madam Shlemskaya là ngoại lệ, nhưng ở trường hợp của bà ta, cái đề mê tôi nếm trải không phải dục vọng tầm thường. Cái cảm giác ấy quá thăng hoa, khó nắm bắt và mơ hồ để gọi là sắc dục. Với lại bà Bá tước cũng khác chúng tôi, bà ấy là người ngoại quốc và là cô giáo khiêu vũ, so với một cô đào Nhật Bản của nhà hát Đế Quốc là Kirako trong bộ trang phục mỹ miều thì bên cạnh bà Bá tước thoải mái hơn. Tuy nhiên, lúc khiêu vũ với Kirako, tôi không ngờ cô ấy nhẹ cân như vậy. Thân thể Kirako êm ái như bông, đôi bàn tay mềm mại như lá non. Cô ấy nhanh chóng nắm bắt bước nhảy cùng tôi dù tôi rất vụng, và tự điều chỉnh như cách những con ngựa thông minh làm quen với người cưỡi. Sự thanh thoát đến mức ấy đem đến một cảm giác dễ chịu không thể diễn tả. Tôi lập tức vui; đôi chân trở nên nhanh nhẹn, tôi lướt đi nhẹ nhõm và dễ dàng như đang cưỡi trên vòng ngựa quay.

Ôi vui quá! Thật là tuyệt diệu, sung sướng biết bao! Tôi tự nhủ.

"Ôi, anh nhảy giỏi ghê. Khiêu vũ cùng anh dễ chịu quá." Giọng Kirako thì thảo bên tai tôi trong lúc chúng tôi đi vòng quanh như cối xay. Một giọng nói nhẹ nhàng, mỏng manh, dịu ngọt như chính con người Kirako vậy.

"Đâu có, nhờ tiểu thư dẫn khéo ạ."

"Kìa, không phải đâu mà..."

Một lát sau, cô nói: "Ban nhạc tối nay chơi rất khá anh nhỉ?"

"Vâng."

"Nhạc kém hay, thì kiểu gì khiêu vũ cũng nhạt nhẽo đi mấy phần."

Tôi nhận thấy đôi môi Kirako ngay dưới thái dương mình. Hình như đây là thói quen của cô, giống như khi nhảy với Hamada ban nãy, tóc mai của Kirako cũng đang chạm vào má tôi. Mái tóc mềm mại của cô mơn trớn, tiếng thì thầm êm ái đôi khi thoảng tới từ đôi môi cô... Đối với tôi, sau khi bị cô nàng Naomi choai choai phá phách vùi dập tới tả bầy lâu thì đây đúng là một đỉnh cao tinh tế của nữ tính ngoài sức tưởng tượng. Tôi thấy như được một bàn tay nhân ái cảm thông vuốt ve những vết thương do gai nhọn đâm vào...

"Tớ định từ chối, nhưng người Tây chả có bạn bè. đành thông cảm với họ thôi." Đây là cách Naomi bao biện lúc xong việc trở về bàn, trông cô buồn buồn.

Khi bài thứ mười sáu, điệu valse cuối cùng kết thúc thì đồng hồ chỉ mười một giờ rưỡi. Ban nhạc còn chơi thêm vài bài tặng thêm nữa. Naomi đề nghị về nhà bằng ô tô vì sợ muộn, nhưng tôi đã vớt vát trấn an cô nàng và kịp đến Shimbashi đúng giờ để bắt chuyến tàu cuối cùng. Kumagai, Hamada, và một cô nữa cùng bọn tôi đi dọc đại lộ Ginza. Tiếng ban nhạc Jazz vẫn vang trong lỗ tai mọi người; hễ một người ngêu ngao là cả nhóm phụ họa theo. Không biết mấy bài hát đó nên tôi rất ghen tị với kỹ năng hát hò, trí nhớ tốt cũng như tuổi trẻ và giọng hát vui tươi của họ.

"La, la, la-la-la!" Naomi vừa hát the thé vừa đi theo nhịp. "Anh Hama thích bài nào nhất? Em thích bài *Caravan*."

"Ôi, bài *Caravan*! Hay thần thánh luôn!" Kikuko rít lên.

"Nhưng mình thích bài *Whispering* hơn. Bài ấy nhảy theo rất dễ." Kirako nói.

"Còn *Madam Butterfly* thì sao? Bài tử của tôi đó." Hamada bắt đầu huýt sáo bài *Madam Butterfly*.

Rời khỏi cổng bán vé, Naomi và tôi đứng ngoài ga tàu lộng gió buổi tối muộn. Trong lúc đợi tàu chúng tôi nói rất ít. Sau phút vui vẻ, tim tôi ngập trong cô quạnh.

Naomi chẳng thấy gì như vậy. "Vui quá anh nhỉ?" Cô nàng bảo. "Lần sau lại đi nữa nhé!" Trước nỗ lực bắt chuyện của cô, tôi chỉ lâm bầm "ừ"

với bộ mặt ỉu xiu.

Cái này gọi là *dạ vũ à*? Nhẽ nào tôi lừa dối mẹ tôi, cãi nhau với vợ tôi, cười khóc đến thân tàn ma dại vì cái buổi *dạ vũ* ngu xuẩn này? Vì đám người sĩ diện, xun xoe, thờ lợ và giả tạo đó?

Song tôi đã đi vì lẽ gì? Để đem Naomi trưng ra trước thiên ạ ư? Nếu vậy thì tôi sĩ diện khác gì họ. Lại còn cái món bảo bối mà tôi một mực tự hào này nữa! Joji, mày thấy thế nào? Thật không thể chua chát tự hời như thế. Khi mày sánh vai cùng cô ả, người đời có ai trầm trồ ngạc nhiên như mày hi vọng không? Tục ngữ có câu điếc không sợ súng, và mày chính là thằng điếc. Mày tưởng cô ta là báu vật trần gian đó phỏng? Báu vật của mày trước bàn dân thiên hạ trông thế nào? Thiên hạ là một đám huênh hoang phù phiếm! Mày nói đúng đấy, nhưng không phải chính Naomi mới là kẻ phù phiếm, huênh hoang nhất hay sao? Nhìn cho khách quan, mày nghĩ ai là đứa thô tục nhất? Là cô ả vênh vênh váo váo, táo tợn đặt biệt danh để chế nhạo người khác! Kikuko không phải người đàn bà duy nhất bị gã Tây nhầm tưởng là gái điếm. Đã vậy Naomi còn không thể nói được một câu tiếng Anh bẻ đôi – chỉ biết lúng túng khiêu vũ cùng gã kia. Cả cách ăn nói của cô ả nữa! Dáng điệu tiểu thư mà ngôn từ vô học. Kikuko lẫn Kirako đều đẳng cấp hơn hẳn Naomi...

Tôi không biết những ý nghĩ bất hạnh đó gọi là gì – hối hận hay thất vọng, nhưng chúng cứ bóp nghẹt trái tim tôi suốt quãng đường về đêm ấy.

Trên tàu, tôi cố tình ngồi đối diện cô ả để có thể nhìn cho rõ người đàn bà tên Naomi này. Cái gì của cô ta đã khiến tôi yêu thương cô ta đến nỗi như thế? Mũi? Mắt? Thật kỳ lạ, khi tôi soát lại lần lượt từng đường nét của Naomi cái đêm ấy, thì khuôn mặt đã từng mê mẩn tôi dường như hết sức xoàng xĩnh, vô giá trị. Sau đó từ sâu trong ký ức, hình ảnh Naomi lần đầu gặp gỡ ở quán Café Diamond trở lại trong tôi mờ mờ ảo ảo. Hồi ấy, Naomi dễ thương hơn bây giờ. Vô tư và hồn nhiên, nhút nhát và buồn bã, cô bé ngày xưa thật không giống người đàn bà thô lậu, bất trị này. Tôi đã phải lòng cô bé, động lực ấy đưa tôi đến hôm nay nhưng bây giờ tôi chỉ thấy sau quãng thời gian chờ đợi, cô bé đã trở nên một người đàn bà khó ưa. Naomi ngồi làm dáng kiêu kỳ ra vẻ khôn ngoan lắm. Nét mặt kiêu ngạo của cô ả như đang nói: "Không có người đàn bà nào thời thượng, Tây hóa được như mình. Ai là người đẹp nhất? Mình đây chứ ai." Ngoài tôi nào ai biết đâu cô ả không nói được một chữ tiếng Anh, không phân biệt được câu chủ động với câu bị động.

Trong lúc tôi chửi thầm tới số Naomi thì cô ả ngếch đầu ra sau, tôi trông thấy phần khuất dưới cái mũi lõ mà cô ả hết sức tự hào, đó là bộ phận Tây nhất của cô. Hai bên cánh mũi dày thịt. Tôi nhận ra mình có quan hệ thân mật sâu sắc với hai lỗ mũi đó. Hàng đêm khi ôm lấy Naomi tôi vẫn thường nhòm lên chúng từ góc này. Hôm nọ tôi vừa giúp Naomi hỉ mũi, vuốt ve cái mũi ấy, dí mũi mình vào cái mũi nhọn như cái nệm của cô. Nói khác đi thì cái mũi này, cái nhòm thịt mọc trên mặt cô ta cứ như một phần của tôi. Không thể nghĩ đến việc cái mũi đó lại thuộc về ai khác. Nhưng bây giờ, vừa nghĩ vừa nhìn mới thấy cái mũi Naomi thành ra một vật đầy hằn học, bần thiêu. Đã đói thì dở mấy cũng ăn, nhưng khi cái bụng đã đầy ứ lên rồi mới chợt nhận ra mình cho vào miệng thứ ghê tởm thế nào và chỉ chực buồn nôn. Cảm giác của tôi đại để như thế, khi hình dung ra mình sẽ nằm đối diện với cái mũi ấy đêm nay đã nghe đầy hơi, chướng bụng. Phê phôn thế là đủ lắm rồi.

Chắc là trời phạt tôi. Lừa dối mẹ để ăn chơi sẽ chẳng có kết cục tử tế đâu.

Tuy nhiên quý độc giả đừng vội kết luận rằng tôi đã mất hứng thú với Naomi. Đúng là tôi có nghĩ như thế một thời gian, vì trước kia tôi chưa bao giờ có cảm xúc như thế nhưng khi chúng tôi trở về ngôi nhà ở Omori và ở riêng với nhau, cảm giác chán ghét trên tàu bốc hơi đi mất và mỗi bộ phận của Naomi – đôi mắt, cái mũi, bàn tay, bàn chân – lại đầy mê hoặc. Mỗi bộ phận thân thể đều là của ngon vật lạ, tôi ăn bao nhiêu cũng không ngán.

Sau đó, tôi thường đi khiêu vũ cùng Naomi. Mỗi lần như thế tôi lại phải đối mặt với những khiếm khuyết của cô ấy và buồn bực trên đường trở về nhà.

Nhưng cảm giác này chẳng kéo dài được lâu, và chỉ trong một đêm tình yêu của tôi dành cho nàng lại thay đổi liên tục như ánh mắt mèo.

Mười hai

Căn nhà ở Omori trước thường yên tĩnh nhưng dần dà, Hamada, Kumagai và đám bạn, hầu hết là mấy cậu thanh niên chúng tôi gặp ở buổi dạ vũ càng ngày càng đến thăm thường xuyên hơn.

Bọn này thường đến buổi tối lúc tôi ở sở về, bật máy quay đĩa lên nhảy nhót. Naomi thích tụ tập một phần, phần nữa ở đây cũng không có ông già bà cả hay đầy tớ nào cản trở nên xưởng vẽ là nơi hoàn hảo cho việc khiêu vũ. Các thanh niên chơi vui quá quên cả giờ giấc. Ban đầu mấy ông choai choai còn biết đường lịch sự đến giờ ăn tối thì về; nhưng Naomi lại ép họ ở lại: "Ồ kìa! Mấy cậu đi đâu thế? Ở lại ăn cơm rồi hăng về." Rốt cuộc chuyện đó thành lệ, nên chúng tôi lúc nào cũng phải gọi món Tây về nhà.

Đó là một đêm ẩm ướt giữa tháng Sáu, đầu mùa mưa. Hamada và Kumagai ghé thăm, hơn mười một giờ đêm mà vẫn giòn chuyện, đang dở thì cơn mưa rào bắt đầu đập vào cửa sổ. Cả hai đều cáo về nhưng ra điều hơi do dự.

"Thời tiết xấu lắm. Mấy cậu không về nhà được đâu. Ở lại đêm nay nhé." Naomi bắt ngờ nói. "Sao lại không nhỉ Ma-chan? Được chứ hả?"

"Được. Tớ thì thế nào cũng được. Nhưng nếu Hamada về tớ cũng về theo."

"Anh Hama ở lại được mà, không sao đâu, anh ngại cái gì. Mùa đông thì không có đủ chăn nệm nhưng bây giờ bốn người ngủ lại ngon ơ. Mai là Chủ nhật, anh Joji ở nhà, muốn ngủ nướng đến mấy giờ cũng được."

"Phải, sao mấy cậu không ở lại? Mưa to lắm." Tôi chả còn cách nào ngoài phụ họa theo.

"Thế nào hả? Mai mình có thể đi chơi đấy. Nghĩ ra rồi! Tối đi Kagetsuen đi."

Khi hai thằng đã quyết định ở lại, tôi mới nói: "Thế còn mùng màn thì sao?"

"Chỉ có một cái màn thôi, vậy bốn người vào ngủ chung nhé. Càng đông càng vui, nhỉ?" Naomi ré lên sung sướng như đứa con nít được đi dã ngoại với cả trường. Xem ra cô nàng thấy cái trò ngủ chung đặc sắc lắm.

Tôi chưa chuẩn bị cho việc này. Cứ tưởng chỉ cần đưa màn cho hai thằng kia, còn tôi với Naomi ra cái sofa kê ngoài xưởng vẽ rồi đốt nhang muỗi chứ. Ai mà lường được bốn con người lại chung nhau một buồng bé

tí. Nhưng ý Naomi đã thế thì tôi cũng chẳng muốn làm mất vui trước mặt hai đứa kia. Như thường lệ cô ả quyết hết, còn tôi chỉ lúng ta lúng túng.

"Em sẽ đi trải nệm, ba anh giúp một tay nghe chưa," cô ta vừa ra lệnh vừa dẫn chúng tôi lên cái phòng lớn trên gác mái.

Chả hiểu cô ả định sắp chần thế nào. Màn bé quá, không che đủ bốn người nằm cạnh nhau. Cách giải quyết là ba người nằm song song, một người nằm trên phía đầu ba người kia.

"Thế này nhé, ba anh đàn ông nằm cạnh nhau, còn em thì lên đây."

"Không hợp lý lắm đâu," Kumagai bảo, nhòm vào trong cái màn vừa mắc lên, "ai lại chen chúc như heo trong chuồng thế."

"Nằm chen chúc thì đã sao? Gớm, đừng có ăn mày mà đòi xôi gấc nữa."

"Chả nhẽ muốn được hưởng thụ lòng tốt của bạn bè cũng không được?"

"Chứ sao! Đẳng nào tôi nay đẳng ấy cũng có ngủ được đâu."

"Ồ, ngủ thì ngủ. Tớ ngủ ngáy đấy." Kumagai cứ thượng luôn bộ Kimono nhảy lên nệm, làm nhà cửa cùng rung theo.

"Tuởng là ngủ được hả, đây không cho đâu nhá. Anh Hama, đừng để Ma-chan ngủ. Cậu ta hề thêm thiệp đi thì cù cậu ta ngay."

"Nằm thế này ngủ sao nổi?" Kumagai đã trườn lên phía trên nệm, hai đầu gối nhô cao còn Hamada bên phải đang nằm ngửa, bận quần dài và áo lót. Cái bụng cậu ta hõm sâu trên thân hình gầy gò. Một tay vắt lên trán, tay kia phe phẩy quạt, trông cậu ta như đang lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài. Tiếng quạt tay phành phạch nhấn mạnh thêm sự khó chịu của cậu ta. "Với lại, có con gái trong phòng cảm tưởng thấy khó ngủ lắm."

"Em là con trai, có phải con gái đâu. Chính miệng anh nói nhá Hama, rằng với anh em không giống con gái." Trong bóng tối bên kia màn chống muỗi, tấm lưng Naomi trắng sáng lên trong một giây lúc cô nàng thay sang váy ngủ.

"Ồ, anh nói thế nhưng mà..."

"... Nếu em nằm cạnh anh thì em giống con gái đúng không?"

"Chắc vậy."

"Thế còn đằng ấy, Ma-chan?"

"Chả thấy vấn đề gì. Tớ có xem cậu là con gái đâu."

"VẬY là gì?"

"Xem nào, con hải cẩu."

"Buồn cười nhỉ. Con nào hơn, khỉ hay hải cẩu?"

"Cả hai con tớ đều không thích," Kumagai nói, cố làm ra vẻ ngái ngủ. Tôi nằm bên trái Kumagai, lặng lẽ lắng nghe tiếng họ xì xào. Không biết Naomi nằm theo hướng nào lúc chui vào màn, cô ả quay đầu về phía Hamada hay là tôi? Gối của Naomi nằm ở chỗ mơ hồ nào đó, chẳng phải đây cũng chẳng phải kia. Tôi ngờ rằng cô ả cố ý đặt gối như thế lúc trải nệm để dễ bề xoay đầu thì xoay. Cuối cùng, sau khi thay xong bộ váy ngủ bằng vải crepe, Naomi chui vào màn, đứng thẳng.

"Em có nên tắt đèn không nhỉ?"

"Ồ, cũng chỉ mong thế." Đó là giọng Kumagai.

"Được thôi."

"Ái da!" Kumagai kêu lên. Naomi nhảy lên ngực cậu ta, lấy đó làm cái ghế đầu để vờn người tắt công tắc điện.

Bóng tối trùm lên căn phòng nhưng ánh đèn đường từ mặt trước ngôi nhà rọi qua cửa sổ chiếu sáng không gian bên trong vừa đủ để chúng tôi nhận ra nét mặt và quần áo của nhau. Bước qua đầu Kumagai, Naomi nhảy lên chỗ nằm. Chiếc váy ngủ của cô nàng xòe ra trong giây lát, một luồng không khí khiêu gợi thoảng qua mũi tôi.

"Ma-chan, làm một điều không?" Thay vì nằm xuống, Naomi lại ngồi trên gối dạng chân như đàn ông, nhìn thẳng xuống Kumagai. "Ê! Quay ra đây nào!"

"Chết tiệt, không muốn cho người ta ngủ hả?"

Naomi cười khùng khục. "Đây này! Quay ra đây! Không tớ cho đằng ấy biết tay!"

"Oái! Thôi, dừng lại! Tớ bảo dừng lại mà! Người ta sống sờ sờ ra đây, tôn trọng người ta chút coi. Tớ khỏe thì khỏe thật, nhưng đằng ấy cứ đứng lên người tớ đá bình bịch thì chịu sao được."

Naomi lại cười.

Tôi đang nhìn thẳng lên nóc màn nên không chắc lắm, cơ mà hình như Naomi đang lấy mấy ngón chân dí vào đầu Kumagai.

"Bỏ cuộc rồi," Kumagai nói, cuối cùng cũng quay lại.

"Ma-chan, vẫn tỉnh à?" Hamada hỏi.

"Đấy, nãy giờ cô nàng tra tấn em."

"Anh Hama, quay qua đây. Nếu không em trêu cả anh nữa."

Hamada trở mình nằm ngửa.

Đồng thời tôi nghe tiếng lộc xọc của hộp diêm Kumagai rút ra khỏi kimono. Hắn đánh một que diêm, lửa xòe lên trước mắt tôi.

"Joji, sao anh không quay qua đây luôn? Cứ tần ngần một mình cái gì thế?"

"Hở, cái gì cơ..."

"Sao thế? Buồn ngủ à?"

"Ồ, ừ... chắc là hơi thiếp đi thôi."

Naomi nén cười. "Gớm, lại vờ vĩnh nữa. Đúng không? Em nói chuẩn rồi chứ gì? Anh lo phải không?"

Cô ả nói trúng tim đen. Mắt nhắm nghiền nhưng tôi vẫn cảm nhận được mặt mình đỏ lựng lên.

"Em không sao. Bọn em đùa nhau tí thôi, anh cứ thoải mái ngủ... Mà nếu anh lo thật thì sao không quay sang đây? Việc gì mà làm tình làm tội bản thân."

"Chắc anh ấy muốn bị ghẹo ý mà." Kumagai bảo. Hắn ta châm thuốc, phả một hơi khói.

"Không đâu! Ghẹo anh ấy làm gì, tớ ghẹo mãi rồi."

"Người đâu số đỏ thế," Hamada nói nhưng không có ý đó, tôi chỉ có thể xem đó như một lời khen dành cho mình.

"Joji à, anh muốn thì em sẽ ghẹo anh."

"Thôi, anh chịu đủ rồi."

"Thế thì quay về phía em đi. Một mình một kiêu như thế kỳ lắm."

Tôi quay lại, tì cầm lên gối. Naomi đang ngồi co chân lên, đùi mở ra hình chữ V, một chân gác trước mũi Hamada, chân kia gác trước mũi tôi. Đầu Kumagai bị kẹp giữa hai chân Naomi; cậu ta đang thông thả rít điều thuốc Shikishima.

"Anh thấy cảnh tượng này thế nào hả Joji?"

"Ờ thì..."

"Anh 'ờ' thế nghĩa là sao?"

"Anh không thích lắm. Em đúng là con hải cẩu có phải không?"

"Chuẩn đấy, em là con hải cẩu, đang nằm thư giãn trên băng. Còn ba anh đàn ông nằm thẳng cẳng trước mặt em đây là ba con hải cẩu đực."

Cái mùng xanh nhạt treo trên đầu chúng tôi như một vầng mây dày đặc... Suối tóc của Naomi vẫn đen nổi bật trong đêm, thả dài quanh gương mặt trắng trẻo của nàng... Bộ ngực, cánh tay, đùi non của nàng đang phơi bày qua những khe hở của chiếc đầm ngủ buông lơ lửng trĩu nải... Đây là một trong những tư thế mà Naomi lạm dụng để quyến rũ tôi. Đối mặt với nó, tôi trở thành con cá cắn câu. Tôi có thể cảm nhận cô nàng đang nhìn chằm chằm xuống mình trong bóng tối mờ mờ bằng cái vẻ ma mị thường nhật và mỉm cười với ánh mắt độc địa.

"Anh bảo không thích là nói điều nhé. Lúc nào anh chả kêu là mỗi lần em mặc váy ngủ thì anh không kiểm soát được mình, nhưng tối nay anh phải cố mà chịu vì nhà ta có khách. Đúng không hả Joji?"

"Em đừng có lơ lửng thế."

Cô nàng cười khúc khích. "Ăn to nói lớn chưa kìa, thế thì em cho anh biết tay. Nhỉ?"

"Này này, hai anh chị quá trớn rồi nhé. Sao không nhịn để đến đêm mai." Kumagai bảo.

"Tôi cũng thấy thế." Hamada đế vào. "Đêm nay em phải đối xử bình đẳng với mọi người chứ."

"Em đối xử bình đẳng với mấy người mà. Đề cho công bằng em sẽ gác cái chân này trước mặt anh, anh Hama, còn chân này trước mặt Joji."

"Thế còn tớ?"

"Đằng ấy là sướng nhất Ma-chan ạ. Gần tớ nhất, đầu thì rúc ngay vào cái chỗ đặc địa này phải không nào?"

"Thật là vinh dự quá."

"Đúng đấy, đằng ấy là được ưu đãi nhất."

"Nhưng làm sao cậu ngồi như thế cả đêm được? Lúc nằm xuống thì sẽ thế nào?"

"Để xem nhé anh Hama. Quay đầu về đâu nhỉ? về phía anh hay Joji?"

"Quay đầu về đâu chẳng quan trọng."

Hamada bảo: "Ồ, Ma-chan nằm giữa, quay đầu cũng thế nhưng với tôi thì đó là vấn đề đấy."

"Thật hả Hama? Em có nên quay đầu về phía anh không nhỉ?"

"Vấn đề ở chỗ đó đấy. Em quay đầu sang bên đó thì anh lo, nhưng em quay chân sang chỗ anh Kawai thì anh cũng áy náy lắm."

Kumagai xen vào: "Lúc ngủ Naomi trở mình suốt. Ai bị cô nàng quay chân vào, khéo nửa đêm lại ăn đập đấy."

"Anh Kawai ơi, Naomi ngủ hay trở mình lắm à?"

"Ừ, hay trở mình nhiều hơn người bình thường."

"Này, Hamada."

"Sao hả?"

"Em nghe nói anh ngủ mê liếm lòng bàn chân người nào đó." Kumagai khịt mũi.

"Ồ kìa, liếm chân thì sao? Joji làm thế suốt. Anh ấy bảo chân em còn dễ thương hơn cả mặt em."

"Đấy là một dạng ái vật phải không?"

"Nhưng đó là sự thật. Phải không hả Joji? Anh thực sự thích chân em hơn đúng không?"

Sau đó Naomi đưa chân về phía tôi rồi lại về phía Hamada, bảo: "Phải công bằng." Cứ năm phút cô ả lại nằm lộn đầu đuôi, duỗi chân duỗi cẳng. "Đền lượt Hamada hưởng chân!" Không cần đứng dậy, Naomi cứ xoay

mòng mòng như cái compa của kiến trúc sư, vừa xoay vừa nâng đôi bàn chân lên đá vào nóc màn và ném gối từ đầu này sang đầu kia. Con hải cẩu này nghịch ngợm quá, làm cho phân mép màn chỗ nó nằm bị tung lên bay phấp phới, chỉ tổ muỗi thừa cơ bay vào.

"Tiên sư nó! Muỗi gì mà lăm thế này!" Kumagai đột nhiên ngồi bật dậy đập muỗi. Ai đó xéo lên màn làm tuột cái móc, cả cái màn phủ lên chúng tôi. Bên trong cái màn trùm xuống, Naomi lại càng quay mòng mòng tợn hơn. Một lúc lâu chúng tôi mới sửa xong các móc và mắc lại màn. Mấy trò đùa nghịch lẳng đi một ít thì chân trời đằng đông đã ứng hồng.

Lẳng nghe những tiếng mưa rơi, gió hú, Kumagai ngáy bên cạnh... mãi tôi mới thiếp đi được một lát thì đã bị đánh thức luôn. Căn phòng có hai người thôi đã chật, vách tường ẩm mùi thơm ngào ngạt lẫn mùi mồ hôi trên quần áo và làn da Naomi. Đêm ấy có thêm hai ông tướng nữa, mùi người lại càng hăng lên khủng khiếp, không khí giữa bốn bức tường kín gió nồng đến ná thở như trước khi xảy ra động đất. Thỉnh thoảng Kumagai đang ngủ lại trở mình, thế là một cái tay hay cái chân dính dớp lại chạm vào tôi. Gối của Naomi quay về chỗ tôi nhưng cô ả lại gác một chân lên, chân còn lại co gối lên trời, bàn chân cắm xuống nệm chỗ tôi nằm. Đầu Naomi chéo về chỗ Hamada, hai tay cô nâng dang hai phía. Một mỗi nên cô nâng phá phách ngủ ngon lành.

"Naomi," tôi lăm bằm, xem chừng hơi thờ lạng lẽ của những người khác. Tôi vuốt ve bàn chân cắm xuống nệm chỗ tôi nằm. Bàn chân ngủ yên trắng ngần xinh đẹp này là của tôi – tôi đã rửa xà phòng cho nó mỗi đêm từ khi Naomi còn là bé con. Làn da mịn màng làm sao! Thân hình Naomi từ năm mười lăm tuổi đến giờ đã phồng phao hẳn ra nhưng đôi bàn chân này vẫn đáng yêu như ngày nào. Dường như bàn chân này không hề lớn. Kể cả ngón cái vẫn như vậy. Hình dạng của ngón út, cái gót sen tròn trịa, cái lòng bàn chân căng vồng lên – xưa nay vẫn tròn mười phân vẹn mười... Vô hình trung tôi đã khề hôn lên mu bàn chân Naomi.

Bình minh lên, tôi vừa nằm chộp mắt được chút ít thì đã bị tiếng cười phá lên đánh thức. Naomi đang ngoáy một tờ giấy xoắn vào lỗ mũi tôi.

"Joji? Anh dậy chưa?"

"Mấy giờ rồi?"

"Mười rưỡi. Nhưng chả có lý do gì để dậy đâu. Mình cứ nằm đây đến trưa đi."

Mưa đã tạnh và bầu trời Chủ nhật trong xanh nhưng cái mùi người hôi hám vẫn lưu cữu trong phòng.

Mười ba

Tôi cứ ngỡ ở sở người ta khó lòng biết được cuộc sống bệ rạc của tôi. Tôi vốn công tư rạch ròi. Quả đúng hình ảnh của Naomi lớn vồn trong đầu tôi khi làm việc, nhưng không đủ để can thiệp vào hiệu suất của tôi chứ đừng nói là có thể làm tôi xao nhãng. Tôi chắc mẩm đồng nghiệp vẫn xem tôi là một bậc quân tử.

Nhưng vào một tối ảm đạm mùa mưa nọ, công ty tổ chức tiệc chia tay ở nhà hàng Seiyoken ở Tsukiji cho một anh bạn đồng nghiệp kỹ sư là Namikawa sắp đi công tác nước ngoài. Như thường lệ tôi chỉ đi cho phải phép. Sau bữa tối chúng tôi từ phòng ăn ra phòng hút thuốc, vừa uống rượu vừa tán gẫu. Thấy tình hình bấy giờ có thể chuẩn êm, tôi đứng dậy.

"Này Kawai, ngồi xuống." Một ông anh tên S nhăn nhăn nhở nhở ngăn tôi lại. Khi đã ngà ngà, ông này đang ngả ngón trên sofa với mấy ông T, K, và H, họ cứ cố kéo tôi vào ngồi giữa. "Nào nào, đừng có đánh bài chuẩn như thế. Mưa móc thế này định đi đâu?" S lại cười toe toét, ngược lên nhìn tôi đang đứng ngẩn ngừ.

"Không, không phải, nhưng mà...."

"Về nhà luôn hả?" H bảo.

"Vâng, các anh thứ lỗi. Tôi ở tận Omori, thời tiết này đường xấu lắm. Không về sớm e không gọi được xe kéo."

"Cũng được thôi." Lần này T đế vào, cười lớn. "Nghe này Kawai, cậu lòi đuôi cáo rồi nhé."

"Sao cơ?" Tôi không biết "đuôi cáo" là gì, nên ý của T cũng không hiểu luôn. Tôi thấy hơi bần loạn.

"Bọn này không ngờ – cứ tưởng cậu là quân tử thế nào..." Giờ đến lượt K, nghiêng đầu sang một bên kiểu như ngỡ ngàng lắm, "thời thế thay đổi anh em ạ, đến Kawai còn đi học nhảy đầm cơ mà."

"Ê này Kawai," S nói gần vào tai tôi để không bị nghe lỏm. "Cô nàng xinh như mộng mà cậu cặp kè là ai thế? Khi nào dắt mối cho bọn này với."

"Cô ấy không phải hạng đàn bà đó đâu."

"Nhưng nghe nói cô ta là diễn viên ở nhà hát Đế Quốc. Đúng không hả? Người ta đồn cô ấy là diễn viên điện ảnh nữa đó. Con lai Á-Âu, có giả thuyết như vậy. Cô nàng hay chơi bời ở đâu? Không tiết lộ là bọn này

không cho về nhé." Chẳng đêm xia đèn vẽ mặt nhón và tiếng làm bầm khó chịu của tôi, S xắn vào hỏi tôi về nghiêm túc lắm. "Sự thể thể nào? Chỉ gọi cô ả đi nhảy đầm được thôi à?"

Xém tí nữa tôi đã quát lên "Đồ ngu!". Cứ tưởng ở sở không ai khám phá ra. Nhưng ngỡ ngàng thay, họ không chỉ nghe phong thanh về Naomi, mà theo như khẩu khí cái thằng cha S đang điem đầy tai tiếng này thì họ còn không tin tôi với Naomi là vợ chồng. Bọn họ tưởng Naomi là hạng đàn bà mua vui muốn gọi là có. "Ngu xuẩn!" Tôi đã chuẩn bị hét lên đến nơi, mặt tái đi vì giận trước sự sỉ nhục không thể chấp nhận này. "Sao các anh dám nói về vợ người ta như thế!" Quả là trong phút chốc mặt tôi đã trắng bệch ra.

"Đi mà Kawai, nói đi!" H cứ lợi dụng tôi hiền lành nên o ép không ngừng. Hấn quay sang K. "Cậu bảo nghe nói về cô ta ở đâu nhỉ?"

"Từ một cậu sinh viên đại học Keio."

"Hấn bảo sao?"

"À, cậu chàng là anh em con chú con bác với tôi, cậu ta mê nhảy đầm lắm. Có bao nhiêu thời gian là ném cả vào sàn nhảy, thành thử mới quen cô nàng đấy."

"Tên cô nàng là gì thế?" T hỏi, nhòai sang K. "Tên hả... coi nào... tên lạ tai phết... Naomi... Hình như là Naomi."

"Naomi?... Vậy chắc là con lai rồi." S nhìn tôi cợt nhả. "Con lai thì không thể là diễn viên được đâu."

"Mà này, nghe nói cô ta là gái làm tiền. Nghe đâu cô nàng cặp kè với mấy cậu sinh viên Keio lận."

Tôi đang co giật, nở nụ cười gượng, miệng run rẩy nhưng khi K đã kể lể đến nước này thì nụ cười đông cứng trên mặt tôi, còn hai nhãn cầu của tôi dường muốn lộn vào trong hốc mắt.

"Ồ ồ! Được đấy!" S hớn hở kêu lên. "Thế cậu sinh viên bà con của cậu có xờ múi được gì chưa?"

"Cái đó tôi chịu, nhưng cậu ta nói hai hay ba đứa bạn cậu ta có rồi."

"Dừng lại, dừng lại! Kawai lo kìa. Ngó mặt anh chàng đi!" T nói, mấy người kia ngược nhìn tôi phá ra cười.

"Tại sao không để anh ta lo lắng một chút? Giữ khư khư một cô em xinh đẹp làm của riêng mà chẳng thêm hé răng với mọi người, chơi không đẹp tí nào."

"Thế nào, Kawai? Thỉnh thoảng quần tử cũng phải dây vào tí ô uế để tâm tư chứ?"

Cả bọn cười.

Tôi không còn giận nữa. Tôi không nghe thấy ai nói gì. Tôi chỉ ý thức được tiếng cười vang vọng trong tai. Lúc ấy tôi hoang mang nhất là bởi không biết làm sao thoát khỏi tình trạng đó. Nên khóc chẳng? Nên cười chẳng? Nếu lỡ mồm lỡ miệng, tôi có bị họ chế nhạo thêm nữa không?

Tôi choáng váng bỏ chạy khỏi phòng hút thuốc. Bàn chân của tôi không chạm đất cho đến khi bước lên con đường bùn Tây đi dưới cơn mưa lạnh. Tôi chạy như bay về phía Ginza, sợ có gì đó đuổi theo mình.

Ở ngã tư đầu tiên đi quá Owaricho, tôi quay đi bước về phía Shimbashi. Nói chính xác hơn là đôi chân tôi vô thức đi về hướng ấy, cái đầu không liên quan gì hết. Ánh đèn đường phản chiếu sáng loáng dưới vỉa hè đập vào mắt tôi. Bất chấp thời tiết, vẫn có kha khá người trên đường. Một geisha che dù; một thiếu nữ mặc áo vải flannel; xe điện và xe hơi...

Naomi là gái làm tiền? Cặp kè với ba sinh viên một lúc?... Có thể nào? Ừ, có thể lắm chứ. Cứ xem cách cư xử gần đây của Naomi, không nghĩ vậy mới lạ, kể cả tôi cũng bắt đầu bí mật lo ngại. Nhưng với sự hiện diện của một đám bạn trai quanh Naomi, tôi đã yên tâm. Naomi chỉ là một đứa trẻ, cô ấy rất hiếu động. Như chính cô ấy nói, "Em là con trai mà!" Chẳng qua là Naomi thích gọi bọn con trai đến chơi mấy trò thô thiển một cách hồn nhiên, vui vẻ thôi. Nếu có động cơ mờ ám, làm sao cô ấy có thể che giấu khỏi bao nhiêu con mắt trông vào. Chắc chắn là Naomi chỉ... Nhưng lẽ ra, tôi không nên "chắc chắn."

Nhưng *chắc chắn*... *Chắc chắn* đó không phải là sự thật. Naomi quá dạn dĩ nhưng nhân cách của cô ấy rất cao quý. Tôi rõ điều ấy lắm. Bề ngoài Naomi khinh khỉnh với tôi nhưng bên trong nàng biết ơn tôi đã nuôi nấng nàng từ lúc mười lăm tuổi. Ban đêm trên nệm, nàng cứ nhắc đi nhắc lại, giọng rung rung, rằng sẽ không bao giờ phản bội tôi. Tôi không thể nghi ngờ lời nàng nói. Chuyện K nói – chắc là do mấy thằng vô học ở sở bịa ra để chơi khăm tôi. Nếu vậy thì tốt quá...

Thằng sinh viên bà con với K là ai? Naomi đã quan hệ với hai, ba thằng bạn của hắn sao? Hai hoặc ba thằng?... Hamada? Kumagai?... Hai

thằng đó khả nghi nhất. Nhưng nếu thế sao chúng nó không cãi nhau? Sao hai thằng đó lại cùng đến nhà tôi chơi đùa vui vẻ với Naomi thay vì đánh lể? Chả nhẽ chúng nó đóng kịch lừa tôi? Hay là Naomi giật dây chúng nó, nên không thằng nào biết về thằng kia? Không, quan trọng hơn là, chả nhẽ Naomi đã sa đọa đến thế? Nếu nàng cặp kè với cả hai thằng, sao nàng có thể đem bộ mặt vô liêm sỉ, trăng tráo đó ra diễn trò qua đêm ngủ chung? Nếu vậy, thì nàng quả là một diễn viên tài năng ăn đứt bất kỳ con diêm nào...

Chưa kịp định hình tôi đã đi ngang qua cầu Shimbashi và bước dọc theo đường Shibaguchi đến tận cầu Kanasugi, đi đến đâu tóe nước bùn lên đến đó. Bồn bề mản mưa bao lấy tôi, nước xối từ trên ô xuống rơi vào vai áo mưa, bắn tóe ra. Cái đêm chúng tôi ngủ cùng nhau trời cũng mưa thế này. Cả cái đêm tôi mở lòng với Naomi ở quán Café Diamond cũng vậy – lúc đó đã vào xuân nhưng trời mưa tầm tã. Có thể nào trong lúc tôi đang ướm sững thế này, có ai đó đang ở ngôi nhà của chúng tôi ở Omori không? Lại một tiệc ngủ nữa chẳng? Đột nhiên tôi thấy ngờ vực. Hamada và Kumagai chắc đang nằm bệ rạc trên sofa với Naomi kẹp giữa, cọt nhả những câu chuyện ngu ngốc. Cảnh tượng thối tha trong xưởng vẽ hiện ra mồn một trước mắt tôi.

Naomi, Naomi! Tại sao tôi bỏ nàng lại đêm nay? Nàng không ở bên tôi; vấn đề ở chỗ đó, đó là điều tồi tệ nhất... Tôi tưởng chỉ cần thấy Naomi là thần kinh mình sẽ bình tĩnh lại. Tôi cầu trời sao cho khi nghe thấy giọng nói oang oang của nàng, nhìn thấy đôi mắt vô tội của nàng, ngờ vực của tôi sẽ tan biến.

Nhưng sau đó tôi sẽ nói gì nếu nàng vẫn muốn cho trai qua đêm lần nữa? Tôi phải có thái độ như thế nào với nàng từ nay trở đi, và cả thái độ như thế nào với mấy thằng vô lại dòm ngó Naomi như Hamada, Kumagai và những thằng khác nữa? Có nên đối đầu với Naomi mà mạnh dạn kiểm soát nàng chặt chẽ hơn không? Naomi vâng lời thì khỏi nói, nhưng nếu nàng chống lại tôi thì sao? Không, không đời nào. Tôi sẽ bảo: "Có đồng nghiệp ở sở tối nay đã nói những điều xúc phạm nghiêm trọng đến anh. Anh muốn em giữ mình cẩn thận hơn một chút, để người ta không hiểu nhầm em." Tình huống này có sự khác biệt so với trước đó. Naomi sẽ nghe lời để giữ thể diện. Nhưng ngộ nhỡ cô ả chẳng thèm quan tâm đến thể diện hay việc bị hiểu nhầm, thì rõ là không có lừa làm sao có khói. Chuyện của K vậy là chính xác. Nếu... than ôi... nếu đó là sự thật.

Tôi cố gắng bình tâm, tôi giằng co để trấn tĩnh, tôi hình dung kịch bản cuối cùng thế này. Nếu Naomi hóa ra đã lừa dối tôi, tôi có thể tha thứ cho

nàng không? Thực sự tôi đã không thể sống một ngày mà thiếu nàng mất rồi. Nếu nàng hối hận và xin lỗi vì những hành động sai trái của mình, tôi cũng chẳng muốn chỉ trích hay có quyền chỉ trích nàng, vì nàng sa đoạ cũng có phần lỗi của tôi. Nhưng nàng buồn bực, và lại còn đặc biệt có xu hướng cứng đầu với tôi: nếu tôi đối mặt với nàng cùng đầy đủ bằng chứng, liệu nàng có chịu thua không? Tôi lo là lo chỗ đó. Kể cả khi Naomi chịu thua, làm sao tôi dám chắc nàng sẽ không tiếp tục sa ngã, nàng sẽ xem tôi là kẻ gia trưởng, và nàng sẽ lặp lại sai lầm hết lần này đến lần khác? Nếu bệnh ngoan cố của cả hai buộc chúng tôi phải xa nhau thì sao? Điều này làm tôi sợ hãi hơn cả. Nói toạc ra, tôi sợ chuyện này còn hơn cả lo ngại cho trình tiết của Naomi. Nếu tôi định kỷ luật hay kiểm soát nàng, thì rốt cuộc tôi phải chuẩn bị cho việc nàng sẽ bỏ đi. Ngộ nhớ nàng bảo "Vậy em sẽ đi," tôi hy vọng mình sẵn sàng đáp lại: "Thích đi đâu thì tùy."

Tôi biết rằng ở tình thế này Naomi cũng yếu thế như tôi thôi. Ở với tôi nàng có thể tha hồ hoang phí, nhưng một khi bị ném ra đường thì nàng không còn nơi nào nương tựa ngoài căn nhà xập xệ ở Senzoku. Chẳng ai đoái hoài Naomi trừ phi cô nàng thực sự đi làm điếm. Trước kia có khi nàng còn chịu hạ mình, chứ bây giờ quen thói kênh kiệu, được nuông chiều, nàng chẳng chịu nổi cuộc sống ấy đâu. Hamada hoặc Kumagai có thể ngỏ lời cưu mang nàng, nhưng nàng thừa biết mấy cậu sinh viên làm sao chu cấp những thứ xa xỉ cho nàng được như tôi. Nghĩ theo hướng đó, kể ra tôi cho cô nàng ném mùi ăn sung mặc sướng cũng là điều tốt.

Nghĩ lại thì cái lần Naomi xé toạc cuốn vở hôm tôi kèm nàng tiếng Anh đó nàng đã phải chịu nhượng bộ lúc tôi mắng nàng cút đi. Nếu nàng đi thật tôi cũng đau lòng, nhưng Naomi sẽ còn khổ sở hơn. Không có tôi, Naomi là cái thá gì? Bỏ tôi, Naomi rốt cuộc sẽ chìm xuống đáy xã hội, quay về thân phận hèn hạ mà thôi. Viễn cảnh ấy xưa kia làm làm nàng khiếp nhược thế nào thì bây giờ vẫn khiến nàng khiếp nhược như thế. Nay nàng đã mười chín tuổi. Naomi lớn hơn, biết lẽ đời hơn một chút, thì càng hiểu được rõ những nguy cơ đó. Nếu tôi đúng, thì nàng sẽ dọa bỏ rơi tôi nhưng không dám. Nàng biết rõ tôi sẽ không thể bị lừa bởi trò phỉnh phờ lộ liễu ấy.

Tôi đã lấy lại được chút can đảm khi đến ga Omori. Chuyện gì xảy ra đi chẳng nữa thì cái số của tôi và Naomi là không thể tách rời nhau rồi. Điều đó tôi có thể chắc chắn.

Khi tôi về đến trước nhà thì trí tưởng tượng quái gở của tôi đã lạc lối đi đâu mất. Xưởng vẽ tối om, hoàn toàn yên ắng – dường như chẳng có ai ghé thăm, chỉ có một ánh đèn trên gác mái.

Naomi chỉ có một mình. Tôi nhẹ cả người. Phúc tổ, tôi trộm nghĩ.

Tôi mở khóa cửa trước, bước vào nhà và ngay lập tức bật đèn trong xưởng vẽ. Mặc dù căn phòng vẫn lộn xộn như thường lệ nhưng không có dấu hiệu cho thấy đã có người đến đây.

"Naomi, anh về rồi..." Cô ấy không trả lời. Tôi leo lên cầu thang, thấy cô ấy đã ngủ yên trong cái phòng lớn trên gác mái. Không có gì bất thường – Naomi thường chui vào chăn mỗi khi buồn chán, bất kể ngày đêm, thiếp đi trong lúc đọc tiểu thuyết. Tôi cảm thấy yên tâm khi nhìn thấy khuôn mặt vô tội của cô ấy.

"Nàng đang lừa dối mình chẳng? Lẽ nào?... Người con gái đang thờ ơ đều đều ngay trước mắt mình đây ư?..."

Cần thận để không đánh thức nàng, tôi ngồi bên gối, nín thở lên lên nhìn dáng ngủ của Naomi. Ngày xưa ngày xưa, hồ ly tinh lừa bịp những gã trai bằng cách đội lột công chúa, chỉ có khi ngủ mới lòi đuôi cáo. Tôi nhớ lại những câu chuyện như thế được nghe lúc bé thơ. Là người nằm ngủ thiếu ý tứ, Naomi đã hất tung chăn và kẹp giữa đùi. Một khuỷu tay của nàng chĩa lên, bàn tay buông thõng như cành cây cong trên bộ ngực để trần. Cánh tay còn lại của nàng duyên dáng duỗi ra, hướng về đầu gối của tôi. Đầu Naomi nghiêng về phía cánh tay đang duỗi, dường như sắp trượt khỏi gối bất cứ lúc nào. Bên mũi Naomi một cuốn sách còn để mở. Đó là cuốn *Hậu duệ của Cain*, tác giả là Arishima Takeo, theo Naomi là "nhà văn hiện đại vĩ đại nhất". Đôi mắt tôi đảo qua đảo lại giữa trang giấy Tây trắng tinh³¹[31] của cuốn sách và bộ ngực trắng nõn của Naomi.

Làn da Naomi có hõm vàng, hõm trắng, nhưng khi nàng ngủ say hoặc vừa tỉnh dậy thì trắng đến trong vắt, như thể lớp mỡ trong cơ thể vừa mới tan ra ngoài³²[32]. Đêm thường đi kèm với bóng tối, nhưng với tôi màn đêm thường mang theo những ý nghĩ về làn da trắng sáng của Naomi. Dưới ánh sáng trong suốt tổ tường của vàng trắng, làn da trắng giữa lớp quần áo tả tơi, chăn màn bẩn thỉu, xấu xí, bụi bặm càng cuốn hút tôi hơn. Tôi nhìn chăm chăm ngực nàng dưới cái bóng của chụp đèn, bầu ngực lung linh sinh động như một vật nằm sâu dưới đáy nước trong veo. Gương mặt nàng cũng thế, sáng rực muôn vẻ như chiếc kính vạn hoa ban ngày giờ đang cau lại về bí ẩn, u buồn như một người vừa uống thuốc đắng hay vừa bị bóp cổ. Tôi yêu khuôn mặt lúc ngủ của nàng. Tôi thường bảo nàng: "Em ngủ nhìn như con người khác, như vừa gặp ác mộng vậy". Tôi cũng thường tự bảo mình: "Khuôn mặt Naomi lúc chết cũng sẽ đẹp". Nếu Naomi đúng là hồ ly, và chân thân của nàng ma mị đến thế này, thì tôi sẵn lòng cho yêu hồ quỳến rữ.

Tôi ngồi lặng lẽ trong khoảng ba mươi phút. Bàn tay Naomi ngửa lên trong bóng tối bởi nó chìa ra khỏi bóng sáng của chụp đèn, và đang khum khum lại như một bông hoa sắp nở. Tôi có thể nhìn thấy mạch máu đập đều đều nơi cổ tay.

"Anh về từ bao giờ?..." Nhịp thở êm dịu, đều đặn của nàng hơi ngắt đoạn, nàng mở mắt. Nàng vẫn thoảng còn nét u buồn.

"Vừa mới về... ban nãy."

"Sao anh không gọi em dậy?"

"Anh có gọi nhưng em không dậy, nên anh kệ đó thôi."

"Anh ngồi đây làm gì thế? Nhìn em ngủ à?"

"Ừ."

"Anh đúng là người đàn ông kỳ cục!" Nàng cười toe toét như đứa trẻ con, duỗi tay đặt lên lòng tôi.

"Ở nhà một mình buồn quá đi thôi. Em cứ tưởng sẽ có khách đến chơi mà chẳng có ai... Papa, anh có đi ngủ không nào?"

"Chắc là có."

"Ôi, ngủ đi anh ơi. Em ngủ quên, bị muỗi cắn chi chít đây này. Nhìn xem! Gãi hộ em với!"

Tôi làm như Naomi bảo, gãi tay, gãi lưng cho nàng.

"Cảm ơn anh. Ôi ngứa quá... Anh lấy hộ em cái váy ngủ ở kia được không? Rồi mặc áo cho em luôn nhé?"

Tôi lấy chiếc váy, ôm Naomi trong lúc nàng nằm duỗi tay và dựng nàng ngồi dậy. Tôi nới lỏng đai lưng, cởi áo kimono của Naomi để trùm váy ngủ vào, còn nàng thả lỏng chân tay buông thõng xuống như một thi thể vậy.

"Mắc màn giúp em với Papa, rồi nhanh nhanh đi ngủ nào..."

Mười bốn

Không cần đi sâu vào chi tiết cuộc chuyện trò bên gối đêm hôm ấy của chúng tôi. Khi nghe kể chuyện xảy ra ở Seiyoken, Naomi không mấy bận tâm. "Bọn vô học!" Nàng nghiêm khắc nói. "Đúng là chả biết gì!" Vấn đề ở chỗ mọi người không hiểu về văn hóa khiêu vũ. Hễ đàn ông đàn bà khoác tay nhau nhảy là y rằng người ta quy chụp họ đang quan hệ bất chính, rồi đồn đại linh tinh. Những tờ báo hủ lậu thường viết bài vô căn cứ đả kích khiêu vũ, thành thử số đông cứ quả quyết rằng đó là một cái tệ nạn. Chúng tôi cũng đành chịu những điều tiếng như thế.

"Mà này Joji, em chưa bao giờ đi một mình với người đàn ông khác. Đúng không nào?"

Chúng tôi khiêu vũ cùng nhau, ở nhà chơi với nhau, Naomi không bao giờ tiếp khách lẻ ở nhà khi tôi ra ngoài. Nếu có ai đến riêng lẻ, nàng bảo: "Hôm nay tôi ở nhà một mình" và vị khách đó sẽ tôn trọng ra về. Không có bạn bè nào của nàng vô phép đến nổi ở lại. Rồi nàng nói: "Em có thể ích kỷ nhưng cũng phân biệt được đúng sai. Nếu muốn, em có thể lừa dối anh, nhưng em sẽ không bao giờ làm như vậy. Mọi thứ em đều minh bạch, rõ ràng. Em không giấu anh điều gì đâu Joji ạ."

"Anh biết mà. Nhưng người ta nói những điều như thế với anh, anh tức lắm."

"Vậy anh dối phò sao? Không định rủ em bỏ luôn khiêu vũ đấy chứ?"

"Bỏ thì không cần, cơ mà em nên thận trọng kéo người ngoài hiểu nhầm đấy."

"Nhưng em đã bảo là em cư xử với bạn bè có ý thức mà."

"Đúng vậy. Nhưng anh có phải là người hiểu nhầm đâu."

"Anh hiểu cho em, thì em chẳng sợ ai bàn ra tán vào. Thói đời ghét bỏ em vì em khá tính, bổ bã, nói năng thô thiển."

Thế rồi cô nàng lặp lại bằng cái giọng ỏn ẻn ngọt như mía lùi rằng cô nàng mong tôi sẽ tin tưởng, yêu thương cô và việc cô làm bạn với đàn ông là tự nhiên bởi cô không giống phụ nữ lắm. Cô nàng thích đàn ông hơn, vì đàn ông cởi mở, không rắc rối nên bạn bè cô toàn đàn ông. Tuy nhiên, tình cảm không phù hợp với đám đàn ông đó theo kiểu lẳng mạn, xác thịt thì cô hoàn toàn không có. Cuối cùng Naomi khóc rưng rức, tua lại bài cũ: "Em

chưa bao giờ quên món nợ được anh nuôi nấng, em coi anh vừa là chồng, vừa là cha mình." Sau đó cô ả bảo tôi lau nước mắt dùm rồi hôn tôi tới tấp.

Nhưng lạ lùng thay, không biết là cố ý hay vô tình, Naomi không hề nhắc đến Hamada hay Kumagai trong cả cuộc đối thoại dài đó. Tôi đã định nhắc tên hai gã và để ý về mặt cô ả phản ứng thế nào nhưng để vượt cơ hội. Dĩ nhiên không phải cô ả nói gì tôi cũng tin nhưng một khi đã nghi ngờ, người ta cũng khó lòng biết phải tin vào đâu. Không cần phải suy xét quá khứ nữa, mọi việc tôi phải làm bây giờ là tập trung vào Naomi chặt hơn... Không, ban đầu tôi cũng định làm rắn nhưng dần dần cô ả lôi tôi vào tình huống dờ dờ ương ương này. Ngập ngựa trong nước mắt và những nụ hôn của Naomi nhưng tôi vẫn suy xét lại khi nghe những tiếng thì thầm xen nức nở của cô ả, tôi ngờ rằng cô ả đang nói dối, nhưng rốt cuộc những lời đó nghe cũng bắt đầu có vẻ thật.

Sau đó tôi thường xuyên để mắt đến hành vi của Naomi. Dần dần, theo tiến độ đủ từ tốn để không lộ vẻ có tính toán, Naomi xem ra đã cải tà quy chính. Chúng tôi vẫn đi nhảy đầm nhưng không thường xuyên như trước, mỗi lần đi cũng nhảy ít thôi và về sớm hơn. Khách khứa không còn quấy nhiễu. Lần nào tôi từ cơ quan về nhà cũng thấy Naomi ở một mình đọc tiểu thuyết, đan len, nghe nhạc từ máy quay đĩa hoặc trồng hoa trong vườn.

"Hôm nay lại ở nhà một mình à?"

"Vâng, một mình ạ. Không có ai đến chơi cả."

"Em không thấy cô đơn à?"

"Nếu em biết từ đầu sẽ phải ở nhà một mình, em sẽ không thấy cô đơn. Em chẳng sao đâu."

Rồi cô nàng thêm vào, "Vui vẻ náo nhiệt thì thích, nhưng một mình cũng không sao cả. Từ bé em đã không có bạn bè. Lúc nào em cũng chơi một mình."

"Em nói anh mới nhớ từ xưa em đã vậy. Em hầu như không nói chuyện với ai ở quán Café Diamond. Trông em còn hơi buồn buồn nữa."

"Đúng vậy. Em hành động như con trai, nhưng vốn em là người hay âu sầu... Anh không thích em thế hả?"

"Trầm lặng hơn cũng tốt, nhưng anh chẳng thích em rầu rĩ thế."

"Nhưng vẫn hơn chán toang toác cái miệng như trước đúng không?"

"Có hơn nhiều lắm."

"Bây giờ em ngoan rồi có phải không?"

Bỗng Naomi chạy tới choàng tay ôm lấy cổ tôi, hôn hít quá mạnh đến nỗi tôi choáng váng.

"Lâu rồi chúng mình chưa đi khiêu vũ, em nghĩ sao? Tối nay mình lại đi nhé?"

"Anh muốn thế nào cũng được, Joji ạ" Naomi trả lời mơ hồ, vẻ mặt hờn dỗi hoặc hỏi lại tôi: "Sao không đi xem phim? Tối nay em không thích khiêu vũ đâu."

Cuộc sống chung vô tư hạnh phúc bốn, năm năm về trước của chúng tôi đã quay trở lại. Chỉ còn có hai đứa, tôi và Naomi cùng nhau đi Asakusa gần như mỗi tối. Chúng tôi đến rạp xem phim và dùng bữa ở một nhà hàng trên đường về. Vừa ăn chúng tôi vừa hoài niệm về những ngày đã qua bên nhau. "Hồi ấy em bé tẹo, còn ngồi hẳn được lên lan can rạp Đế Quốc xem phim, hay tay vịn vào vai anh," – tôi nói. Còn Naomi thì bảo: "Lần đầu đến tiệm cà phê anh cứ ngồi ử ê một chỗ, dán mắt vào em, làm em ngại quá chừng."

"Nhân tiện Papa này, Papa không tắm cho em nữa rồi. Hồi ấy anh toàn tắm cho em."

"Ừ nhỉ, em nói anh mới nhớ."

"Nói mới nhớ nghĩa là sao? Sao lại không tắm cho em nữa? Chắc là vì em to xác quá rồi nên anh không còn thích tắm cho em nữa chứ gì?"

"Không hề. Anh có thể tắm cho em ngay, nhưng thực tình là anh phải kiềm chế."

"Thật à? Thế thì tắm cho em. Em sẽ lại là bé con."

Cũng may tại tôi bàn chuyện này vào đầu mùa nóng. Tôi đã chuyển cái bồn tắm Tây dương trước vẫn cất trong kho sang xưởng vẽ để tắm cho Naomi lần nữa. "Em bé của anh" – hồi ấy tôi nói thế nhưng bây giờ lúc kéo Naomi nằm dài trong bồn tôi mới nhận ra cô nàng đã lớn phổng thành một phụ nữ xinh đẹp rồi. Khi xoa ra, mái tóc dày của Naomi bông bênh như những vàng mây đêm mưa; những khối cơ chắc nịch lõm xuống nơi các khớp. Đôi vai Naomi lại càng tròn lẳn, ngực và hông nhô cao, mềm mại, đôi chân đã dài lại càng dài.

"Em lớn rồi Joji nhỉ?"

"Ừ, lớn rồi. Em sắp cao bằng anh rồi đấy."

"Chẳng bao lâu em sẽ cao hơn anh. Hôm nọ em vừa cân, bây giờ em nặng 53 cân rồi đó."

"Kinh nhỉ! Anh chỉ nặng có 59 cân thôi."

"Anh mà nặng hơn em á? Nhìn anh bé như con tép ấy."

"Tất nhiên anh phải nặng hơn. Anh là con tép, nhưng khung xương đàn ông nặng hơn."

"Thế anh còn có đủ can đảm làm ngựa cho em cưỡi không? Hồi em mới đến đây, mình hay chơi trò đó lắm nhé, nhong nhong khắp phòng luôn..."

"Hồi ấy em nhẹ cân hơn, đâu như 45 cân thôi mà."

"Bây giờ có mà anh gục luôn."

"Vớ vẩn nào. Em tưởng thế thì cứ thử leo lên xem."

Kết quả là chúng tôi lại chơi trò cưỡi ngựa như đã từng.

"Ngựa đã sẵn sàng," tôi bảo, chống đầu gối và hai tay xuống sàn. Naomi đè cái thân hình 53 cân lên lưng tôi, lấy khăn tắm nhét vào miệng tôi làm yên cương.

"Ngựa gì mà còm nhom lờm khờm thế này! Đứng vững vào! Nhong nhong!" Naomi reo lên sung sướng, hai cẳng chân ôm quanh bụng tôi, giật mạnh cương. Tôi đã quyết tâm không thể gục dưới Naomi. Tôi nắm mỗi nắm lợi, mồ hôi mồ kê đầm đìa khắp phòng. Cô nàng cứ hành hạ tiếp đến khi tôi hết hơi mới thôi.

"Joji ơi, hè này chúng mình đi Kamakura nhé? Lâu lắm rồi." Lúc ấy là đầu tháng Tám. "Em muốn đi lắm, mãi chúng mình chưa quay lại đó."

"Em nói phải. Từ ấy đến giờ chưa quay lại phải không?"

"Chưa, thế thì năm nay đi Kamakura nhé. Nơi đặc biệt của chúng mình đấy."

Những lời của nàng làm tôi sung sướng làm sao! Đúng như Naomi nói, chúng tôi đi trăng mật – đúng, trăng mật đấy – ở Kamakura. Không nơi nào

đặc biệt với chúng tôi như Kamakura. Năm nào chúng tôi cũng đi đâu đó tránh nóng nhưng tôi lại quên hẳn Kamakura. Naomi nảy ra ý tưởng thật hay.

"Ừ, đi nhé, chắc chắn là phải đi rồi!" Tôi đồng ý cái một.

Vừa quyết định xong là tôi xin nghỉ phép mười ngày ở công ty. Khóa cửa ngôi nhà ở Omori, hai đứa tôi đi Kamakura một ngày đầu tháng. Chúng tôi thuê một ngôi nhà tranh trong khuôn viên một vườn ươm tên là Shokusho trên con phố chạy từ đường Hase hướng đến biệt thự của Nhật Hoàng.

Ban đầu tôi định lần này kiếm một nhà trọ tử tế, chứ cỡ cái nhà trọ Sóng Vàng lần trước thì xin kiêu. Chúng tôi thuê nhà vì Naomi nghe nói về cái nhà tranh của chủ vườn ươm. "Em vừa nghe cô Sugizaki mách cho một chỗ rất hợp với chúng mình. Nhà trọ vừa mắc tiền, vừa thiếu riêng tư. Tốt nhất là nên thuê nhà anh ạ. Vừa may là bà con cô Sugizaki, cái ông giám đốc Công ty Dầu khí Phương Đông ấy, sẽ cho chúng mình đến ở chỗ ông ấy đang thuê mà bỏ không. Kèo này tốt đấy anh ạ. Ông giám đốc thuê chỗ ấy cả ba tháng Sáu, Bảy, Tám có năm trăm yên, tính là tháng Bảy sẽ dùng tới nhưng vì đã chán Kamakura nên rất vui vẻ cho ai có nhu cầu đến mượn. Nếu là người quen của cô Sugizaki thì ông ấy sẽ không bận tâm tiền bạc lắm." Chuyện từ phía Naomi là thế.

"VẬY mình thuê nhé." Naomi bảo. "Có tìm đồ mát cũng chẳng được chỗ nào bằng đâu. Với lại chúng mình không mất xu nào, ăn dầm nằm dề cả tháng cũng được."

"Nhưng anh không thể nghỉ việc lâu như thế."

"Từ Kamakura anh có thể đi tàu điện đi làm mà. Sao không làm thế? Được không anh?"

"Sao em không đến xem thử coi có ưng không đã?"

"Được, vậy mai em đi. Nếu em thích thì chúng mình ra đó nhé?"

"Ừ, nhưng không trả tiền anh áy náy lắm. Chuyện đó mình vẫn phải sòng phẳng."

"Em hiểu mà. Anh bận nên nếu đã quyết thuê thì em sẽ qua chỗ cô Sugizaki bảo cô ấy nhận chút tiền. Mình thế nào chẳng phải trả một trăm, trăm rưỡi gì đấy."

Thế là Naomi nhanh chóng tự mình đẩy nhanh tiến độ. Hai bên thống nhất là 100 yên, Naomi phụ trách trả tiền.

Tôi đã nghi ngờ, nhưng trông tận mắt ngôi nhà mới thấy khá hơn mình tưởng. Ngôi nhà một tầng, biệt lập khỏi nhà chính, có hai phòng trái chiều, một phòng mười hai chiều một phòng chín chiều, một hành lang, một phòng tắm, một phòng bếp. Nhà còn có lối riêng đi ra vườn, ra phố, hoàn toàn không phải chung đụng gì với gia đình của người chủ vườn. Cứ như hai đứa chúng tôi đến ở nhà mới vậy. Lần đầu tiên sau một thời gian dài tôi mới được ngồi xuống cái chiếu cói kiểu Nhật thuần túy. Tôi ngồi xếp bằng trước lò sưởi, cảm thấy vô cùng khoan khoái.

"Tuyệt quá. Anh thấy như ở nhà vậy."

"Nhà đẹp quá anh nhỉ? Anh thích chỗ nào hơn, ở đây hay ở Omori?"

"Ở đây thoải mái hơn nhiều chứ. Anh thấy mình có thể ở đây vô thời hạn."

"Đấy thấy chưa? Vậy em mới nói chúng mình nên thuê." Naomi đắc ý lắm.

Một ngày, chừng đâu ba hôm sau khi chúng tôi đến nơi, hai đứa đến bãi biển bơi lội khoảng một tiếng xong đang nằm trên cát thì có người gọi "Tiểu thư Naomi!" ngay trên đầu.

Đó là Kumagai. Hình như hắn vừa từ dưới biển lên đây, bộ đồ bơi ướt nhẹp dính vào ngực, hai bắp đùi đầy lông rỏ nước biển tong tỏng.

"Ma-chan à. Đẳng ấy đến lúc nào thế?"

"Hôm nay. Thấy có người giống cậu nên chạy ra." Rồi hắn quay về phía biển giơ tay lên gọi: "Ê!"

"Ồ," ai đó từ dưới nước trả lời.

"Ai đang bơi thế?"

"Hamada. Hamada, Seki và Nakamura – bốn người bọn này đi cùng nhau."

"Vui quá nhỉ. Nhà trọ của mấy cậu ở đâu thế?"

"Bọn em đâu dám chơi sang ạ. Trời nóng nên chạy ra đây một buổi. Có vậy thôi."

Họ đang nói chuyện thì Hamada xuất hiện.

"Xin chào! Lâu quá rồi nhỉ, xin lỗi vì không liên lạc với em, Naomi. Anh Kawai, anh không đi khiêu vũ nữa ă?"

"À, không hẳn thế. Naomi nói là chán khiêu vũ rồi."

"Dạ. Đáng tiếc quá. Hai người đến đây lâu chưa?"

"Mới hai, ba ngày. Chúng tôi thuê một ngôi nhà tranh tại một vườn ươm ở Hase."

Naomi bảo: "Chỗ đó tuyệt lắm nhé. Nhờ cô Sugizaki mà bọn em tha hồ ở cả tháng."

"Ăn chơi thật!" Kumagai bảo.

"VẬY hai người còn ở đây lâu hả?" Hamada nói. "Ở Kamakura cũng tổ chức dạ vũ đấy. Thật ra ở ngay đêm nay có một buổi dạ vũ ở khách sạn Kaihin. Nếu có bạn nhảy là tôi đi ngay."

Naomi đáp thẳng thừng: "Em chẳng muốn đi đâu. Nóng nực thế này em còn chẳng muốn nghĩ đến nhảy nhót. Đợi trời mát hẵng."

"Anh thấy em nói phải. Mùa hè không phải lúc khiêu vũ." Rồi Hamada lưỡng lự hỏi: "Ma-chan, chúng ta làm gì đây? Có muốn xuống biển bơi tiếp không?"

"Thôi thôi, em mệt lắm rồi. Anh em mình đi đi. Bây giờ về nghỉ ngơi có một tí thôi là đến lúc về Tokyo trời đã tối rồi."

"Các anh định đi đâu thế?" Naomi hỏi Hamada. "Các anh có đang làm gì hay ho không?"

"Lấy đâu ra. Ông chú Seki có một cái villa ở Ogigayatsu. Bọn anh bị kéo lên ấy hôm nay đấy, họ bảo sẽ thiết đãi tiệc tối nhưng không khí ngột ngạt nghiêm trang quá nên đang định bỏ ăn đánh bài chuồn đây."

"Thật ă? Nghiêm trang đến thế cơ á?"

"Chịu không nổi luôn. Mấy chị giúp việc quỳ xuống làm lễ, khấu đầu chụm ba ngón tay vào nhau. Nhìn phát mệt. Có khoản đãi mấy bọn này cũng nuốt không trôi... Hamada, đi thôi. Lên Tokyo kiếm cái gì ăn."

Song Kumagai chẳng hề nhúc nhích để đứng lên. vẫn ngồi ì trên bãi biển, hẩn nhật từng nắm cát đổ lên cẳng chân.

"Này, hay là mấy cậu ăn tối với bọn tôi nhé. Đã mất công đến tận đây rồi..."

Naomi, Hamada và Kumagai đều im lặng; tôi nghĩ mình nên nói gì đó để phá vỡ không khí ngại ngùng.

Mười lăm

Chúng tôi đã ăn một bữa vui vẻ ngày hôm đó, lần đầu sau rất nhiều ngày. Sáu người bọn tôi, gồm có Hamada, Kumagai, Seki và Nakamura ngồi quanh cái bàn thấp trong chiếc phòng lớn hơn và hàn huyên đến mười giờ tối. Ban đầu tôi không mấy thiện cảm với bọn phá đám nơi ở mới này, nhưng đã lâu không gặp họ, tôi thích phong thái trẻ trung, sôi động, cởi mở và dễ gần của họ. Naomi rất khéo léo, lịch thiệp; nàng vui đùa vừa phải với khách khứa mà không hề cợt nhả.

"Tối nay anh rất vui. Lâu rồi không gặp mấy cậu ấy." Tôi nói. Sau khi tiễn họ lên chuyến tàu cuối cùng, tôi và Naomi trò chuyện, tay nắm tay bước dưới đêm hè. Những ngôi sao sáng lung linh, từ ngoài biển một luồng gió mát thổi vào.

"Anh vui lắm hả?" Naomi có vẻ hài lòng khi thấy tâm trạng tốt của tôi. Suy nghĩ một lát rồi cô nói: "Anh dành chút thời gian với họ, sẽ thấy họ không phải là người xấu mà."

"Không, họ không xấu."

"Thế anh không sợ mấy hôm nữa, họ lại kéo nhau đến phá đám mình à? Anh biết đấy, ông chú Seki có cái villa. Không phải Seki nói sẽ thỉnh thoảng về cùng mấy ông tướng kia à?"

"Ừ, nhưng anh không nghĩ họ sẽ lại đến quấy rầy chúng mình đâu."

"Thỉnh thoảng cũng chả sao, nhưng họ cứ đến thường xuyên thì ghét lắm. Lần sau đến, chúng mình không nên hiếu khách quá làm gì. Bọn họ đâu cần ở lại ăn tối chứ."

"Nhưng không thể đuổi họ đi được."

"Được chứ. Em sẽ bảo là mấy anh ở đây lâu là làm phiền người ta, rồi nhanh nhanh xua họ về – nói thế không sao, nhỉ?"

"Thế nào Kumagai cũng tìm cách phá đám cho mà xem."

"Thế thì khác gì nào? Chúng mình cất công đến Kamakura mà chúng nó lại thọc gậy bánh xe, thì chúng nó sai lè lè ra."

Chúng tôi đến một chỗ tối dưới những cây tùng. Naomi dừng lại, đứng yên. "Joji à?"

Nắm bắt được điều đặc biệt trong chất giọng ngọt ngào, yếu ớt, van lơn của Naomi, tôi lặng lẽ ôm nàng trong vòng tay. Ném vị đôi môi căng mọng đê mê của nàng tôi thấy như uống một ngụm nước biển.

Chuyến nghỉ mát mười ngày của chúng tôi trôi qua chớp nhoáng nhưng cả hai đều hạnh phúc. Theo kế hoạch, tôi bắt đầu đi tàu từ Kamakura đến cơ quan. Seki và bạn bè của hắn nói sẽ "thỉnh thoảng sang chơi" nhưng mới ghé có một lần vào khoảng một tuần sau đó.

Đến cuối tháng, ở sở tôi có việc cấp bách nên phải làm muộn. Thường thì tôi về nhà vào bảy giờ tối ăn cơm với Naomi, nhưng tầm năm, sáu ngày sau thì hôm nào tôi cũng phải làm thêm đến chín giờ, về nhà đã quá mười một giờ. Đó là ngày thứ tư của thời gian biểu mới này.

Tối hôm ấy tôi nghĩ phải làm đến chín giờ nhưng lại xong việc sớm, khoảng tám giờ từ sở về nhà. Như mọi khi, tôi lên tuyến tàu điện quốc doanh đến Yokohama rồi chuyển sang một chuyến tàu chạy hơi nước. Lúc về đến Kamakura có lẽ chưa đến mười giờ. Tôi nôn nóng được về nhà nhìn mặt Naomi, thư giãn bên bữa cơm tối vì đã mấy đêm rồi phải về muộn – dù thực ra chỉ khoảng ba, bốn ngày thôi; thế là tôi gọi xe kéo ở nhà ga và đi đường ngang qua villa của Thiên Hoàng.

Với một người về nhà sau cả ngày lao động mệt nhọc, bị xô đẩy trên tàu, không khí đêm ở bờ biển trên làn da mới yên ả, tươi mát làm sao. Tối nay cũng như thường lệ, có một cơn mưa ngấn ngủi lúc hoàng hôn, một mùi hương bí ẩn, kín đáo lẫn trong làn hơi bốc lên từ những cành lá ẩm ướt và những nhánh tùng đẫm sương. Đây đó những vũng nước sáng lấp lánh trong bóng tối; nhưng những con đường cát chỉ vừa đủ ẩm để giữ bụi, và người kéo chân trên mặt đất cũng nhẹ nhàng và mềm mại như thê đang lướt trên nhung. Tôi có thể nghe tiếng hát từ máy quay đĩa phát ra từ ngôi nhà nom như biệt thự của một ai đó; hai, ba bóng người mặc kimono trắng đang đi lại. Cảm giác giống như một khu nghỉ dưỡng mùa hè.

Tôi xuống xe kéo ngoài cổng rồi đi bộ băng qua vườn thẳng vào hiên. Tôi đã mong chờ Naomi mở cánh cửa giấy bồi chào tôi ngay lúc nghe tiếng bước chân tôi trong vườn, nhưng nhà đang sáng đèn mà không có dấu hiệu Naomi đang ở trong. Hoàn toàn yên lặng.

"Naomi..." Tôi gọi hai hay ba lần. Không có tiếng đáp nên tôi bước lên hiên, kéo cái cửa trượt giấy bồi. Căn phòng vắng lặng như tờ. Như phạm nhật, một đồng quần áo bội, khăn tắm, váy vung vắt vương khắp nơi, trên cối xay, cửa kéo, trong hộc tường... ly tách, gạt tàn, gối tựa nằm la liệt; nhưng trong buồng có vẻ gì đó im ắng và thiếu sinh khí. Bằng trực giác đặc

biệt của một kẻ đang yêu, tôi biết nơi đây đã quạnh hiu như thế này được một lúc rồi.

"Cô ấy ra ngoài... có lẽ hai, ba tiếng trước." Tôi tự nhủ.

Rồi tôi nhòm vào phòng ở, xem xét phòng tắm và để cho chắc chắn, bước xuống cả phòng bếp, bật công tắc đèn chỗ bồn rửa. Một đồng hồ ăn Tây còn thừa, một chai sake Masamune, bãi chiến trường sau một màn ăn nhậu tới bến chào đón tôi. Xem kỹ còn thấy trong gạt tàn đã đầy mẩu đầu lọc. Chắc mấy thằng ranh kia lại đến.

Tôi chạy đến nhà chính. "Hình như Naomi không ở đây. Cô ấy đi ra ngoài à?" Tôi hỏi người vợ ông chủ vườn ươm.

"Cô gái ấy hả?" Bà ta luôn gọi Naomi là "cô gái." (Naomi không vui nếu bị gọi khác đi. Mặc dù chúng tôi đã lấy nhau, cô ả vẫn muốn người ta nghĩ rằng chúng tôi đơn thuần chỉ ở chung hoặc mới đính hôn.) "Cô ấy quay lại đây buổi tối, sau đó đi với mọi người sau khi ăn xong."

"Mọi người?"

"Ừ thì..." Bà ta do dự một lát. "Cậu chủ Kumagai và mấy cậu khác nữa..."

Tôi thấy bà chủ nhà biết tên Kumagai, lại còn gọi là "cậu chủ Kumagai" thì quả là kỳ; song lúc này tôi không muốn phí thời gian hỏi đến chuyện đó.

"Chị nói rằng Naomi tối nay có quay lại. Thế ban ngày Naomi cũng ở với họ sao?"

"Cô ấy đi tắm một mình buổi chiều, rồi quay về với cậu Kumagai, và..."

"Một mình với Kumagai?"

"Đúng vậy."

Tôi chưa hoảng hốt gì nhưng những câu trả lời đầy lúng túng và vẻ mặt khó ở của bà chủ nhà làm tôi lo lắng. Tôi không muốn để lộ tâm trạng nhưng quả là giọng nói của tôi nghe sốt ruột thấy rõ.

"Vậy là không phải đi theo nhóm!"

"Không, chỉ có hai người thôi ạ. Nghe họ nói chiều nay ở khách sạn có buổi khiêu vũ nên họ đi riêng với nhau."

"Và sau đó?"

"Tôi đến, cô ấy quay lại với cả nhóm."

"Họ ăn tối cùng nhau ở ngôi nhà tranh?"

"Vâng. Rất là náo nhiệt ạ..." Đọc được ánh mắt tôi, người đàn bà cười gượng.

"Thế họ ra ngoài chơi lúc nào sau khi ăn xong?"

"Xem nào, tôi nghĩ là tầm tám giờ."

Tôi buột miệng luôn: "Hai giờ trước. Thế chị có nghĩ hai người đang ở khách sạn không? Chị nghe được gì không?"

"Tôi không dám chắc nhưng có lẽ họ đang ở chỗ biệt thự."

Tôi nhớ ra ông chú của Seki có một cái biệt thự ở Ogigayatsu. "Vậy là đến biệt thự. Nếu thế, tôi sẽ gặp họ ở đó. Chị có biết cái biệt thự ở đâu không?"

"Ô, không xa lắm ạ, ngay chỗ bãi biển Hase."

"Hase? Tôi tưởng là Ogigayatsu chứ nhỉ... Chị này, cái biệt thự tôi nói là của ông chú của một cậu tên Seki, bạn Naomi. Không biết đêm nay cậu ta có đến đây không nhưng mà..."

Vẻ ngạc nhiên lóe lên trên gương mặt bà chủ nhà.

"Thế lại còn căn biệt thự khác à?"

"Vâng... chả có nhẽ..."

"Căn biệt thự bãi biển Hase là của ai vậy?"

"Ờ thì... Của người nhà cậu Kumagai ạ..."

"Kumagai?" Tôi bỗng thất sắc.

Bà chủ nhà bảo tôi đi đường Hase từ nhà ga, quẹo trái, rồi đi thẳng qua đoạn khách sạn Kaihin. Đường này cụt về chỗ bãi biển. Biệt thự Okubo là của người nhà Kumagai. Tôi nghe về cái biệt thự này mới lần đầu tiên. Cả Naomi lẫn Kumagai đều không thở ra lời nào về chuyện này.

"Naomi có thường xuyên đến đó không?"

"Để coi nào..." Nói vậy nhưng tôi thấy bà ta không thoải mái.

"Dĩ nhiên đêm nay không phải đêm đầu tiên phải không?" Tôi hụt hơi, giọng run run nhưng thật không thể làm gì được. Chắc bà chủ nhà thấy vẻ mặt tôi đâm sợ vì trông bà ta cũng tái xanh. "Chị đừng lo, tôi sẽ không làm gì liên lụy tới chị. Chị cứ thoải mái nói đi. Đêm qua thế nào? Đêm qua cô ấy cũng đi đúng không?"

"Có... Chắc là có..."

"Thế đêm hôm kia?"

"Có."

"Lại cũng ra đằng ấy?"

"Vâng."

"Trước cả đêm hôm kia nữa?"

"Có, cả đêm trước đêm hôm kia."

"Thế là cô ấy đêm nào cũng đi từ lúc tôi về muộn?" "À, tôi không nhớ chính xác, nhưng mà..."

"Thế mấy giờ cô ấy thường về..."

"Thường là... trước mười một giờ..."

Hóa ra hai đứa nó từ đầu đã chơi xỏ tôi! Đó là lý do Naomi muốn đi Kamakura! – Đầu tôi quay cuồng như một con ốc xoáy. Tất cả những điều Naomi đã nói, đã làm gần đây lóe lên trong đầu tôi với tốc độ chóng mặt. Trong giây lát, cái lưới thủ đoạn giăng quanh tôi chợt hiện ra mồn một. Đúng là một cái bẫy tinh vi, một kẻ đơn thuần như tôi thật khó lòng nắm bắt được – những lời dối trá, một âm mưu tỉ mỉ và có trời mới biết cô ả có bao nhiêu kẻ đồng lõa. Từ mặt đất vững chãi tôi đã bị kéo tuột xuống một cái hố sâu, từ lòng hố tôi ngược lên đây ghen tị với Naomi, Kumagai, Hamada, Seki và vô số những kẻ nữa qua lại ở trên đầu mình cười hô hô.

"Tôi đi đây. Nếu trên đường tôi không gặp Naomi và cô ấy có quay lại, thì chị đừng bảo cô ấy là tôi đã ở đây. Tôi đã có ý khác." Dứt lời, tôi chạy ra phố.

Tôi ra đằng trước khách sạn Kaihin và đứng cố gắng hết sức nép trong bóng tối, theo con đường mà bà chủ nhà đã bảo. Các biệt thự lớn nằm dọc theo hai bên đường. Con đường bị che khuất, hầu như hoàn toàn vắng vẻ và rất may là khá tối tăm. Tôi móc đồng hồ ra xem dưới một ngọn đèn ở cổng

nhà. Bất kể là Naomi đang ở một mình với Kumagai ở biệt thự Okubo hay đủ đôn với cả bọn thì tôi cũng phải bắt quả tang bằng được. Tôi cố gắng lén lút thu thập bằng chứng không để bọn chúng biết được, để xem sau đó chúng nó định phia ra cái gì. Sau đấy tôi sẽ cho chúng nó lòi đuôi và dạy chúng nó một bài học. Với những ý nghĩ đó, bước chân của tôi dồn dập thêm.

Tôi dễ dàng tìm được căn biệt thự. Đáo qua con phố phía trước mấy phút, tôi nghiên cứu địa hình. Có một cái cổng đá bảnh chọe phía sau chỗ cây mọc um tùm. Một con đường trải sỏi đan qua những thân cây, lùm cỏ dẫn đến một lối vào hẻo lánh. Mấy dòng chữ đã nhòe trên bảng ghi "Biệt thự Okubo" và những mảng tường rêu bao lấy một khu vườn rộng rãi đem lại dáng vẻ của một dinh thự sang trọng thay vì biệt thự nghỉ mát. Càng nhìn tôi lại càng choáng vì ông chủ của một tòa nhà uy nghi tráng lệ thế này mà lại là bà con của Kumagai.

Tôi lén qua cổng, cố gắng gây càng ít tiếng ồn trên con đường trải sỏi càng tốt. Dưới những tán cây sum sê, từ dưới đường tôi còn chưa thấy rõ ngôi nhà chính lắm nhưng đèn nói tôi mới ngỡ ngàng: từ cổng chính, cổng phụ cho gia chủ, hai tầng lầu và tất cả những căn phòng quan sát được từ vị trí của tôi đều đóng im ỉm, lặng lẽ và tối tăm.

Tôi trộm nghĩ: thế thì phòng Kumagai chắc là ở đằng sau. Tôi mò vào đằng sau ngôi nhà. Đây rồi, căn phòng trên gác và cửa hậu cho gia nhân có sáng đèn.

Liếc một cái tôi biết ngay đó là phòng Kumagai. Không chỉ có cái đàn mandolin của hắn dựng ở lan can hiên nhà mà bên trong còn có cái mũ Tuscan tôi nhớ là đã nhìn thấy đang treo lưng lẳng trên cột. Cửa kéo bằng giấy bồi để ngỏ nhưng không thấy tiếng nói. Rõ ràng là không có ai trong phòng.

Cái cửa kéo ở lối vào cho gia nhân cũng để mở giống như vừa có ai đó đi ra. Mắt tôi dõi theo luồng sáng yếu ớt mà cánh cửa mở hắt ra mặt đất cho đến lúc khám phá ra một cái cổng hậu dựng bằng hai cột gỗ lâu đời cách đó chừng năm, sáu mét. Giữa những cây cột có thể thấy ngọn sóng xô vào bờ biển Yui ánh lên một đường màu trắng trong bóng đêm. Mùi biển xộc vào tôi.

"Chúng nó ra ngoài bằng lối này," tôi tự nhủ.

Trong lúc đi qua cổng sau hướng về phía biển, tôi nghe được giọng nói không lẫn vào đâu được của Naomi gần đó. Có lẽ ban này cơn gió đã ngăn

tôi nghe thấy.

"Này đợi đã! Có cát lọt vào giày của em. Em không thể đi bộ như thế này. Ai đó rửa sạch cát hộ cái nào... Ma-chan, cởi giày hộ tớ!"

"Không đâu nhé, đây không phải nô lệ của đằng ấy."

"Ăn nói với tớ như thế, tớ không thèm tử tế với đằng ấy nữa... Ôi, anh Hama, anh thật là tốt quá... Cảm ơn, cảm ơn. Chỉ có anh Hama tốt với em thôi. Em cưng anh Hama nhất."

"Nào! Đừng có giễu anh chỉ vì anh tử tế nhé!"

Giọng Naomi bật thành tiếng cười khúc khích. "Dừng lại, Hama, đừng có cù chân em!"

"Anh có cù đâu. Nhìn cát này, anh phủi cát cho em mà."

"Mày mà liếm chân em nó thì sẽ biến thành Papa em nó đấy." Bốn hay năm thằng đàn ông phá lên cười.

Từ nơi tôi đứng, những cơn cát dốc xuống thoải thoải. Bên sườn dốc có một trà thất nhỏ rủ mảnh sây, từ trong đó tiếng người vọng ra. Khoảng cách chỗ trà thất đến nơi tôi đứng chưa đầy mười mét. Vẫn đang mặc bộ com-lê màu lông lạc đà từ sở làm về, tôi bèn dựng ve áo lên, cài hết các khuy áo để cái cổ còn trắng không gây sự chú ý và tôi giấu cái nón rom dưới cánh tay. Tôi cúi người bò thấp xuống, lao về phía bóng tối bên cái giếng cạnh trà thất. Vừa hay Naomi cất lời: "Thôi, bọn mình qua đằng kia đi!" Cả bọn ra ngoài với Naomi dẫn đường.

Họ đi từ trà thất xuống bãi biển, vẫn chưa trông thấy tôi. Hamada, Kumagai, Seki và Nakamura – bốn thằng đực rựa – đều mặc kimono mùa hè, còn Naomi ở ngay giữa, mặc một chiếc áo choàng đen và mang giày cao gót. Tôi chỉ nhìn thấy có vậy. Naomi không mang áo khoác hay giày từ Kamakura theo, chắc kia là đồ đi mượn của ai đó. Cái áo choàng phất phơ trong gió. Hình như Naomi đang giữ tay ở bên trong người để cái áo không bay mất. Bờ mông đầy đặn của cô ả bên dưới tấm áo nhấp nhô theo mỗi bước chân. Naomi đi như một gã say, vừa ngả ngón vừa cố tình đập vai vào mấy gã kia hết sang phải rồi sang trái.

Cho đến lúc đó, tôi vẫn đang ngồi xồm bất động và nín thở. Chỉ đến khi họ còn cách tôi có hai chục mét và những bộ kimono trắng của họ từ xa chập chờn không rõ trước mắt tôi, tôi mới đứng dậy đi theo họ. Ban đầu tôi nghĩ họ sẽ đi dọc bờ biển đến Zaimokuya nhưng họ lại rẽ trái tiến về một

đồi cát hướng đến thị trấn. Ngay khi họ ra ngoài tầm mắt, tôi dồn hết sức chạy lên đỉnh dốc vì tôi biết họ sẽ đến một con phố dân sinh tối tăm nơi từng mọc chi chít và toàn những chỗ ám muội rất phù hợp để núp vào. Tôi có thể tiếp cận họ gần hơn mà không sợ bị phát hiện.

Khi tôi xuống đến chân đồi, tiếng cười đùa huyền ảo vang lòng bùng trong tai tôi. Bọn họ đang bước đều cách tôi bốn, năm bước chân, vừa đi vừa hát:

Trước khi ra trận, Mẹ ơi,

Lòng con chỉ nghĩ về người...

Đó là một trong những bài hát yêu thích của Naomi, nàng lúc nào cũng hát véo von bài ấy. Kumagai đi đằng trước, hai tay vung vẩy như một nhạc trưởng. Naomi vẫn đi lảo đảo, chân nam đá chân chiêu, đung vai vào bọn kia. Trong lúc xô nhau như thế, mấy thằng đực rựa đứng quay về một phía, ưỡn đẩy như đang chèo thuyền.

"Dô ta! Dô ta!"

"Ồ kia! Làm gì thế? Đẩy kiêu đấy là cả bọn đâm đầu vào tường cho mà xem."

Có tiếng lộc cộc như đũa nào trong nhóm lấy cái ba-toong đập vào tường. Naomi cười ré lên.

"Tiếp theo chúng mình cùng nhảy điệu Honika-u a wiki-wiki."

"Đúng! Điệu lắc hông của người Hawaii. Vừa hát vừa phải lắc lắc cái hông ấy!"

"Honika-u a wiki-wiki! Nàng con gái da nâu dịu dàng nói với anh..." Cả lũ cùng nhau lắc hông.

"Khoản lắc hông là Seki giỏi nhất." Naomi vừa nói vừa cười.

"Chứ sao! Chả rõ quá, có tập luyện mà lại."

"Ở đâu cơ?"

"Ở triển lãm Hòa Bình Ueno. Có nhớ mấy người thổ dân bản địa nhảy trên sân khấu Quốc tế không? Tao đi cả mười hôm liền."

"Ngu hết phần người ta!" Kumagai bảo.

"Mày nên đi thay cho tao ấy. Nhìn mặt mày người ta khéo tưởng nhầm là thổ dân."

"Này Ma-chan, mấy giờ rồi?" Hamada hỏi. Là người ít chề chén, xem ra hẳn tỉnh táo hơn cả.

"Chịu. Đứa nào có đồng hồ?"

"Tao có." Nakamura nói. Hắn ta đánh một que diêm. "Ê, mười giờ hai mươi rồi đây."

"Đừng lo. Papa không về trước mười một rưỡi đâu. Cứ đi vòng đường Hase ấy. Em muốn mặc thế này đi dạo phố xá đông đúc."

"Đi!" Seki hét tướng.

"Nhưng em đi dạo mà ăn mặc thế này thì giống gì nhỉ?"

"Giống gì nữa, nhìn như chị đại xã hội đen ấy."

"Nếu em là chị đại xã hội đen, thì cả bọn mấy anh là đàn em của em đấy nhé!"

"Bốn thằng ăn trộm trong tuồng Kabuki chứ."

"Tôi là thủ lĩnh Benten Kozo đây."

"Vậy em là bà trùm Kawai Naomi..."

Kumagai bắt đầu, nhái giọng người thuyết minh phim, "...dưới màn đêm dày đặc, mặc áo choàng đen..."

Naomi cười khùng khục. "Bỏ cái giọng thô thiển ấy đi!"

"...Bốn gã lưu manh xếp hàng cho người đàn bà dẫn đường từ bãi biển Yui..."

"Thôi, Ma-chan! Đã bảo thôi mà!" Naomi vả vào má Kumagai.

"Úi cha! Giọng tớ đẻ ra đã thô thiển. Tớ không thể trở thành ca sĩ nhạc sến ở Osaka là một bi kịch thời đại đấy."

"Nhưng mà Mary Pickford đâu có đóng vai dân giang hồ được."

"Vậy ai đóng? Priscilla Dean?"

"Ừ, ờn đấy. Priscilla Dean."

Hamada lại hát, vừa hát vừa nhảy. Đúng lúc đấy thì có chuyện. Dự là Hamada múa may sẽ quay về phía tôi, tôi bèn né vào sau một cái cây thì đúng lúc ấy hắn bảo, "Ồ kìa, ai thế? Anh Kawai đấy à?"

Một sự im lặng rơi xuống họ khi họ dừng lại và quay lại nhìn về phía tôi qua bóng tối. "Khốn nạn." Tôi nghĩ, nhưng đã quá trễ rồi.

"Papa? Papa đấy à? Đang làm gì thế? Nhập bọn đi nào."

Naomi hỉ hả chạy về phía tôi, mở tung áo khoác và đặt tay lên vai tôi. Bên trong áo khoác cô ả tuyệt nhiên không mặc gì.

"Cô đang làm cái gì thế? Cô bôi gio trát trấu vào mặt tôi! Đồ dơ dáy! Đồ dâm dăng! Con điếm!"

Naomi cười khúc khích. Hơi thở cô ả nồng mùi sake. Trước đây tôi không hề biết là cô ả uống rượu.

Mười sáu

Mất cả đêm hôm ấy và ngày hôm sau tôi mới khuất phục được thói ngang ngạnh của Naomi và ép cô ả khai ra sơ lược về âm mưu lừa gạt tôi.

Đúng như tôi nghi ngờ, cô ả muốn đi Kamakura để được vui vẻ với Kumagai. Chuyện Seki có bà con ở Ogigayatsu là bịa trăm phần trăm, kỳ thực biệt thự Okubo là nhà của ông chủ Kumagai. Không chỉ thế, tôi thuê được ngôi nhà tranh là bởi Kumagai nhúng tay vào. Biệt thự Okubo vốn là khách quen của ông chủ vườn ươm. Kumagai đã gây áp lực và sắp xếp gì đó để người thuê trước phải rời đi cho chúng tôi thuê. Chả nói cũng biết tất cả đều là kế hoạch của Naomi và Kumagai. Người quen của cô Sugizaki, giám đốc công ty Dầu khí Phương Đông... gì gì toàn chuyện bịa. Đây là lý do Naomi tự mình đứng ra dàn xếp. Theo như vợ ông chủ vườn ươm, Naomi đã cặp kè với "cậu Kumagai" từ lần đầu đến thị sát ngôi nhà tranh và làm bộ như mình là người nhà của hắn. Thật ra Naomi lúc nào cũng đóng kịch như thế cả. Còn bà chủ nhà thì không có cách nào khác ngoài đuổi khách thuê trước đi để chúng tôi dọn vào.

Tôi bảo bà chủ nhà: "Tôi vô cùng xin lỗi vì đã lôi kéo chị vào mớ bong bóng này. Nhưng xin chị hãy cho tôi biết tất cả những gì chị biết. Tôi sẽ không bao giờ tiết lộ ra tên chị trong bất kỳ trường hợp nào. Tôi không hề có mong muốn đứng ra đấu đá với Kumagai. Tôi chỉ muốn biết sự thật."

Ngày hôm sau tôi vẫn nghỉ việc ở nhà để trông chừng Naomi, tôi chưa bao giờ làm thế cả. "Chớ có bước ra khỏi căn phòng này." Tôi dứt khoát. Tôi gói ghém hết quần áo, giày dép, ví tiền của Naomi đem để ở nhà chính. Ở đó, tôi hỏi bà chủ nhà:

"Như vậy khi tôi ra ngoài là hai người bọn họ đều hẹn gặp nhau?"

"Vâng, lúc nào cũng vậy. Cậu thanh niên ấy sang bên này, hoặc cô gái sang bên kia..."

"Vậy ai đang sống ở biệt thự Okubo?"

"Năm nay cả nhà gia chủ đều quay về ở nhà chính. Thỉnh thoảng họ cũng đến đây nhưng cậu Kumagai thường ở đó một mình."

"Còn bạn bè Kumagai thì sao? Họ cũng đến chứ?"

"Vâng, thỉnh thoảng."

"Kumagai kéo đến, hay mỗi người tự ý đi lẻ đến?"

"Ồ thì..." về sau tôi mới nhận ra là bà chủ đến đây có vẻ khó chịu. "Thi thoảng họ tự đến, có lúc đi với cậu chủ kia, tôi nghĩ vậy..."

"Có ai khác ngoài Kumagai đến một mình không?"

"Cái cậu tên Hamada cũng đến một mình thì phải, còn mấy người khác nữa..."

"Bọn họ đưa cô ấy đi chơi đâu đó à?"

"Không, họ ở nhà nói chuyện thôi."

Phần này khó hiểu hơn cả. Nếu giữa Naomi và Kumagai tình ý thì sao còn kéo theo lũ kỳ đà cản mũi kia làm gì? Thế còn lúc từng thẳng đến một để nói chuyện riêng với Naomi nữa? Nếu thẳng nào cũng đang tán tỉnh Naomi, sao chúng nó không chí chèo? Không phải cả bốn đứa đêm qua cùng nhau đú đờn là gì? Câu chuyện bỗng dừng lại bị nhiễu. Thậm chí tôi bắt đầu nghĩ rằng có khi Naomi và Kumagai lại không dan díu cũng nên.

Điểm này Naomi không có ý định trả lời tôi. Cô ả cứ khẳng khẳng là làm gì có âm mưu sâu xa nào ở đây, em chỉ thích giao lưu với nhiều bạn bè thôi. Nếu thế thì việc gì cô ta phải bắt chập thủ đoạn lừa tôi như thế?

"Nhưng mà Papa có bao giờ tin họ đâu. Lúc nào Papa cũng lo."

"Biết thế sao cô còn phịa ra Seki với cái villa của ông chú hần? Của Seki hay của Kumagai thì có khác gì nhau?"

Naomi xem chừng có vẻ bí. Cô ả bắt chột cúi đầu, cắn môi, rồi trừng mắt nhìn như muốn đục một cái lỗ vào mặt tôi.

"Anh toàn nghi cho Ma-chan. Nên em nghĩ bịa ra là của Seki thì hơn."

"Đừng leo lên 'Ma-chan' nữa! Tên nó là Kumagai cơ mà!"

Đến lúc đó tôi đã kiềm chế lắm rồi nhưng rốt cuộc vẫn bùng nổ. Nghe con ranh gọi "Ma-chan" mà tôi muốn nổi hết cả gai ốc.

"Nghe đây! Cô có qua lại với Kumagai phải không? Nói thật đi!"

"Tất nhiên là không. Nếu anh nghi ngờ em thì anh có bằng chứng gì không?"

"Tôi không cần bằng chứng. Tôi biết rồi."

"Làm sao anh biết được?" Naomi bình tĩnh đến đáng sợ. Một nụ cười đáng ghét nở trên miệng cô ta.

"Cái cảnh đêm qua thì thế nào? Ra ngoài ăn mặc như thế mà cô vẫn tự cho mình sạch sẽ vô tội được hay sao?"

"Bọn họ chuốc say em, bắt em ăn mặc như thế. Em chỉ dạo chơi thôi mà?"

"Vậy cô vẫn tự cho mình vô tội?"

"Đúng, trong trắng và vô tội."

"Cô dám thề không?"

"Thề thì thề."

"Được lắm. Chớ quên những lời cô vừa nói. Tôi không tin bất cứ lời nào cô nói nữa." Sau đó, tôi không thèm nói chuyện với Naomi.

Lo sợ cô ả viết thư cho Kumagai, tôi đã thu thập hết văn phòng phẩm, phong bì, mực, bút chì, bút máy và tem cùng các đồ tư trang khác của Naomi gửi nhờ bà chủ nhà. Sau đó, để đảm bảo Naomi không thể ra ngoài trong lúc tôi đi vắng, tôi chỉ cho cô ả đọc cái áo ngủ bằng lụa crepe để mặc. Vào hôm thứ ba, tôi đã sẵn sàng đi làm, chuẩn bị rời khỏi Kamakura nhưng đang ở trên tàu thì tôi suy đi nghĩ lại làm sao để tìm bằng chứng và quyết định bắt đầu lần từ ngôi nhà ở Omori đã bỏ không cả tháng nay. Nếu Naomi đan díu với Kumagai thì quan hệ của hai đứa nó không thể mới bắt đầu vào mùa hè này. Lục lọi đồ đạc của Naomi, biết đâu lại tìm được mấy bức thư.

Rời khỏi Kamakura trên chuyến tàu thứ hai sau chuyến thường lệ, tôi đã đến ngôi nhà ở Omori vào lúc mười giờ. Tôi bước vào hiên, mở khóa cửa, băng qua xưởng vẽ và lên cầu thang để lục soát phòng Naomi. Mở cửa, tôi bước một chân vào, thở gấp một hơi. Tôi đứng trơ khấc. Hamada đang nằm duỗi căng trên chiếu.

Tôi bước vào phòng thì Hamada mặt đỏ bừng, kêu "Ồi!" một tiếng rồi đứng dậy. Sau tiếng "ôi" thì hai người chúng tôi lăm lăm nhìn nhau một lát, người nọ cố gắng đoán ý người kia.

"Hamada... Cậu làm gì ở đây vậy?"

Hắn lăm băm như muốn nói gì nhưng lại im bật, cúi đầu như đang cầu xin tôi mở lượng khoan hồng.

"Sao? Cậu ở đây đã lâu chưa, Hamada?"

"Mới thôi... Em vừa mới đến." Lần này hắn nói rành mạch hơn, có vẻ nhận ra mình không còn lối thoát.

"Nhưng cửa khóa cơ mà? Cậu vào kiểu gì?"

"Qua cửa sau."

"Nhưng cửa sau cũng bị khoá cơ mà..."

"Cửa có khóa. Em có chìa." Tiếng Hamada lí nhí quá tôi chẳng nghe rõ hắn nói gì.

"Chìa? Cậu lấy đâu ra?"

"Từ tiểu thư Naomi... Em đã nói đến thế, chắc anh cũng hình dung ra lý do em ở đây."

Hamada lặng lẽ ngẩng đầu lên, và nheo mắt bối rối, nhìn thẳng vào mặt tôi trong lúc tôi đứng ngờ ngàng. Trong lúc khốn cùng, cái vẻ thành thật, ngoan ngoãn của một cậu ấm ngây ngô hiện ra trên mặt Hamada. Hôm nay cậu ta không còn là thằng ranh ngô ngáo tôi từng biết nữa.

"Anh Kawai, em có thể đoán được tại sao anh lại bỗng dưng đến đây. Em đã lừa dối anh. Vì vậy em chấp nhận mọi hình phạt. Bây giờ em nói thế này đã quá trễ, nhưng từ lâu lắm rồi em đã muốn nói thật với anh, bất kể có ngày anh bắt quả tang em như thế này hay không."

Vừa nói, hai mắt cậu ta vừa rung rung, từng giọt nước mắt lặn trên má. Thật là hoàn toàn bất ngờ. Tôi nhìn cậu ta trong im lặng, chớp mắt liên hồi. Dù tôi có tin lời thú nhận của cậu thì vẫn còn quá nhiều khúc mắc.

"Anh Kawai, xin hãy nói rằng anh sẽ tha thứ cho em."

"Nhưng tôi không hiểu, Hamada. Tại sao Naomi cho cậu chìa khoá? Và cậu đến đây làm gì...?"

"Hôm nay... hôm nay... em đã hẹn gặp tiểu thư Naomi ở đây."

"Hả! Gặp Naomi ở đây?"

"Đúng vậy. Không chỉ hôm nay đâu. Tụi em đã hẹn hò nhiều lần rồi."

Câu chuyện của hắn dần lộ ra từng tí một. Hamada và Naomi đã bí mật hẹn nhau được ba lần ở đây kể từ khi chúng tôi chuyển sang ở Kamakura.

Sau khi tôi đi làm, Naomi đi Omori khoảng một, hai chuyến tàu sau đó. Mười giờ đến nơi thì mười một rưỡi từ đây về. Như vậy Naomi về Kamakura muộn nhất là một giờ, thành thử không ai ở vườn ươm biết cô ả đi Omori rồi lại về. Cả hai người đã sửa soạn hẹn gặp lúc mười giờ sáng nay, cho nên khi nghe tiếng tôi lên lầu, Hamada cứ tưởng là Naomi.

Ban đầu, trước những lời thú nhận gây bàng hoàng này tôi chỉ có cảm xúc duy nhất là sự tê dại ngập trong lòng. Tôi há hốc mồm, chẳng biết nói gì. Xin quý vị nhớ rằng tôi ba mươi hai tuổi còn Naomi mới mười chín. Có ai ngờ một con ranh mười chín tuổi đầu lại xảo trá, táo tợn lừa mình đến thế! Cho đến lúc ấy tôi chưa bao giờ nghi ngại Naomi đáng sợ như vậy. Quả thực tôi còn không tin nổi.

"Cậu và Naomi bắt đầu quan hệ kiểu này từ bao giờ?" Bỏ qua vấn đề nên hay không nên tha thứ cho Hamada, tôi bị nhấn chìm trong tham vọng mong muốn biết hết sự thật.

"Lâu lắm rồi ạ, từ trước khi anh biết em cơ."

"Xem nào, tôi gặp cậu lần đầu lúc nào nhỉ? Không phải là mùa thu năm ngoái lúc tôi đi làm về, thấy cậu đang đứng bên luống hoa nói chuyện với Naomi chứ?"

"Dạ đúng, gần một năm trước."

"Bắt đầu từ lúc đó à?"

"Không, trước cả lúc ấy nữa. Từ tháng Ba năm ngoái, em đi học piano ở chỗ cô Sugizaki. Em gặp tiểu thư Naomi ở đấy, ít lâu sau... Chừng ba tháng sau..."

"Lúc đó hai người gặp nhau ở đâu?"

"Ở nhà anh đó ạ. Tiểu thư Naomi bảo buổi sáng cô ấy không có giờ học nên ở nhà một mình cô đơn lắm. Cô ấy bảo em ghé thăm, nên ban đầu em chỉ đến chơi với cô ấy thôi."

"Naomi bảo cậu đến?"

"Vâng ạ. Em chẳng biết gì về anh. Tiểu thư Naomi nói nhà cô ấy ở dưới quê, cô ấy ở Omori cùng một người bà con. Cô ấy bảo anh là bà con với cô ấy. Em nhận ra cô ấy nói dối cái hôm anh đến khiêu vũ ở El Dorado lần đầu tiên. Nhưng mà đến lúc đó... đến lúc đó em không thể làm gì được."

"Cái vụ đi Kamakura mùa hè này cũng do cậu với Naomi bày ra à?"

"Không ạ, Kumagai mới là đứa đầu tiên rủ Naomi đi Kamakura." Hamada vừa tiếp tục vừa lên giọng. "Anh Kawai, đâu phải mỗi mình anh bị lừa! Em cũng bị lừa mà!"

"Thế thì Naomi và Kumagai..."

"Đúng rồi ạ. Bây giờ Kumagai mới là đứa nhớn như đũa đũa với Naomi. Từ lâu rồi em đã đánh hơi thấy tiểu thư Naomi thích hẳn. Nhưng có năm mơ em cũng không nghĩ Naomi đã có quan hệ với em rồi mà lại lẳng nhẳng với cả Kumagai. Cô ấy nói thích chơi đùa vô tư với bạn bè. Cô ấy bảo chỉ có thế, thì em nghĩ rằng chỉ có thế..."

"Phải rồi," tôi nói rồi thở dài, "Naomi vẫn bồn chồn soạn lại. Cô ta bảo tôi như thế, và tôi tin cô ấy... Cậu biết cô ta cặp kè với Kumagai từ khi nào?"

"Anh có nhớ đêm mưa hôm ấy chúng ta cùng ngủ với nhau? Lúc đó em đã nhận ra. Đêm ấy em thực sự rất thông cảm với anh. Xem thái độ lộ liễu của bọn họ, em biết là giữa bọn họ có gian tình. Em ghen đến mức nào, thì càng hiểu tâm trạng của anh đến mức đó."

"Cậu bảo đêm ấy mới nhận ra, nghĩa là chỉ nhìn thái độ của họ mà đoán thôi à?"

"Không, có một việc xảy ra đã khẳng định sự nghi ngờ của em. Đó là vào lúc bình minh. Anh ngủ nên không để ý, chứ em thì không ngủ được. Em mơ mơ màng màng, nhưng em đã chứng kiến họ hôn nhau."

"Naomi có biết cậu đã nhìn thấy họ không?"

"Có, cô ấy biết. Sau đó em đã nói với cô ấy. Em yêu cầu cô ấy cắt đứt với Kumagai. Em bảo cô ấy là em không muốn bị chơi đùa. Nếu sau vụ này mà không cưới được cô ấy..."

"Cưới cô ấy?"

"Dạ. Em đã định thật thà cho anh biết chúng em yêu nhau xin cưới Naomi. Cô ấy bảo anh là người vị tha, nên nếu trình bày rõ nỗi khổ tâm của chúng em thì thế nào anh cũng đồng tình, em chẳng biết Naomi nói thật hay nói dối, nhưng cô ấy bảo anh chỉ muốn dạy dỗ cô ấy thôi. Anh và Naomi sống cùng nhau nhưng không hẳn là đã cam kết sẽ lấy nhau. Với lại nếu hai người có lấy nhau, thì vì khoảng cách tuổi tác, chưa chắc đã hạnh phúc ạ."

"Naomi nói thế à?"

"Vâng. Cô ta thề lên thề xuống rằng chỉ cần em đợi cô ta ít lâu, cô ta sẽ bàn bạc với anh, thế là chúng em có thể lấy nhau. Cô ta cũng nói là sẽ chia tay Kumagai. Nhưng toàn là dối trá. Cô ta không hề có ý định lấy em."

"Cậu có nghĩ Naomi cũng hứa hẹn tương tự với Kumagai không?"

"Em không biết, nhưng hẳn là có. Tiểu thư Naomi lật lọng, mà Kumagai cũng không đáng tin. Hẳn ta ranh mãnh hơn em nhiều."

Kỳ lạ thay, tôi không hề thấy căm ghét Hamada mà nghe xong câu chuyện của cậu ta tôi thấy chúng tôi đồng cảnh ngộ. Mặt khác, tôi lại ghét cay ghét đắng Kumagai. Bây giờ tôi mới cảm thấy một cách mạnh mẽ, rằng Kumagai chính là kẻ thù chung.

"Thôi Hamada ạ, chúng ta không thể nói chuyện ở đây. Đi đâu đó ăn và nói chuyện nhé. Tôi vẫn còn nhiều câu hỏi cho cậu lắm." Chúng tôi thấy bất tiện ở một nhà hàng Tây, nên tôi đưa Hamada đến nhà hàng Matsuasa bên bờ biển Omori.

"Hôm nay anh có nghỉ việc không ạ, anh Kawai?" Trên đường, Hamada hỏi. Không còn bận loạn nữa, giọng điệu cậu chàng thoải mái và lại như bình thường, cứ như vừa mới thoát được gánh nặng.

"Nghỉ rồi cậu. Hôm qua tôi cũng nghỉ. Đến khỏ, mấy bữa nay công việc ở sở lu bu, xin nghỉ là không nên nhưng từ hôm kia tôi đã như kiến bò trên chảo, chẳng còn đầu óc làm việc nữa."

"Tiểu thư Naomi có biết hôm nay anh đến Omori không ạ?"

"Cả ngày hôm qua tôi ở nhà, nhưng hôm nay tôi đã nói là đi làm. Tôi thì rõ Naomi rồi, thế nào cô ả cũng nghỉ ngơi nhưng chưa chắc đã tính đến việc tôi tới đây. Tôi cũng chỉ nhất thời nảy ra ý đó. vốn tôi định lục soát phòng Naomi xem có thư tình hay cái gì đó không."

"À, em hiểu rồi. Em cứ tưởng anh đến bắt em. Cơ mà nếu thế thì anh có nghĩ Naomi sẽ tới không?"

"Đừng lo. Tôi đã tịch thu hết quần áo và cả ví tiền của cô ả. Quần áo cô ta mặc bây giờ, ra mở cửa còn chả được."

"Cô ấy mặc gì ạ?"

"Có nhớ cái áo ngủ lụa màu hồng không?"

"Ồ, cái đấy ạ."

"Thế thôi. Dai lung còn chẳng có cơ. Không có gì đáng lo đâu. Giờ cô ả cũng chỉ như chó đại trong chuồng thôi."

"Giả sử Naomi đụng độ anh em mình ở Omori thì sao nhỉ? Khéo mà trời long đất lở mất thôi."

"Này, Naomi hẹn gặp cậu hôm nay lúc nào?"

"Hôm kia ạ. Đúng cái hôm anh bắt quả tang bọn em. Đêm ấy em đổi nên Naomi muốn làm em vui, rủ em hai ngày nữa đi Omori. Dĩ nhiên đó cũng là lỗi ở em. Nhẽ ra em nên cắt đứt với tiểu thư Naomi hoặc ba mặt một lời với Kumagai nhưng cả hai việc đó em đều không làm được. Em chỉ biết tự gọi mình là thằng hèn, em nhu nhược chẳng làm được gì ngoài để mặc cho người ta xỏ mũi. Nói là bị Naomi dụ dỗ chứ sự thật cũng bởi em ngu dại cả."

Tôi cảm tưởng như cậu ta đang nói về tôi vậy. Khi chúng tôi được dẫn vào một căn phòng ở nhà hàng Matsuasa và tôi ngồi đối mặt với cậu chàng, tôi còn thấy Hamada khá hấp dẫn.

Mười bảy

"Hamada, cậu thành thật với tôi, tôi thấy khá hơn nhiều rồi. Anh em mình làm một chén." Tôi nâng chén sake cùng cậu ta.

"Anh Kawai, anh có tha thứ cho em không ạ?"

"Có gì để mà tha thứ. Cậu cũng bị Naomi lừa, cậu có biết gì về quan hệ của tôi với cô ta đâu. Cậu chẳng làm gì sai cả. Tôi không bận tâm đâu."

"Ôi, đa tạ anh. Anh nói thế, lòng em cũng trút được gánh nặng."

Song Hamada vẫn có vẻ không thoải mái. Chén rượu tôi rót cho Hamada, cậu chàng không hề động tới, lại còn ăn nói lưỡng lự nhất ngừng, hai mắt nhìn xuống.

"Đã thế, em hỏi câu này khiếm nhã, vậy có nghĩa là anh và tiểu thư Naomi không phải bà con đúng không ạ?"

"Không, chúng tôi không phải bà con. Tôi sinh ra ở Utsunomiya, cô ấy là dân Tokyo gốc, gia đình cô ấy nay vẫn sống ở Tokyo. Naomi muốn đi học nhưng hoàn cảnh gia đình không cho phép, tôi thấy tội nên cuu mang cô ấy khi cô ấy mười lăm tuổi."

"Anh đã lập gia đình với cô ấy chưa ạ?"

"Rồi. Cha mẹ đôi bên đều đồng ý, cưới hỏi đàng hoàng. Nhưng lúc đó Naomi mới mười sáu. Tôi nghĩ cô ấy còn ít tuổi quá, không thể xem như một người vợ và tôi đoán cô ấy cũng không thích thế, nên chúng tôi quyết định sống tạm thời như bạn bè thôi."

"Em hiểu rồi. Mọi chuyện hiểu nhầm từ đó mà ra, phải không ạ? Nhìn Naomi ai lại nghĩ cô ấy là gái có chồng, bản thân cô ấy cũng không hề nói ra. Thế nên cả bọn chúng em mới bị lừa."

"Lỗi ở Naomi, nhưng cũng phần nào tại tôi. Cái ý tưởng vợ chồng truyền thống tôi không ưng, tôi muốn tránh khỏi cái nề nếp vợ chồng thông thường càng nhiều càng tốt. Đúng là một sai lầm nghiêm trọng, tôi sẽ phải sửa đổi ngay. Tôi đã nhận được một bài học rồi."

"Như thế là tốt nhất ạ. Anh Kawai này, không phải em cố tình bỏ qua lỗi lầm của bản thân đâu, nhưng Kumagai mới là kẻ xấu. Anh hãy cẩn trọng. Em không thù oán gì với hắn cả. Nhưng cả đám Kumagai, Seki, Nakamura đều là bọn vô lại. Tiểu thư Naomi không phải người xấu. Chính đám kia đã lôi kéo cô ấy." Giọng Hamada nghẹn ngào vì cảm xúc, đôi mắt

cậu ta lại long lanh đầm lệt. Cậu thanh niên này thực sự yêu Naomi, tôi tự nhủ. Tôi thấy biết ơn, thậm chí còn tội lỗi trước cậu ta. Không biết chúng tôi đã lấy nhau, cậu ta định xin tôi sẽ trao Naomi cho mình. Bây giờ tôi mà nói sẽ bỏ Naomi, cậu ta sẽ không do dự chia tay cho cô ấy. Cậu ta tha thiết đến nỗi trán nhăn tít lại, cảm hóa cả tôi, thật chẳng nghi ngờ gì quyết tâm của Hamada.

"Hamada, tôi sẽ làm như cậu khuyên, làm sao dàn xếp chuyện này sau hai, ba ngày. Nếu Naomi dứt khoát chia tay Kumagai thì tốt rồi. Nếu không, tôi nhất định không muốn ở thêm với cô ta một ngày nào nữa, và..."

"Nhưng... nhưng mà anh đừng bỏ cô ấy." Hamada ngắt lời, "Anh bỏ cô ấy, cô ấy sẽ hư hỏng mất. Cô ấy ngây thơ lắm."

"Cảm ơn! Được cậu ủng hộ, tôi hạnh phúc thế nào cậu không biết đâu. Tôi chăm lo cho Naomi từ khi cô bé mười lăm tuổi, bây giờ tôi vẫn không muốn rời xa cô ấy, mặc kệ người đời cười chê. Nhưng cô bé bướng lắm. Phải tìm cách nào đó để cô ấy cắt đứt với đám bạn xấu đó."

"Cô ấy bướng lắm. Việc nhỏ một chút thôi cô ấy cũng gây sự cãi cọ, mà thế là xong rồi. Em xin anh, hãy dùng mọi kỹ năng có thể để giải quyết. Em biết là em không có tư cách để nói những điều thế này, nhưng..."

Tôi cảm ơn Hamada mấy lần. Nếu không chênh lệch về địa vị, tuổi tác, nếu đã là chỗ thân quen từ trước, hẳn tôi đã nắm tay cậu ta, rồi hai người ôm nhau khóc. Nói tóm lại, cảm xúc của tôi mạnh mẽ đến nhường ấy đây.

"Hamada, cậu nhớ tiếp tục ghé thăm chúng tôi. Ít ra cậu sẽ luôn được chào đón." Tôi nói lúc tạm biệt cậu ta.

"Cảm ơn anh. Nhưng có lẽ em không thể ghé trong một thời gian." Cậu ta nhìn xuống vẻ khó xử như không muốn tôi thấy mặt.

"Tại sao cơ chứ?"

"Một thời gian... cho đến khi em có thể quên được tiểu thư Naomi." Giấu đi những giọt nước mắt, Hamada đội mũ rồi chào tạm biệt tôi đi về hướng Shinagawa. Cậu ta có thể lên xe điện trước cửa nhà hàng Matsuasa nhưng lại đi bộ.

Sau đó tôi lên văn phòng nhưng dĩ nhiên là chẳng làm việc nổi. Tôi băn khoăn không biết Naomi đang làm gì. Tôi cho cô nàng mặc độc cái áo ngủ, cô ta không thể đi đâu được. Nghĩ đến đoạn này tôi bắt đầu lo. Dù gì tôi đã đi từ ngạc nhiên này nối tiếp ngạc nhiên kia. Nhận ra mình đã bị lừa hết lần

này đến lần khác, cái đầu bây giờ đã nhạy cảm đến bệnh hoạn của tôi căng lên, bắt đầu mừng rỡ ra hàng loạt tình huống. Hình như Naomi được phép cho phép thuật ma quỷ nào đó ngoài khả năng hiểu biết của tôi. Không thể biết được cô ả làm gì, tôi không thể chủ quan được. Tôi không được phép ở đây, trong lúc tôi không có nhà chuyện gì cũng có thể bất chợt xảy ra. Tôi bỏ về sớm, quay lại Kamakura.

"Xin chào, hôm nay tôi về sớm." Vừa trông thấy bà chủ nhà đứng ngoài cổng, tôi nói ngay. "Cô ấy có ở nhà không?"

"Vâng, hình như có."

Tôi nhẹ cả người. "Có ai đến thăm không?"

"Không ai cả."

"Cô ấy thế nào?" Tôi hít cảm hương về phía ngôi nhà tranh. Tôi để ý thấy căn phòng mà khả năng cao Naomi đang ở đó đã đóng cửa, phía sau cửa kính, trong phòng tối tăm và không có tiếng động. Cứ như không có ai ở nhà vậy.

"Ờ... cô ấy ở nhà cả ngày."

Vậy Naomi ở nhà cả ngày. Nhưng sao im lặng đáng sợ như thế? Trông mặt mũi cô ta sao rồi? Nghĩ ngợi như thế, tôi rón rén bước lên thềm và mở cánh cửa kéo. Mới hơn sáu giờ tối, Naomi đang nằm duỗi chân duỗi cẳng trong một góc tối của căn phòng, ngủ say tít. Hẳn là bọn muỗi đã đánh hơi được Naomi, cô ả đã lăn lộn chán chê, bèn lấy cái cà vạt của tôi ra thắt tạm vào eo lưng nhưng chỉ có mỗi phần bụng là được che chắn. Bây giờ cũng như mọi khi, cảnh tượng cánh tay, đôi chân trần trắng muốt chĩa ra từ chiếc áo ngủ như gân lá thò ra từ nôi bắp cải luộc, chúng như đang ve vãn cào vào trái tim tôi. Không nói gì, tôi bật đèn thay quần áo sang kimono và loạch xoạch đóng cửa nhưng tiếng thở của Naomi vẫn đều đều, không ngắt đoạn. Chẳng biết cô ấy có hay tôi đã về hay không?

"Này, không dậy đi à? Tối rồi đấy." Sau ba mươi phút không cần thiết, ngồi tì người trên bàn giả vờ viết thư, tôi mất kiên nhẫn và bắt chuyện với Naomi.

"U... ừm..."

Tôi phải hét hai, ba lần cô ả mới cất tiếng trả lời uể oải, ngái ngủ.

"Này! Không định dậy à?"

"Ừ... ừ..." Cô ấy không có vẻ gì là sẽ dậy.

"Em đang làm cái gì thế? Này!" Tôi đứng dậy, cộc cằn hẩy chân vào eo lưng Naomi.

Cô ấy vươn thẳng hai cánh tay mềm mại và vươn hai nắm đấm chặt, nhỏ xíu, đỏ hồng ra. Nén một cái ngáp, Naomi ề ề đứng dậy liếc tôi một cái rồi ngoảnh đi. Cô nàng bắt đầu gãi cẳng chân những nốt muỗi đốt chi chít trên mu bàn chân, cẳng chân, lưng. Không biết là ngủ nhiều quá hay khóc nhiều quá mà hai mắt Naomi vẫn đỏ, mái tóc rối tung rũ rượi trên vai trông như ma.

"Này, đừng có tởm hơ thế, mặc kimono vào." Tôi đã lấy quần áo của Naomi từ nhà chính về, đặt trước mặt cô. Naomi lạnh lùng thay quần áo. Đồ ăn tối được đem tới. Cả hai chúng tôi ăn mà không nói gì cả.

Trong suốt cuộc đối đầu u ám, cẳng thẳng ấy tôi chỉ vắt óc làm sao để cô ấy chịu khai nhận, làm thế nào bắt người đàn bà ngang ngược này thành khẩn xin lỗi. Dĩ nhiên tôi vẫn tâm niệm lời khuyên của Hamada – Naomi bướng bỉnh, hễ cô ấy lên tiếng cự cãi là không còn hy vọng nữa. Chắc hẳn lời khuyên của cậu ta cũng từ kinh nghiệm cá nhân, bản thân tôi cũng trải qua những trường hợp như thế. Làm Naomi nổi cáu là thất sách. Phải đưa ra vấn đề một cách thận trọng, sao cho cô ấy không tự vệ và chống đối nhưng cũng không được tỏ ra khoan dung quá. Tôi mà tiến hành đối chứng với Naomi như quan tòa thì quá nguy hiểm. Cô ấy không phải hạng đàn bà có thể trả lời "Dạ, đúng ạ" một cách lễ phép nếu tôi hỏi toạc ra là "Cô có quan hệ với Kumagai đúng không?" hoặc "Cô cũng cặp kè với Hamada nữa hả?". Cô ấy sẽ kháng cự, bảo là không hiểu tôi đang nói gì. Tôi sẽ mất kiên nhẫn và bình tĩnh, thế là tiêu tùng. Không, hỏi thế không ăn thua đâu. Cứ gợi ý để cô ấy thú nhận thế là hơn, thay vì trực tiếp cho cô ấy biết những gì tôi đã khám phá được hôm nay. Bướng thế nào cô ta cũng không thể phủ nhận được đâu.

Tôi đã quyết như vậy.

Tôi mở bài thế này: "Hôm nay anh ghé qua Omori khoảng mười giờ sáng thì gặp Hamada."

Bất ngờ, Naomi nghiêng răng và né ánh mắt của tôi.

"Cũng sắp đến giờ ăn, nên anh đưa cậu ta đến nhà hàng Matsuasa ăn trưa."

Sau đó Naomi không trả lời. Tôi dõi theo nét mặt cô, kiên nhẫn nói những điều cần nói, gắng không tỏ ra quá mĩa mai. Naomi ngồi bất động, cúi đầu lắng nghe tôi nói hết. Cô ả vẫn bình tĩnh mặc dù hai má đã tái nhợt.

"Giờ Hamada đã kể với anh, anh không cần nghe thêm từ em nữa. Anh biết hết rồi. Có giấu giếm cũng không ích gì đâu. Nếu em đã sai, thì chỉ cần nói là em sai... Thế nào? Em đã sai phải không? Em có thừa nhận mình đã sai không?"

Cô ấy không trả lời. Phải chăng tình thế đã biến thành một màn hỏi cung đúng như tôi e ngại? "Sao thế Naomi?" Tôi cố gắng nhẹ nhàng hết khả năng. "Em chỉ cần thú nhận tội lỗi của mình, anh sẽ không lên án em vì những chuyện xảy ra trong quá khứ. Anh không bắt em phải quỳ xuống xin lỗi. Anh chỉ muốn em thề với anh là sẽ không lặp lại những sai lầm như vậy nữa. Em có hiểu không? Có nhận lỗi không nào?"

Naomi gật đầu.

"Như thế là em hiểu đúng không? Em sẽ không qua lại với Kumagai và đám con trai nữa?"

"Vâng."

"Chắc chắn không? Hứa nhé?"

"Dạ."

Với tiếng dạ đó, chúng tôi đã đạt đến một cái đích cho phép cả hai giữ được thể diện.

Mười tám

Đêm ấy tôi và Naomi nói chuyện trên nệm như không có chuyện gì xảy ra nhưng sự thực tôi vẫn không trút được nỗi khổ tâm hoàn toàn. Cô ấy không còn trong trắng nữa, điều này không chỉ khiến lòng tôi u ám mà giá trị của Naomi, người từng là bảo bối của tôi, đã giảm xuống còn một nửa. Bởi vì hầu hết giá trị của Naomi đối với tôi nằm ở chỗ chính tôi đã nuôi nấng cô ấy, tự tôi đã nhào nặn cô ấy thành người đàn bà hôm nay, chỉ tôi mới hiểu rõ nhất từng góc ngách cơ thể của cô ấy. Với tôi, Naomi cũng như trái ngọt chính tay tôi vun trồng. Tôi đã không quản vất vả, đau thương để cho trái cây ấy thành hình, chín mọng như hôm nay, nên chỉ có tôi, người chăm bón, là xứng đáng thưởng thức. Không một ai khác có quyền. Nhưng rồi trong lúc tôi sơ sẩy, gã lạ mặt kia đã bóc vỏ ăn vụng. Một khi đã mang thân ô uế, Naomi có xin lỗi thế nào cũng không đủ để vớt vát cho chuyện đã rồi. Mảnh đất thanh khiết, thiêng liêng là làn da của Naomi đã vĩnh viễn ghi dấu chân lấm bùn của hai tên trộm. Tôi càng nghĩ về điều đó bao nhiêu, thì càng hối tiếc, nẫu nề bấy nhiêu. Tôi không căm ghét Naomi, tôi chỉ căm ghét những gì đã xảy ra.

"Joji, tha thứ cho em..." Naomi bảo trong lúc nhìn tôi lặng lẽ khóc. Thái độ của cô ả thay đổi hoàn toàn. Tôi chỉ biết vừa khóc vừa gật đầu. Tôi có thể nói: "Anh tha thứ cho em" nhưng tôi không sao gạt rửa được cái nhận thức phũ phàng rằng bát nước đã đổ đi không lấy lại được.

Như thế, mùa hè của chúng tôi ở Kamakura đã đi đến một kết thúc tàn nhẫn và chúng tôi quay về ngôi nhà ở Omori. Chúng tôi không hòa hợp nữa, tôi không thể lúc nào cũng che giấu cảm xúc của mình. Ngoài mặt hai đứa đã giải quyết được những khác biệt nhưng tôi vẫn không tin tưởng Naomi. Khi đi làm, tôi lo sợ Kumagai. Tôi e ngại đức hạnh của Naomi trong khi mình vắng nhà đến mức giả vờ đi làm buổi sáng rồi lén vào cửa sau, bám theo cô ấy mỗi khi cô ấy đi học tiếng Anh hay học nhạc và lén đọc thư từ của cô ấy. Tôi tưởng như mình là một tên mật thám. Naomi dường như đang tự cười khinh khỉnh trước sự cố chấp của tôi. Cô ả không cãi nhau với tôi, nhưng bắt đầu trở nên gắt gỏng.

"Này, Naomi!" Một hôm tôi nói, lay cô ấy. (Tôi không còn nói chuyện với Naomi như nói chuyện với trẻ con nữa.) Cô ấy đang giả vờ ngủ, vẻ mặt đặc biệt lạnh lùng.

"Đang làm gì thế? Giả vờ ngủ à? Em ghét anh đến thế ư?"

"Em không giả vờ ngủ. Em chỉ muốn ngủ nên nhắm mắt thôi."

"Vậy thì mở mắt ra. Anh đang nói chuyện với em, thì em đừng nhắm mắt thế."

Naomi miễn cưỡng mở mắt ra chút ít. Đôi mắt mở hé hai đường nhìn chăm chăm vào tôi qua làn mi, khiến khuôn mặt cô càng lạnh lẽo, tàn độc hơn.

"Sao? Em ghét anh à? Ghét thì cứ nói là ghét."

"Tại sao anh lại hỏi em như thế?"

"Cứ theo cách em hành xử là biết. Chúng mình không cãi nhau nữa, nhưng lại quay sang chiến tranh lạnh thế này. Liệu mình có còn là vợ chồng nữa hay không?"

"Anh mới là người chủ trương chiến tranh lạnh, không phải em."

"Anh nghĩ là cả hai. Thái độ của em làm anh bất an. Anh bắt đầu sinh nghi, thế là..."

Naomi ngắt lời tôi bằng tiếng cười giọng mũi cạnh khóe. "Thế thì để em hỏi anh nhé. Thái độ của em có gì đáng nghi à? Nếu có, thì đưa bằng chứng ra đây."

"Anh không có bằng chứng, nhưng mà..."

"Nghĩ ngờ mà không có bằng chứng như thế chẳng phải vô lý lắm sao? Anh đừng kỳ vọng chúng mình có thể sống như vợ chồng trong khi anh không chịu tin em và không cho em chút tự do hay quyền lợi nào của người vợ. Anh nghĩ em chả biết gì à? Em biết anh đọc lén thư từ của em, bám đuôi em như mật thám ấy."

"Anh làm như vậy là sai, nhưng anh lo lắng vì những việc xảy ra trước đó. Em phải hiểu chứ."

"Thế anh muốn em làm gì? Không phải đã hứa với nhau là không bới móc quá khứ rồi sao?"

"Anh muốn em mở lòng với anh. Anh muốn em yêu anh, để anh được yên tâm."

"Nếu anh không tin em thì em không thể làm như thế được."

"Anh sẽ tin em. Từ bây giờ anh tin em."

Ở đây tôi phải thừa nhận đàn ông có thể lụy tình tới nhường nào. Ban ngày có xảy ra chuyện gì đi nữa, thì ban đêm tôi vẫn phải nhượng bộ Naomi. Hoặc nói đúng hơn không phải "nhượng bộ" mà là phần con trong tôi đã bị cô ta khuất phục. Sự thực tôi vẫn không hề tin Naomi, nhưng phần con trong tôi ép buộc tôi phải quy hàng cô ả một cách mù quáng, làm tôi từ bỏ hết thầy và đầu hàng. Naomi chẳng phải bảo bối vô giá hay một thần tượng dầu yêu nữa; cô ta đã hóa thành một con diêm. Giữa chúng tôi không hề có tình cảm trong sáng giữa những người yêu nhau hay tình nghĩa vợ chồng. Những tình cảm ấy đã phai nhạt như một giấc mơ xưa. Tại sao tôi vẫn còn quyến luyến người đàn bà đang diêm, dơ dáy này? Bởi vì tôi đã bị vẻ đẹp hình thể của ả lôi kéo. Vẻ đẹp đó đã khiến tôi và Naomi cùng sa ngã, vì điều này có nghĩa là tôi đã khước từ lòng tự tôn, những tiêu chuẩn và sự chân thật của một người đàn ông, vứt luôn cả sĩ diện để quỳ gối trước một con diêm mà không biết nhục là gì. Thật vậy, có những lúc tôi tôn thờ hình thể của con diêm tiện này như tôn kính một nữ thần.

Naomi biết quá rõ điểm yếu của tôi. Khi nhận ra cơ thể của mình có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại với đàn ông và mỗi lúc đêm về cô ta có thể khiến đàn ông phải quỳ gối, còn vào ban ngày, Naomi ngày càng vô học đến không tưởng. Cô ả nói toạc ra rằng chẳng qua đang bán cái thân xác đàn bà của mình cho gã đàn ông là thằng tôi đây và chẳng hề yêu thích, ràng buộc gì cả. Naomi sung sủa, cộc cằn và thờ ơ như thể tôi chỉ là một gã lạ mặt bước qua cô trên phố. Khi tôi nói chuyện, cô không bao giờ đưa ra câu trả lời thỏa đáng. Cần kíp lắm thì mới nói có hoặc không. Tôi chỉ có thể hiểu hành động của cô ả như một dấu hiệu thách thức gián tiếp cũng như sự hằn học đối với tôi. "Joji, tôi có bạc bẽo đến đâu chẳng nữa thì anh có quyền quái gì mà nổi giận? Anh đang lấy mọi thứ có thể lấy được từ tôi. Chưa thỏa mãn à?" Ánh mắt dữ tợn của cô như muốn nói với tôi như vậy mỗi khi tôi chường mặt trước cô. Biểu cảm trong mắt cô thường nói rằng: "Đồ đàn ông đáng tởm, hèn hạ như chó má. Tôi chịu đựng anh vì bất đắc dĩ thôi."

Tình thế này không kéo dài được lâu. Dù đang thăm dò nhau và duy trì tình trạng thù địch âm thầm, bế tắc, chúng tôi biết rằng lúc nào đó mọi thứ sẽ phải bùng nổ. Một buổi tối, tôi gọi Naomi bằng giọng điệu nhẹ nhàng tình cảm hơn bình thường. "Naomi, nói anh nghe. Sao hai đứa mình không bỏ quách cái trò dối dằn vớ vẩn này? Anh không biết em thì sao, chứ anh chịu không nổi rồi – sống với nhau gì mà lạnh lẽo thế này!"

"Anh định làm gì?"

"Mình lại làm vợ chồng nhé. Không thể cứ sống trong vô vọng thế này. Phải cùng nhau lấy lại hạnh phúc ngày xưa của chúng ta."

"Cổ thì cổ, chứ tình cảm đâu dễ thay đổi được."

"Có thể, nhưng anh nghĩ có một cách để chúng ta hạnh phúc như xưa. Miễn là em chịu..."

"Anh nói đến cách gì cơ?"

"Em muốn có con không? Muốn làm mẹ không? Nếu chúng mình có con, chỉ cần một đứa thôi, chúng mình sẽ là vợ chồng đúng nghĩa. Chúng mình có thể hạnh phúc. Anh xin em. Em hãy đồng ý đi."

"Không, em không muốn." Naomi trả lời ngay và dứt khoát. "Không phải anh đã nói em không cần sinh con sao? Để em mãi mãi trẻ trung như thiếu nữ? Anh bảo không có gì đáng sợ bằng việc vợ chồng có con cơ mà?"

Anh đã từng, nhưng..."

"Tức là anh không còn yêu em theo cách trước đây hả? Anh không quan tâm đến việc em sẽ già nua, xấu xí ư? Em đã đúng. Anh mới là người không yêu em."

"Em hiểu nhầm anh rồi. Trước kia anh yêu thương em như một người bạn. Bây giờ anh sẽ yêu em như một người vợ đích thực."

"Vậy anh nghĩ điều đó sẽ trả lại 'hạnh phúc khi xưa' của chúng mình sao?"

"Có lẽ sẽ không thể giống hệt, nhưng vẫn là hạnh phúc đích thực..."

"Không, không, em ngán lắm rồi." Naomi lắc quây quây trong khi tôi còn chưa nói xong. "Em muốn hạnh phúc như ngày xưa. Em không muốn bất cứ điều gì khác. Đó là thỏa thuận khi em đến sống với anh."

Mười chín

Nếu Naomi không chịu sinh con, tôi đã có đối sách khác. Chúng tôi sẽ dọn ra khỏi "ngôi nhà thần tiên" ở Omori và sửa soạn một ngôi nhà có trật tự, kỷ cương hơn. Tôi đã sống trong cái xưởng vẽ quái đản phi thực tế của anh họa sĩ vì bị quyến rũ bởi ý tưởng hấp dẫn về một *cuộc sống giản đơn*; nhưng chẳng ngờ gì việc ngôi nhà ấy đã góp phần khiến cuộc sống của chúng tôi hỗn loạn. Đôi vợ chồng trẻ không có người giúp việc cư ngụ ở một ngôi nhà như thế trở nên ích kỷ, rũ bỏ lối ăn ở thuần phác và sa đà trác táng là điều không tránh khỏi. Để trông chừng Naomi trong lúc ra ngoài, tôi sẽ mượn một người giúp việc và một đầu bếp. Không có "nhà văn minh" gì hết, chúng tôi sẽ dọn đến một ngôi nhà Nhật Bản điển hình, phù hợp với một quý ông trung lưu và chỉ vừa rộng cho chồng, vợ và hai người làm. Tôi sẽ bán đồng đồ nội thất kiểu Tây đang dùng và mua đồ nội thất Nhật Bản thế vào. Tôi sẽ mua một cây đàn piano cho Naomi. Chúng tôi có thể mời cô Sugizaki đến nhà dạy nhạc cho Naomi. Mời cả cô Harrison đến dạy tiếng Anh nữa. Naomi không còn phải ra khỏi nhà nữa. Nhưng để thực hiện kế hoạch này, tôi cần một số vốn không nhỏ. Tôi quyết định hỏi xin gia đình tiền và không nói gì với Naomi đến khi mọi sự chuẩn bị đã đâu vào đấy. Tính toán như thế, tôi dành rất nhiều thời gian một mình đi tìm nhà thuê và thăm định đồ nội thất.

Gia đình tôi ngay lập tức gửi một lệnh chuyển số tiền 1500 yên. Với đề nghị thuê giúp việc của tôi, mẹ viết thư trả lời kèm lệnh chuyển tiền thế này: "Mẹ đã kiếm được người phù hợp cho các con. Con chắc còn nhớ Sentaro, người từng làm cho nhà ta. Năm nay con gái ông ấy là Ohana bước sang tuổi mười lăm. Con đã biết con bé rồi nên sẽ thấy thoải mái với nó. Chân đầu bếp thì mẹ vẫn đang tìm. Khi nào con kiếm được nhà mới, mẹ sẽ cử anh bếp lên."

Naomi chắc hẳn đã nghe ngóng ra tôi đang bí mật lên kế hoạch gì đó, nhưng ban đầu cô ả vẫn bình tĩnh đến đáng sợ như muốn nói: "Đe xem thế nào." Rồi một đêm, hai hay ba hôm sau khi thư mẹ tôi gửi đến nơi, Naomi rên rỉ: "Joji, em muốn mấy bộ quần áo Tây. Mua cho em một ít nhé?" Giọng điệu cô ả vừa nhí nhảnh vừa khinh bỉ kỳ quái.

"Đồ Tây?" Ngạc nhiên, tôi nhìn chăm chăm vào mặt cô ả. Tôi tự nhủ: "À há, cô ta biết là lệnh chuyển tiền vừa tới, nên chơi chiêu thăm dò đây!"

"Không cho à? Đồ Nhật cũng được vậy. Mua cho em quần áo đẹp còn mặc mùa đông."

"Anh sẽ không mua cho em bất kỳ cái gì trong một thời gian."

"Tại sao không?"

"Em chả có cả đồng quần áo đầy thôi?"

"Nhưng em chán mấy bộ ấy rồi. Em muốn đồ mới cơ."

"Anh sẽ không cho em xa xỉ như thế nữa."

"Thật à? Thế anh để tiền đó để làm gì?"

Cuối cùng cô ả cũng nói ra! Tôi tự nhủ. Giả vờ không biết, tôi hỏi: "Tiền? Tiền nào kia?"

"Joji, em đọc cái thư đảm bảo anh để dưới giá sách rồi. Anh đọc thư của em, nên em nghĩ em đọc thư của anh cũng chả sao."

Thật không ngờ. Cứ tưởng cô ả nhìn cái bì thư đảm bảo rồi đoán mò ở trong có lệnh chuyển tiền thôi chứ. Tôi không lường được rằng cô ta sẽ đọc thư tôi giấu dưới giá sách. Chắc chắn Naomi đã sẵn lòng đánh hơi bí mật của tôi. Nếu đã đọc rồi thì cô ả biết số tiền được chuyển. Biết cả kế hoạch dọn nhà, thuê người giúp việc, biết tất.

"Cả món tiền đó anh dư sức mua cho em một bộ kimono. Anh từng nói thế nào nhỉ? 'Vì em, anh sẽ sống ở một ngôi nhà bé xít, chịu đựng mọi sự bất tiện. Với món tiền tiết kiệm của anh, anh sẽ cho em ăn ngon mặc đẹp.' Bộ anh quên khuấy anh đã nói gì hả? Đó giờ anh đã thay đổi hoàn toàn rồi."

"Anh không hề thay lòng đổi dạ. Anh vẫn yêu em, chẳng qua khác ở cách thể hiện thôi."

"Sao anh lại giữ bí mật việc chuyển nhà? Định ra tối hậu thư với em à?"

"Dĩ nhiên là anh sẽ bàn với em sau khi tìm được chỗ tốt." Tôi làm giọng nhẹ nhàng, cố gắng xoa dịu Naomi bằng một lời giải thích. "Naomi, anh sẽ cho em biết cảm xúc thực sự của mình. Anh vẫn muốn em được ăn ngon mặc đẹp. Không chỉ có quần là áo lượt, anh muốn em sống ở một ngôi nhà phù hợp nữa. Anh muốn mọi thứ trong đời em phải xứng tầm một người phụ nữ cao sang. Em sẽ không phải phàn nàn gì cả."

"Thật à? Cảm ơn."

"Ngày mai em có thể đi xem nhà với anh. Chỗ nào cũng được, miễn là nhiều phòng hơn chỗ này, và em thích."

"Nếu vậy em sẽ chọn nhà kiểu Tây. Nhà kiểu Nhật em không chịu được."

Tôi đang lúng túng tìm cách đáp trả thì vẻ mặt cô ta ra điều "em đã bảo anh rồi" và trả treo: "Người giúp việc thì em sẽ nhờ người tìm ai đó ở Asakusa. Anh dẹp con bé nhà quê ấy đi. Người giúp việc của em cơ mà."

Những đám mây đen báo bão dần tụ lại trên đầu chúng tôi khi những cuộc cãi vã kiểu này nhân lên. Thường có những hôm chúng tôi không nói gì với nhau cả. Cuối cùng mọi chuyện sớm bùng nổ vào tháng Mười một, hai tháng sau khi chúng tôi trở về từ Kamakura, khi tôi có bằng chứng xác đáng cho việc Naomi còn chưa cắt đứt với Kumagai.

Không cần phải mô tả lại chi tiết những sự kiện dẫn tới khám phá của tôi. Tuy đang bận rộn với việc chuẩn bị chuyển nhà, từ đầu tôi vẫn ngờ vực Naomi theo bản năng và tiếp tục công cuộc điều tra, kết quả là một ngày đã bắt quả tang được cô ả trên đường về sau buổi hẹn hò bí mật với Kumagai ở đình Rạng Đông gần ngôi nhà của chúng tôi ở Omori.

Sáng hôm ấy, thấy Naomi trang điểm lòe loẹt khác thường tôi đã sinh nghi và vòng lại sau khi rời khỏi nhà, rồi núp vào sau một bao tải than trong cái nhà kho chỗ cửa sau. (Dạo đó tôi xin nghỉ làm khá nhiều.) Như lệ, chín giờ sáng Naomi xuất phát, son phấn áo quần tươm tất dù đó không phải ngày đi học. Thay vì ra trạm dừng tàu, Naomi nhanh chân đi về hướng ngược lại. Tôi để cô ta đi trước mình tầm chục mét, rồi chạy vội vào nhà, kéo cái áo khoác và mũ đội thời học sinh ra đắp lên bộ com-lê, thọc chân vào đôi guốc gỗ chạy vụt ra ngoài và giữ khoảng cách theo sau Naomi. Tôi dõi theo Naomi đi vào đình Rạng Đông, mười phút sau thì Kumagai đến. Tôi ngồi xuống đợi bọn họ ra ngoài.

Hai đứa đi tách nhau ra như lúc đến. Khoảng mười một giờ thì Naomi ra phố, bỏ Kumagai lại trong đình. Tôi bấy giờ đã loanh quanh gần đình Rạng Đông chừng một tiếng rưỡi. Cũng như lúc đến, Naomi hỏi hỏi đi bộ khoảng hơn một cây số về nhà, không buồn nhìn ngang ngó dọc. Tôi cũng vội vã đi theo. Khi Naomi mở cửa sau vào nhà, tôi chỉ theo sau cô ta chừng năm phút đi bộ.

Giây phút bước vào nhà, tôi trông thấy đôi mắt trừng trừng đầy u ám của Naomi khi cô đứng như trời trồng nhìn tôi. Mũ, áo khoác, giày, tất của tôi nằm la liệt rải rác dưới chân cô y như lúc tôi đã cởi ra tại trận. Những món đồ ấy đã nói lên tất cả. Khuôn mặt Naomi đón lấy ánh sáng rực rỡ của buổi sáng mùa thu trong xưởng vẽ, vừa bình thản vừa nhột nhột, hiện lên vẻ trầm tĩnh sâu sắc của sự cam chịu đến tận cùng.

"Cút ngay!" Tôi hét lớn đến nỗi ồm cả tai. Tôi không nói gì thêm và Naomi cũng không đáp. Như hai gã đàn ông đã tuốt gươm trần chĩa vào mắt nhau, mỗi người chúng tôi chờ đợi người kia ra chiêu. Tôi thực sự cảm nhận được vẻ đẹp của khuôn mặt Naomi lúc ấy. Tôi nhận ra gương mặt người phụ nữ càng đẹp bao nhiêu thì càng khiến người đàn ông cảm hận bấy nhiêu. Don José giết Carmen bởi chàng càng hận nàng thì nàng càng đẹp. Tôi đồng cảm với Don José. Cơ mặt của Naomi hoàn toàn bất động, đôi mắt cố định một điểm, đôi môi tái nhợt mím chặt, Naomi đứng đó như hiện thân của ác quỷ. Khuôn mặt cô ả chính là biểu cảm hoàn hảo của một con diêm xắc xược.

"Cút đi!" Tôi lại hét lên. Bị thôi thúc bởi lòng căm thù, sự sợ hãi và cái đẹp, tôi phũ phàng tóm lấy vai Naomi và đẩy mạnh cô ra cửa. "Cút đi! Cút! Tôi bảo cô cút đi!"

"Tha thứ cho em, Joji! Từ giờ trở đi..." Nét mặt cô ta đột nhiên thay đổi, giọng cô run run như cầu nguyện, đôi mắt đầm lệ, cô ả khuyu xuống, khăn khăn ngược mắt nhìn mặt tôi. "Joji, em đã sai rồi, tha thứ cho em! Tha thứ cho em... Tha thứ cho em..."

Tôi không ngờ cô ả mau chóng xin tôi tha thứ đến thế. Ngạc nhiên, tôi lại càng thêm tức giận. Tôi bắt đầu dùng nắm đấm với Naomi. "Con chó chết! Đồ súc sinh! Tôi với cô không còn gì nữa! Bảo cút sao không cút ngay đi?"

Naomi đột nhiên thay đổi thái độ, như thể đang tự nhủ "Màn kịch vừa rồi diễn hỏng chẳng?" Cô ta nhanh nhẩu đứng dậy, bảo "Đi thì đi!", khẩu khí hoàn toàn bình thường.

"Được lắm! Đi ngay!"

"Vâng, em đi liền. Nhưng em lên gác thay đồ hăng, có được không?"

"Không! Nhờ ai đó đến sau! Rồi tôi sẽ đưa trả hết đồ của cô."

"Nhưng có một số thứ em cần ngay."

"Vậy muốn làm thế nào thì làm, nhưng nhanh lên!" Tôi nói dứt khoát vì tôi hiểu từ "ngay" của Naomi như một lời dọa nạt, và tôi sẽ không nhượng bộ. Cô ấy lên lầu, sục sạo âm ỉ trong phòng, tay xách nách mang một đồng vác không xuê. Naomi nhanh nhẹn vẩy một chiếc xe kéo và chắt đồ lên.

"Tạm biệt. Cảm ơn vì tất cả." Những lời từ biệt của cô không thể đơn giản hơn được nữa.

Hai mươi

Chiếc xe kéo chở Naomi vừa đi khỏi, cái gì đó thôi thúc tôi lấy đồng hồ ra xem giờ. 12 giờ 36 phút chiều. Naomi rời đình Rạng Đông lúc mười một giờ; chúng tôi cãi nhau, và tất cả biến đổi trong chốc lát; vừa lúc trước cô ấy còn đứng đây nhưng bây giờ cô ấy đã đi. Mọi chuyện diễn ra vồn vện trong một giờ ba mươi sáu phút. Người ta thường vô thức xem giờ khi người họ chăm sóc trút hơi thở cuối cùng, hoặc khi cảm nhận một cơn địa chấn. Việc lấy đồng hồ ra xem lúc này của tôi cũng là một loại bản năng như thế. Vào 12 giờ 36 phút một ngày tháng Mười một của một năm cụ thể, tôi và Naomi ai đi đường nấy. Giờ phút này rất có thể đã đánh dấu sự chấm dứt quan hệ của chúng tôi...

"Nhẹ cả người!" Tôi tự nhủ. Kiệt sức vì mối thù dai dẳng giữa hai người chúng tôi, tôi ngã vật xuống ghế như bị choáng. Phản ứng tức thời của tôi là cảm thấy thư giãn, sáng khoái. Tôi thấy mình được giải phóng. Tôi không chỉ mệt mỏi về tinh thần mà còn về sinh lý; thân thể tôi thiết tha đòi hỏi được nghỉ ngơi. Naomi giống như một loại rượu mạnh. Tôi biết uống quá nhiều sẽ có hại, nhưng hễ cái ly thơm lừng sóng sánh mỗi ngày được trưng ra trước mặt là không nhịn được. Khi tôi uống, thứ rượu độc phân tán vào từng đường gân thớ thịt đến khi tôi kiệt sức và lơ đãng, phần sau đầu nặng như chì, tôi tưởng mỗi khi đứng dậy sẽ bị chóng mặt mà ngã ngửa ra. Nó tựa như những di chứng sau cơn say dường như không dứt: bao tử tôi đau, trí nhớ tôi kém đi, tôi thờ ơ với mọi thứ và lê lét như một kẻ tàn phế. Những viễn cảnh quái dị về Naomi thường trực bồng bềnh trong đầu tôi, thỉnh thoảng làm tôi buồn nôn như một cái ợ bị nén trong cổ; mùi mồ hôi, mùi dầu trên tóc của Naomi bám lấy mũi tôi. Người ta nói xa mặt cách lòng. Cô đã đi rồi, tưởng như trời đang mưa bỗng hừng sáng.

Nhưng đây chỉ là phản ứng tức thời của tôi thôi. Cảm giác nhẹ nhõm chỉ kéo dài trong khoảng một tiếng. Dù mạnh mẽ đến đâu, cơ thể tôi cũng không tài nào phục hồi khỏi tình trạng suy kiệt trong một giờ ngắn ngủi; hễ tôi vừa thở hắt hên là lại nghĩ đến vẻ mặt đáng sợ của Naomi lúc cãi nhau, khi đó tôi tưởng như nhan sắc đàn bà càng diêm lệ thì càng khiến đàn ông thù hận. Trong tâm trí tôi, bộ mặt đáng ghê tởm của con diêm ấy sẽ không thể xóa nhòa, có giết nó đi cũng không thỏa. Thời gian trôi, hình ảnh ấy càng rõ thêm. Tôi cảm thấy đôi mắt rực sáng của Naomi vẫn chăm chăm nhìn tôi. Từng tí từng tí một, sự ghê tởm biến thành một vẻ đẹp bí ẩn. Tôi nhận ra rằng ngay cả đến lúc này, tôi chưa bao giờ trông thấy vẻ mặt Naomi quyến rũ như lúc đó. Đó là hiện thân của quỷ dữ không cần bàn cãi, mà đồng thời cũng là cái đẹp thân xác và tâm hồn của Naomi được đẩy lên đỉnh điểm. Tại sao tôi không quỳ xuống khi bị vẻ đẹp của nàng tấn công giữa

cuộc cãi vã ấy trong khi trái tim tôi đang gào thét "Đẹp quá! "? Dù cảm giận đến đâu, sao tôi nỡ quay lưng vào nữ thân diễm lệ ấy, ngược đãi nàng, dùng bạo lực với nàng? Tôi vẫn thường nhu nhược, thiếu quyết đoán – cái máu liều ấy từ đâu ra? Bây giờ đó là điều bí ẩn với tôi. Tôi thậm chí bắt đầu phần nộ trước sự to gan, liều lĩnh của chính mình.

Tôi bắt đầu nghe những tiếng nói rằng: "Mày đúng là thằng ngu. Xem mày đã làm gì kìa. Bộ mày không nghĩ chút ít bất tiện đó là cái giá công bằng đổi lại gương mặt kia sao? Mày sẽ không bao giờ gặp lại một giai nhân như thế nữa." Phải rồi, có lẽ mình đã làm một việc ngu xuẩn. Tôi đã luôn cẩn thận không chọc giận nàng, có lẽ do ma xui quỷ khiến nên mọi sự mới ra nông nổi ấy – cái suy nghĩ không biết từ đâu ra này chiếm ưu thế trong đầu tôi.

Mới một tiếng trước tôi còn cho Naomi là gánh nặng. Tôi đã nguyên rủa sự tồn tại của nàng. Tại sao bây giờ tôi lại nguyên rủa bản thân và ân hận vì đã nóng vội? Sao tôi lại khao khát một kẻ đáng ghê tởm như thế? Sự thay đổi tâm tính đột ngột này tôi không sao cắt nghĩa được; có lẽ nó là một bí ẩn mà chỉ có thần ái tình mới hiểu. Trong vô thức, tôi đứng dậy và bắt đầu đi lại trong phòng. Từ rất rất lâu tôi đã cố nghĩ ra cách nào đó cứu chữa mình khỏi căn bệnh tình yêu nhưng không thành công. Tôi chỉ hồi tưởng nàng xinh đẹp nhường nào. Những cảnh tượng của chúng tôi năm năm về trước bỗng bèn bẹt trước mắt. À, hồi đó Naomi nói như thế này; khuôn mặt Naomi từng trông như vậy, ánh mắt Naomi đã như thế kia. Mỗi ký ức đều đổ thêm dầu vào lửa hối hận. Điều khó quên nhất của ngày xưa là khi nàng mười lăm hay mười sáu, tôi tắm cho nàng mỗi đêm trong cái bồn tắm kiểu Tây và làm ngựa cho nàng cưỡi trên lưng, nàng hô "nhong nhong nào", tôi bò lồm cồm quanh phòng. Tôi quả là ngu xuẩn khi tiếc nhớ những chuyện nhảm nhí ấy, song nếu nàng trở về với tôi, việc đầu tiên tôi làm sẽ là chơi những trò đó với Naomi lần nữa. Tôi sẽ để nàng ngồi trên lưng rồi tôi sẽ bò quanh phòng. Nếu được thế thì sung sướng biết bao – tôi tự nhủ, hình dung ra cảnh ấy như thế đó là niềm vui to lớn nhất mình có thể tưởng tượng ra. Thực tình, tôi không chỉ hình dung thôi đâu. Quá lụy tình, bây giờ tôi đã bò, bò bằng bốn chân lòng vòng trong phòng như thể thân hình của nàng đang ghim chặt trên lưng. Và khi đó – thật nhục nhã khi phải viết ra – tôi leo lên lầu, lấy quần áo cũ của Naomi ra chắt lên lưng, thọc hai tay vào bít tất của nàng và lại bò qua bò lại trong phòng.

Độc giả đọc câu chuyện này từ đầu đến đây hẳn nhớ cuốn sổ tôi chép có tên là *Quá trình trưởng thành của Naomi*. Hồi tôi còn tắm cho nàng, tôi ghi lại cẩn thận mỗi ngày chân tay Naomi đã dài ra thế nào. Đó là một dạng nhật ký nơi tôi tập trung vào quá trình Naomi trưởng thành từ một cô bé.

Nhớ ra mình đã dán những tấm ảnh ghi biểu cảm khác nhau và thay đổi trong vóc dáng của Naomi vào album, tôi lôi một tập ảnh bụi bặm đã bị bỏ quên từ lâu ở góc dưới giá sách lên và lật xem. Những bức ảnh này tự tay tôi rửa, in phóng; không thể để bất kỳ ai xem. Chừng như tôi rửa ảnh chưa kỹ lắm vì vẫn thấy lắm tấm những vết ố nhỏ. Một vài bức rõ ràng như ảnh chân dung thời xưa, chỉ tỏ khiến tôi thêm nhớ tiếc, tưởng như đã hơn mười, hai mươi năm trôi qua đến tận những giấc mơ thời thơ ấu xa vời. Những bức ảnh này chụp lại hầu hết những bộ quần áo Naomi yêu thích – sang trọng, nhí nhố, diêm dúa, khôi hài có đủ. Có bức Naomi bận đồ com-lê nam giới bằng nhung. Ở trang kế tiếp, Naomi đứng như bức tượng, trên người quần voan. Trang tiếp nữa, nàng mặc bộ kimono bằng sa-tanh cùng áo khoác, đeo đai lưng bản nhỏ cao lên tận ngực, cổ đeo ruy-băng. Sau đó là hàng loạt biểu cảm và động tác bất chước các minh tinh màn bạc – nụ cười của Mary Pickford, ánh mắt của Gloria Swanson, cơn thịnh nộ của Pola Negri; vẻ lịch thiệp của Bebe Daniels³³[33]. Tức giận, cười mỉm dịu hiền, sợ hãi, mê mẩn: dung mạo Naomi hong từng bức ảnh đều thiên biến vạn hóa, mỗi vẻ đều chứng tỏ cái nhạy cảm, tinh anh và láu lỉnh của nàng.

Thật là một sai lầm! Tôi đã để một người đàn bà phi thường bỏ đi. Tuyệt vọng, tôi giậm chân trong bất lực. Khi lật giở từng trang nhật ký, càng thêm nhiều bức ảnh với những mô tả phong phú. Những mô tả dần đi vào từng chi tiết nhỏ nhất, có những bộ phận thân thể của Naomi được phóng lên: hình dáng chiếc mũi, hình dáng đôi mắt, đôi môi, những ngón tay, đường nét cánh tay, vai, lưng, cẳng chân của nàng, cổ tay, cổ chân, cùi chỏ, đầu gối và thậm chí cả lòng bàn chân Naomi đều được nhìn nhận như những bộ phận của một bức tượng Hy Lạp hay tượng Phật ở Nara. Đến thời điểm đó thì thân thể của Naomi đã hoàn toàn là một tác phẩm nghệ thuật, dưới mắt tôi quả thực nó còn phải toàn hảo hơn cả tượng Đức Phật ở Nara. Càng ngắm ảnh, lòng tôi càng thấm thía một niềm cảm kích sâu sắc mang tính tôn giáo. Sao tôi lại chụp những tấm ảnh chi tiết đến thế? Lẽ nào tôi đã có linh cảm rằng một ngày kia, chúng sẽ trở thành những kỷ vật gọi nhắc đau lòng ư?

Nỗi nhớ Naomi trong tôi tiếp tục lớn lên nhanh chóng. Ngày sắp tàn, sao đêm bắt đầu lấp lánh ngoài cửa sổ, không khí trở nên lạnh lẽo. Tôi bỏ ăn, bỏ đốt lò sưởi từ mười một giờ sáng hôm ấy và sầu não đến nỗi không buồn bật đèn. Tôi lang thang trên tầng hai của ngôi nhà tối om, rồi lại xuống tầng một, miệng nói "đồ ngu" rồi tự đánh vào đầu; tôi dí trán vào bức tường của xưởng vẽ tịch mịch quanh quẽ, gọi "Naomi, Naomi" và rớt cuộc, tôi nằm úp mặt xuống đất, miệng còn kêu tên nàng liên hồi. Bằng cách nào đó, làm thế nào đó, tôi phải đem nàng về. Tôi sẽ đầu hàng Naomi vô điều

kiện. Nàng nói gì, nàng muốn gì tôi đều quy thuận... Naomi đang làm gì thế? Với đồng hành lý ấy, chắc nàng bắt taxi lúc xuống ga Tokyo. Vậy chắc hẳn lúc Naomi về ngôi nhà ở Asakusa đến giờ đã năm, sáu tiếng đồng hồ. Nàng có nói cho người nhà biết lý do thực sự tại sao nàng bị đuổi đi không? Hay nàng ghét cảm giác thua cuộc nên bịa chuyện lừa anh chị em mình? Naomi không thích bị nhắc nhở rằng nàng là con gái của một gia đình làm ăn không chính đáng ở Senzoku, nàng xem họ như những kẻ man di và hầu như không bao giờ thèm thăm viếng. Cái gia đình lộn xộn ấy sẽ làm thế nào để uốn nắn Naomi đây? Anh chị nàng dĩ nhiên sẽ bảo nàng đến xin lỗi tôi. Naomi vẫn bướng, bảo họ: "Em không xin lỗi đâu. Ai đó qua lấy đồ dùm em đi." Sau đấy, Naomi sẽ vờ như chẳng quan tâm, bông đùa, nói thánh nói tướng, xô tiếng Anh bồi, khoe những bộ quần áo, phụ kiện sành điệu của mình. Naomi sẽ huênh hoang làm như công chúa hạ giá đến xóm nghèo...

Nhưng Naomi có khoắc lác gì thì chuyện cũng đã rồi, ai đó sẽ phải qua đây ngay. Nếu nàng bảo không xin lỗi, thì anh hay chị sẽ phải đến xin lỗi thay... Hay là trong nhà không ai thèm quan tâm đến Naomi? Cũng như thái độ lạnh lùng của Naomi với người nhà, người nhà từ lâu đã không còn trách nhiệm với nàng. "Mọi sự anh cứ định đoạt" – họ đã nói như thế khi gửi gắm Naomi mười lăm tuổi cho tôi; thái độ của họ là để tôi thích làm gì với nàng thì làm. Liệu họ có lại để mặc xác Naomi thích gì làm nấy không? Nhưng họ vẫn phải đến lấy đồ cho Naomi chứ? "Khi nào về thì bảo ai đó đến sau! Rồi tôi sẽ đưa trả hết đồ của cô!" Thế mà chẳng có ma nào. Vậy điều đó có nghĩa gì? Naomi đã thay quần áo, cầm theo một số đồ đạc nhưng vẫn bỏ lại những bộ đẹp nhất mà Naomi 'nâng niu như sinh mạng'." Naomi sẽ không an phận cả ngày trong ngôi nhà luộm thuộm ở Senzoku đâu, nàng sẽ đi dạo mỗi ngày cho hàng xóm phải giật mình trước những bộ trang phục phô trương của mình. Naomi cần quần áo hơn mọi thứ, làm sao nàng chịu sống thiếu quần áo được...

Tôi chờ mãi mà không ai đến. Tôi vẫn chưa mở đèn dù bên ngoài đã tối om. Sợ người ta nghĩ nhà không có ai, tôi bèn vội chạy khắp nơi, mở đèn ở tất cả các phòng, kiểm tra xem biển tên trên cổng có bị rơi xuống không. Sau đó tôi kéo một cái ghế ra ngồi bên cửa để lắng nghe tiếng bước chân bên ngoài. Hàng giờ trôi qua – tám giờ, rồi chín giờ, mười giờ, mười một giờ, hết cả một ngày mà không ai đến. Trong lúc chìm sâu dưới đáy tuyệt vọng, đủ loại phỏng đoán chạy quanh đầu tôi. Chắc Naomi chưa nhờ ai đến vì không thấy việc này nghiêm trọng, nàng tưởng chỉ mất vài ngày là đâu vào đó. "Không cần phải lo lắng, hân ta yêu mình, không thể sống thiếu mình một ngày đâu. Hân sẽ đến tìm mình thôi." Có thể đây là chiến thuật của Naomi. Nàng biết nàng đã quá quen thuộc với sự xa xỉ, không thể sống

cùng những người đó nữa. Với lại, nàng không thể tìm được người đàn ông nào trân trọng nàng, cho nàng mặc sức vẫy vùng như tôi. Naomi nhận thức rõ điều đó. Mạnh miệng thế chứ trong lòng nàng vẫn đang ngóng tôi đến đón nàng về. Chắc là sáng mai, chị gái hay anh trai nàng sẽ đến điều đình với tôi chẳng? Công việc làm ăn khiến họ bận bịu cả đêm, có lẽ đến sáng họ mới rảnh được. Dù sao đi nữa, không có ai đến nghĩa là vẫn còn một tia hi vọng. Nếu mai vẫn không có tin tức gì, tôi sẽ đến đón nàng. Đây không phải lúc để so gân hay lo ngại người khác sẽ nghĩ gì. Ngay từ đầu, chỉ tại thói ngoan cố mà tôi mới lâm vào mớ bòng bong này. Gia đình nàng có thể cười nhạo tôi, nàng có thể thấy rõ sự nhu nhược của tôi; tôi sẽ rói rít xin lỗi nàng, nhờ anh chị em nàng nói đỡ giúp tôi, và một triệu lần cầu xin nàng trở về. Nàng vừa giữ được thể diện, vừa quay lại trong đặc thắng.

Tôi trải qua một đêm thao thức và đợi đến sáu giờ tối, nhưng không có động tĩnh gì. Không thể chịu đựng thêm, tôi ra khỏi nhà, ba chân bốn cẳng đến Asakusa. Tôi không thể chờ đợi thêm để được gặp nàng. Chỉ cần thấy mặt Naomi là mọi việc đều ổn thỏa! Tôi lúc đó có thể miêu tả trong chữ "lụy tình", trái tim chẳng còn ham muốn nào khác ngoài được gặp Naomi.

Có lẽ đã tầm bảy giờ khi tôi đến ngôi nhà nằm trong những ngõ ngách như mê cung của khu Senszoku, phía sau công viên giải trí Hanayashiki. Bồn chồn, tôi len lén mở cửa.

"Tôi đến từ Omori," tôi đứng ngoài hành lang nói nhỏ nhẹ. "Naomi ở đây à?"

"Ô, anh Kawai." Chị của Naomi thò đầu ra từ một phòng nhỏ kế bên. Trông chị ta có vẻ bối rối. "Anh hỏi Naomi hả? Không, nó không ở đây."

"Lạ thật. Cô ấy phải ở đây chứ, đêm qua lúc đi cô ấy nói sẽ về đây..."

Hai mươi mốt

Ban đầu tôi còn ngờ Naomi đã xúi chị gái che giấu tung tích cô ấy. Tôi thử xoay xở hỏi nhiều cách khác nhưng hình như Naomi không ở đây thật.

"Lạ quá. Đồ đạc của Naomi nhiều như thế, làm sao cô ấy có thể đi đâu được nữa..."

"Đồ đạc?"

"Vâng, một giỏ, một vali, mấy cái bọc – cô ấy mang theo kha khá. Sự thực là hôm qua chúng tôi đã cãi nhau vì một chuyện vớ vẩn."

"Lúc bỏ đi con bé có nói là sẽ về đây không?"

"Không, là tôi kia. Tôi bảo Naomi về thẳng Asakusa rồi nhờ người nhà sang bên tôi. Tôi cứ nghĩ nếu một trong mấy cô cậu đến thì sẽ hiểu ra sự việc."

"Hiểu rồi ạ... Nhưng nó không về nhà. Ở trong tình cảnh đó chẳng chóng thì chày nó cũng về thôi, nhưng..."

"Nếu tôi qua nó bỏ đi thì chưa chắc." Trong lúc chúng tôi nói chuyện thì cậu anh trai xuất hiện. "Nếu anh biết chỗ nào khác thì thử ghé qua xem sao. Bây giờ nó không ở nhà thì khéo nó cũng chẳng thèm về."

"Với lại anh cũng biết Naomi nó tránh xa chỗ này. Xem nào, từ bao giờ ấy nhỉ, cũng phải hai tháng rồi bọn em có thấy mặt nó đâu."

"VẬY xin lỗi đã làm phiền cô cậu, nhưng nếu Naomi về nhà, em nó có bảo sao đi nữa thì hãy báo tôi biết ngay."

"Vâng. Đến giờ nhà em cũng chả có kế hoạch gì cho nó. Nó về bọn em sẽ báo anh."

Tôi ngồi ở cửa trước, nhấp môi uống món trà thô lậu họ đưa. Không biết phải đi về đâu nhưng cũng không có lý gì lại trái lòng với những người chẳng có chút lo lắng nào khi con em bỏ nhà ra đi. Tôi lại bảo họ nên thấy Naomi thì đừng chần chừ, cứ gọi thẳng đến số cơ quan của tôi. Đạo này tôi thỉnh thoảng lại nghỉ làm, nếu tôi không có mặt ở sở thì họ nên gửi điện tín về Omori. Đừng cho Naomi đi đâu cả, tôi sẽ đến đón em nó ngay lập tức. Tôi lặp đi lặp lại những thỉnh cầu của mình một lúc nhưng vẫn có cảm giác không thể tin cậy vào mấy người này, cứ nhìn thói ăn ở nhếch nhác của họ là biết. Để cho chắc ăn lần nữa, tôi cho họ số điện thoại cơ quan và viết ra

địa chỉ ngôi nhà ở Omori. Tôi cũng chẳng ngạc nhiên nếu họ không biết những cái ấy.

Bây giờ phải làm sao? Cô ấy đi đâu? Tôi thấy cái mặt mình có vẻ méo xeo như trẻ con chực khóc, có khi tôi đã khóc thật cũng nên. Bước ra từ những ngõ ngách của khu Senzoku mà không biết đi đâu, tôi lang thang quanh công viên ở Asakusa và suy nghĩ. Nếu Naomi không quay lại nhà thì tình hình đã nghiêm trọng hơn tôi tưởng.

Tôi nghĩ: "Nhà Kumagai, chắc cô ả đã chạy đến đó." Rồi tôi hỏi tường lại những gì cô ấy đã nói: "Có mấy thứ em cần ngay." Dĩ nhiên. Cô ả mang theo nhiều đồ đạc như thế vì đang định đến chỗ Kumagai, hai đứa nó chắc đã lên kế hoạch hành động khi có thời cơ. Vậy thì ca này khó rồi. Thứ nhất tôi không biết Kumagai sống ở đâu. Tìm thì thế nào cũng ra, nhưng chắc chắn hẳn không thể chứa chấp Naomi ở nhà bố mẹ hẳn được. Kumagai là loại du côn, nhưng bố mẹ hẳn cũng thuộc hàng ông nọ bà kia. Họ không thể để con trai tự tung tự tác như thế. Hay hẳn cũng bỏ nhà đi trốn với Naomi? Có lẽ Kumagai bỏ trốn và xoay thêm ít tiền của bố mẹ để cùng Naomi đủ đởn. Nếu thế tôi phải cho bố mẹ hẳn biết chính xác điều gì đã xảy ra. Vậy thì tôi có thể trao đổi với họ, tác động cho họ can thiệp. Ngay cả khi Kumagai không chịu nghe thì lúc hết tiền hẳn và Naomi cũng không thể tiếp tục lêu lổng. Hẳn sẽ về nhà, còn Naomi về với tôi. Kết cục sẽ như vậy, nhưng từ giờ đến lúc đó tôi sẽ phải chịu khổ đến thế nào? Trong một tháng nữa chẳng? Hai? Ba tháng? Nhỡ mất sáu tháng thì sao? Thế thì thâm lắm. Để lâu cút trâu hóa bunn, Naomi sẽ càng khó có khả năng trở về, ai mà biết được cô ả sẽ sà vào lòng một thằng đàn ông thứ hai, rồi thứ ba? Đây không phải lúc đứng đĩnh. Xa cách sẽ làm mối ràng buộc giữa tôi và Naomi yếu đi. Mỗi giây phút trôi qua, cô ấy lại càng xa tôi hơn. Phải hành động ngay! Không được để cô ả thoát! Bằng mọi giá phải bắt cô ấy về! Lúc quần bách tôi cầu nguyện, dù không phải người duy tâm nhưng tôi vẫn vào chùa Quan Âm. Tôi hết lòng cầu trời phật sao cho biết được Naomi ở đâu càng sớm càng tốt và nàng sẽ trở về với tôi. Ngay ngày mai cũng không phải là quá sớm.

Sau đó, tôi lang thang thêm một chút, tạt vào hai, ba quán rượu, uống say mềm. Tôi quay về Omori thì đã quá nửa đêm. Tuy say thế nhưng tôi không thể gạt bỏ Naomi khỏi đầu. Lúc tỉnh rượu, tôi lại ủ ê. Làm sao để tìm được cô ấy? Lẽ nào cô ấy thực sự đã bỏ trốn với Kumagai? Chưa chắc chắn mà đã đòi bàn bạc với bố mẹ hẳn thì hấp tấp quá, nhưng không thuê thám tử tư thì có cách nào để đảm bảo đâu. Tôi đang bí thì bỗng nhớ ra Hamada. Dĩ nhiên rồi, Hamada, tôi quên khuấy cậu chàng. Cậu chàng sẽ vào phe tôi. Cậu ta đã cho tôi địa chỉ lúc chúng tôi chia tay ở Matsuasa. Mai tôi sẽ viết

thư cho cậu ấy. Không được, thư từ lè mề lắm. Hay là gửi điện tín? Như vậy hơi quá đà. Thế nào họ cũng có điện thoại – có nên gọi điện bảo cậu ta đến không? Không, thay vì đến gặp tôi Hamada có thể đi tìm Kumagai. Điều quan trọng nhất là phải biết Kumagai có động tĩnh gì. Hamada với quan hệ đây mơ rề má của mình có thể nhanh chóng cho tôi một ít thông tin. Tạm thời cậu ta là người duy nhất hiểu được nỗi khổ của tôi và giúp đỡ tôi. Lại đến lúc phải đi "vái tứ phương" rồi, nhưng tôi nhất định thử xem.

Sáng hôm sau tôi phi ra khỏi giường lúc bảy giờ, chạy đến một bộ điện thoại công cộng. Cũng may là tìm được số nhà Hamada trong danh bạ.

"Cậu chủ à?" Cô giúp việc nghe điện thoại bảo. "E rằng cậu ấy vẫn đang ngủ..."

Tôi nài nỉ: "Vô cùng xin lỗi nhưng có việc gấp lắm. Nhờ chị gọi cậu ấy dậy được không?"

Sau một vài phút, Hamada nghe máy. "Anh Kawai đây ạ? Anh gọi từ Omori?" Cậu ta hỏi với giọng ngái ngủ.

"Đúng rồi. Xin cậu thứ lỗi tôi đã làm phiền cậu lần trước, gọi cậu vào giờ này thật là bất lịch sự nhưng quả thực Naomi đã bỏ đi và..."

Đã cố nén mà tôi vẫn nức lên khi nói "Naomi đã bỏ đi". Đó là một buổi sáng lạnh lẽo, gió thổi hiu hắt, tôi vội vã ra đường chỉ khoác một cái áo chăn bông ra ngoài đồ ngủ. Tôi vừa cảm ống nghe vừa rét run cầm cập.

"Tiểu thư Naomi à? Vậy là cô ấy bỏ đi thật." Cậu ta bình tĩnh đến phát sợ.

"Nghĩa là cậu đã biết rồi?"

"Em đã gặp cô ấy đêm qua."

"Gì cơ? Naomi ư? Cậu gặp Naomi đêm qua?" Tôi rùng mình, run lấy bầy đến nỗi răng va lập cập bên điện thoại.

"Đêm qua em đi khiêu vũ ở El Dorado. Naomi đến đó. Em không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng cô ấy cư xử kỳ kỳ, nên em cũng hơi nghi ngờ."

"Naomi đi với ai? Có phải là Kumagai không?"

"Không chỉ Kumagai mà năm, sáu gã đàn ông, có cả một người Tây."

"Một người Tây?"

"Dạ. Cô ấy lại còn mặc đồ Tây nữa, rất đẹp."

"Nhưng lúc bỏ nhà ra đi Naomi có đem theo đồ Tây đâu..."

"Cứ cho là thế, nhưng cô ấy mặc đồ Tây thật anh ạ. Bộ váy dạ hội lộng lẫy lắm."

Tôi đứng như trời trồng, không hiểu gì cả. Tôi không biết phải hỏi gì tiếp theo.

Hai mươi hai

"A lô, a lô! Có chuyện gì vậy, anh Kawai? A lô?" Hamada hỏi thúc vì tôi im lặng quá lâu. "A lô, a lô?"

"Ồ..."

"Anh Kawai?"

"Ừ..."

"Anh sao thế?"

"Tôi không biết phải làm gì."

"Nhưng anh cũng đâu cần nghĩ ngợi ngay trong lúc nói chuyện điện thoại đúng không?"

"Tôi biết, nhưng mà... Nghe này Hamada, tôi gặp đường cùng rồi. Chẳng biết phải rẽ đi đâu nữa. Khốn khổ thân tôi, từ lúc Naomi bỏ đi có ngủ được đâu." Tôi dồn thật nhiều sự xúc động vào giọng nói của mình để làm Hamada mỉm lòng. "Hamada, tôi không thể tìm đến ai khác. Thế này thì không ra gì, nhưng... Tôi nhất định phải tìm ra Naomi. Bất kể cô ấy ở với Kumagai hay người đàn ông nào khác. Tôi muốn chắc chắn. Hỏi thế này là ích kỷ lắm, nhưng không biết tôi có thể nhờ cậu giúp tôi tìm Naomi không... Cậu có quen biết này kia, nên tôi nghĩ thay vì tự mình đi tìm thì..."

"Vâng, em có thể nhanh chóng tìm được cô ấy. Hamada nói điềm nhiên như không. "Nhưng anh Kawai này, anh có biết cô ấy có thể ở đâu được không?"

"Tôi chỉ giả định rằng cô ấy ở với Kumagai thôi. Tôi không tiết lộ cho ai ngoài cậu đâu, sự thực là cô ấy vẫn lén lút gặp hắn. Khi tôi phát hiện ra thì chúng tôi cãi nhau và cô ấy bỏ đi."

"Em hiểu ạ."

"Nhưng cậu nói Naomi đi cùng một người Tây và mấy người Nhật nữa, mặc quần áo kiểu Tây. Tôi không biết phải nghĩ thế nào. Có lẽ cậu thử đi gặp Kumagai xem tình hình hiện tại đại để thế nào."

"Vâng, được ạ." Hamada nói, dường như muốn chặn lại những lời than thở của tôi. "Em sẽ xem coi có thể tìm hiểu được gì."

"Mà cậu có làm nhanh nhanh được không? Nếu hôm nay cậu cho tôi biết được thì tốt quá."

"Dạ. Được ạ, em sẽ kiếm cách tìm hiểu trong hôm nay. Em có thể liên hệ với anh ở đâu? Anh vẫn làm ở công ty bên Oimachi à?"

"Không, từ lúc xảy ra chuyện tôi có đi làm được đâu. Tôi cố gắng ở nhà chờ, biết đâu Naomi lại về. Tôi biết mình ích kỷ, nhưng dùng điện thoại nói không tiện. Gặp trực tiếp cậu là tiện hơn cả. Khi biết được gì rồi, cậu có thể qua Omori không?"

"Vâng, được thôi ạ. Em cũng chẳng vướng bận gì."

"Ồi cảm ơn. Cậu mà qua đây thì tôi biết ơn lắm lắm!" Giờ tôi lại phải đợi Hamada qua nhà mình, mỗi giây trôi qua dài như vĩnh cửu. Bây giờ tôi còn sốt ruột hơn trước. "Thế cậu tính bao giờ sang? Khoảng hai, ba giờ chiều gì đấy cậu có nghĩ là sẽ tìm ra câu trả lời không?" Tôi hỏi thêm.

"Dạ, cũng có thể, nhưng chưa làm gì thì em cũng không nói mạnh được. Em sẽ cố hết sức, nhưng có khi mất hai, ba hôm anh ạ."

"Th... thế cũng được. Cả ngày mai, ngày kia tôi đều đợi cậu ở nhà đây nhé!"

"Em hiểu rồi. Khi nào gặp nhau chúng ta sẽ bàn thêm. Chào anh."

"Khoan, khoan!" Tôi hốt hơ hốt hải khi thấy Hamada định gác máy. "Khoan đã cậu ơi, còn chuyện này. Tùy tình hình thôi nhưng nếu cậu gặp Naomi và có cơ hội nói chuyện với cô ấy thì tôi muốn nhờ cậu chuyển lời đến Naomi là: Tôi không buộc tội cô ấy về những gì cô ấy đã làm, về hành vi của cô ấy thì tôi biết là mình cũng có phần lỗi trong đó. Chỉ cần cô ấy quay lại, tôi nguyện hạ mình xin lỗi vì những sai lầm đã gây ra, và chấp nhận mọi điều kiện, bỏ qua tất cả chuyện đã rồi. Nếu cô ấy không chịu, nhờ cậu xin cô ấy gặp tôi một lần..."

Nói "chấp nhận mọi điều kiện" xong tôi muốn bổ sung thêm: "Naomi bắt tôi quỳ tôi cũng vui vẻ quỳ. Bắt tôi khấu đầu đập trán xuống đất tôi cũng khấu đầu đập trán xuống đất. Tôi sẽ làm tất cả để chuộc lỗi." Nhưng dĩ nhiên là tôi không thể nói điều đó.

"...Nếu có thể, nhờ cậu chuyển lời với Naomi rằng tôi yêu cô ấy nhiều lắm."

"Dạ. Nếu có cơ hội, nhất định em sẽ chuyển lời đến cô ấy."

"Mà với lại, tính khí cô ấy như thế, cũng có thể cô ấy thực sự muốn quay lại nhưng còn giữ thói ương bướng ngang ngạnh. Nếu quả thế thật thì

cậu bảo tôi đau khổ lắm lắm. Cậu kéo cô ấy cùng qua chỗ tôi với cậu là lý tưởng nhất."

"Rồi, rồi rồi. Em không dám đảm bảo nhưng sẽ làm những gì có thể." Hamada ý chừng đã chán ngấy những lời nài nỉ của tôi, có điều tôi cứ nói lại nhải đến khi tiêu hết mấy đồng năm xu trong túi. Hẳn đó là lần đầu tiên trong đời tôi ăn nói liên thoảng không biết xấu hổ bằng cái giọng sùt sùi, run rẩy.

Gọi xong tôi đã không nhẹ nhõm được ít nào thì chớ, lại còn sốt hết cả ruột đợi Hamada. Cậu ta nói là hôm nay nhưng lỡ hôm nay cậu ta chưa đến thì tôi phải làm gì? Nói cách khác, nhờ cậu ta không đến thì chuyện gì sẽ xảy ra với tôi? Ngoài nhớ nhung Naomi, tôi chẳng có việc gì làm. Tôi không thể làm gì cả. Tôi khoanh tay ngồi trong nhà, không ăn không ngủ, không đi ra ngoài, chỉ đợi một người lạ mặt thay mình chạy đôn chạy đáo về báo cáo lại. Không làm gì cả mới thật khôn khổ làm sao, lại thêm nỗi nhớ Naomi quá dai dẳng khiến tôi nghĩ mình sắp chết. Bị dục vọng giằng xé, tôi đã ủy thác vận mệnh mình cho người ta và phải chờ đợi, dán mắt vào mấy cái kim đồng hồ. Thời gian trôi chậm đến hãi hùng; một phút thậm chí như muốn kéo dài vô tận. Sáu mươi lần một phút mới hết một giờ. Một trăm hai mươi lần cái một phút mới được hai giờ. Nếu phải đợi ba tiếng, tôi sẽ phải chịu đựng một trăm tám mươi cái một phút mệt mỏi, không thể né tránh – một trăm tám mươi tiếng "tạch" của kim phút đồng hồ! Nếu không dừng lại ở ba tiếng mà lên đến bốn, năm tiếng hoặc nửa ngày, một ngày, hai ngày, ba ngày – chắc tôi sẽ phát điên vì nóng ruột và ngóng trông.

Thế nhưng, tôi vẫn xác định là sớm đến mấy thì Hamada cũng không thể đến trước buổi tối được và chuẩn bị tinh thần chờ đợi; vậy mà mới buổi trưa, sau cuộc gọi kia bốn tiếng, chuông cửa đã reo vang và tôi bất ngờ nghe tiếng Hamada réo "Chào anh". Tôi nhảy cẫng vì sung sướng, phi ngay ra cửa.

"Xin chào. Tôi mở đây, cửa khóa ấy mà." Tôi phấn khích nói. "Không ngờ cậu ta đến sớm thế." Tôi nhủ thầm. Chắc là cu cậu gặp được Naomi. Có khi gặp Hamada, Naomi hiểu ngay vấn đề, và Hamada đã dẫn Naomi đến đây. Ý nghĩ này làm lòng tôi trào dâng hạnh phúc. Tim tôi đập thình thịch vì mong mỏi.

Khi cửa mở, tôi hồ hởi nhìn quanh tường Naomi đang đứng đâu đó sau lưng Hamada nhưng chẳng còn ai khác. Hamada đứng đó một mình.

"Việc sáng nay tôi xin lỗi. Chuyện là thế nào? Cậu tìm hiểu được chưa?" Tôi nhanh nhẩu.

Hamada bình tĩnh đến lạnh người, nhìn tôi dăm dăm vẻ thương hại. "Vâng, em đã tìm hiểu xong... nhưng anh Kawai ạ, đừng hy vọng vào cô ta nữa. Tốt nhất là từ bỏ Naomi đi." Cậu ta nói dứt khoát và lắc đầu.

"Nh... nhưng... nhưng cậu nói thế là có ý gì?"

"Mọi chuyện tệ hơn anh lo sợ đấy. Muốn tốt cho anh nên em mới khuyên anh gạt Naomi ra khỏi đầu."

"Thế cậu có gặp cô ấy không? Cậu đã nói chuyện với cô ấy, nhưng hết hi vọng rồi sao?"

"Không, em không gặp. Em đến chỗ Kumagai, nghe mọi chuyện từ hắn. Kinh khủng. Em bị sốc."

"Nhưng Hamada, Naomi ở đâu? Tôi muốn biết chuyện đó trước."

"Cô ấy không ở một nơi cố định, mà lang chạ khắp nơi kia."

"Nhưng làm gì có mấy nơi để Naomi dung thân chứ."

"Ai mà biết cô ta có bao nhiêu thằng bạn, họ toàn là người anh không quen. Lúc đầu, cái hôm cãi nhau với anh thì cô ấy có tìm đến Kumagai. Naomi gọi trước rồi len lén đến còn đi một nhẽ, nhưng đằng này cô ấy lù lù đứng trước cổng nhà người ta, sau lưng là một chiếc taxi chất đầy đồ đạc tư trang. Cả nhà Kumagai náo loạn lên, ai cũng hỏi 'người đàn bà quái quỷ nào đây'. Kumagai không thể cho Naomi vào nhà. Cậu ta cũng chẳng hiểu mô tê gì cả."

"Thật à? Và sau đó?"

"Hai người chỉ còn biết giấu đồ của Naomi ở phòng Kumagai, sau đó cùng rời khỏi nhà đến một quán trọ rất tai tiếng. Tệ hơn nữa, đây chính là cái quán trọ gì đó, chỗ cái đình gì gần nhà anh. Hắn nói chỗ ấy cũng là nơi sáng hôm vừa rồi bị anh bắt quả tang. Trơ trẽn quá thể."

"Họ lại đi đến đó vào cùng ngày?"

"Kumagai bảo thế. Giọng điệu hắn đặc ý lắm, nói vung lên là phê tới bến, chơi hết mình này nọ... Nghe không lọt tai tí nào."

"Họ qua đêm với nhau ở đó à?"

"Dạ thực ra không phải. Họ ở lại đó đến tối thôi. Sau đó họ đi bộ lên Ginza rồi chia tay nhau ở ngã tư Owaricho."

"Không thể nào. Kumagai nói dối."

"Khoan, anh nghe hết hẵng. Lúc chia tay, Kumagai thấy tội cho cô ta. Hắn mới hỏi: 'Đêm nay em sẽ ở đâu?' Cô ả đáp: 'Chỗ ở thì em có nhiều. Giờ em lên Yokohama đây'. Trông Naomi chả buồn bã tí gì. Cô ả đi thẳng về phía ga Shimbashi."

"Cô ấy biết ai ở Yokohama?"

"Quái ở chỗ đó ạ. Kumagai cứ tưởng Naomi quay lại Omori. Naomi có nhiều bạn bè nhưng ở Yokohama cô ấy làm gì có chỗ nào ở tạm cơ chứ? Nhưng tối hôm sau Naomi gọi điện cho Kumagai bảo: 'Em đang ở El Dorado. Anh qua đây nhé?' Thế là hắn đến thì gặp cô nàng trong một bộ váy dạ hội diễm lệ, tay cầm quạt lông công, trang sức giắt đầy người, và đang cười đùa với một gã Tây cùng một đám đàn ông khác."

Câu chuyện của Hamada như cái hộp đồ chơi ú òa, hết tình tiết giật gân này đến tình tiết giật gân khác nhảy ra. Nói ngắn gọn thì đêm đầu Naomi ở nhà gã Tây. Tên hắn ta là William McConnell, chính là thằng cha vô liêm sỉ, trơ trẽn bôi mặt trắng không đợi được giới thiệu mà nghiêm nhiên ép Naomi khiêu vũ với hắn cái lần đầu tiên chúng tôi đến El Dorado. Tuy nhiên đáng giật mình hơn cả (theo như quan sát của Kumagai) thì Naomi thậm chí còn chẳng mấy thân mật với McConnell cho đến cái đêm cô ả đến ở nhờ nhà gã, mặc dù có vẻ như trong lòng Naomi cũng thầm để ý hắn được một thời gian. Bộ mặt gã rất vừa mắt đàn bà, phong cách của gã có phần đào hoa, tài tử. Dân nhảy đầm gọi hắn là "Sói miền Tây". Bản thân Naomi từng nói: "Thằng cha Tây ấy có góc nghiêng đẹp. Trông hao hao John Barry đấy chứ?" ("John Barry" ở đây ý Naomi là John Barrymore, nam diễn viên người Mỹ chúng tôi từng thấy trên phim.) Chắc cô ả thích hắn thật. Có thể Naomi liếc mắt đưa tình với hắn rồi, sau đó khi nhận ra Naomi thích mình, hắn cũng tán tỉnh lại luôn. Quan hệ giữa hai người chỉ có vậy không hơn không kém thì Naomi chắc là khách không mời. Khi cô ả xuất hiện, thằng cha McConnell hẳn mừng hóm thấy cá cắn câu. Thế nào hắn chẳng hỏi: "Qua đêm ở nhà anh nhé cưng?" còn cô ả thì đáp, "Vâng, em ngại gì đâu anh."

"Nhưng cũng hơi khó tin nhỉ, Naomi tìm đến nhà trai lạ ở qua đêm ấy."

"Anh Kawai ơi, em thấy Naomi chẳng phải hạng con gái lo nghĩ những chuyện ấy. Khéo thằng cha McConnell cũng lấy làm kỳ khôi, vì đêm qua hắn hỏi Kumagai: 'Cô em quái quỷ nào thế?'"

"Chẳng biết gì về một người đàn bà mà lại vô tư cho ở nhờ, người ta cũng phải đặt câu hỏi tương tự về hấn."

"Không những cho ở nhờ mà còn mua quần áo, trang sức, dây chuyền kiểu Tây cho Naomi cơ. McConnell ăn chơi như vậy đấy. Chỉ qua một đêm Naomi đã làm thân với hấn, còn gọi luôn là Willy."

"Cậu có nghĩ là Naomi bắt hấn mua quần áo, trang sức cho không?"

"Em nghe nói đồng phục sức, áo quần đó có phần là đồ mua mới, có phần là đồ đi mượn từ một ả ngoại quốc hấn quen biết. Rất có thể là do Naomi hạch sách đòi thử quần áo phương Tây. Hấn ta đồng ý cũng để lợi dụng cô ả thôi. Chiếc váy không giống đồ đi mượn, vừa Naomi như in. Cô nàng đi giày cao chót vót hờ mũi kiểu Pháp, móng chân sơn màu lại còn gắn đá lấp lánh, chắc là kim cương dỏm hoặc gì đó. Trông như nàng Lọ Lem vậy."

Tim tôi muốn nhảy ra ngoài khi nghĩ nàng Lọ Lem Naomi sẽ đẹp đến mức nào; nhưng ngay sau đó lại kinh sợ trước sự sa đọa của Naomi và một cảm giác không sao tả nổi trào lên: vừa khốn khổ, vừa ân hận, vừa nhục nhã. Cặp với Kumagai đã kinh khủng lắm rồi. Giờ Naomi sa vào một gã Tây mà nàng chẳng hề biết rõ, ở nhà gã qua đêm và xin xỏ gã mua quần áo cho. Chả nhẽ một người đàn bà ngày hôm qua còn có chồng mà lại cư xử như thế sao? Lẽ nào Naomi đã chung sống cùng tôi bấy nhiêu năm lại đúng là một con điếm? Nhẽ nào đến giờ tôi mới bừng tỉnh khỏi giấc chiêm bao ngu xuẩn ấy? Bây giờ tôi mới thấy cô ả hiện nguyên hình ư? Hamada đã đúng. Có thiết tha Naomi đến đâu tôi cũng phải bỏ đi thôi. Tôi đã bị cô ta bôi gio trát trấu vào mặt. Sĩ diện đàn ông của tôi đã bị cô ta kéo xuống bùn rồi.

"Hamada, tôi hơi dai nhưng muốn chắc chắn một điều. Tất cả những chuyện cậu kể là sự thật ư? Không chỉ Kumagai mà cả cậu đều khẳng định?"

Thấy hai con mắt rơm rớm, Hamada gật đầu thông cảm. "Em hiểu tâm trạng của anh, như thế càng khó để em nói ra điều này, nhưng đêm hôm qua em cũng có mặt ở đó nên theo em Kumagai nói thật. Em còn có thể kể thêm ra, nhưng anh hãy cố tin em để đỡ phải nghe hết cả phần còn lại. Em không hề phóng đại sự thật để mua vui cho mình, anh phải tin ở em."

"Cảm ơn cậu. Tôi chỉ cần nghe có thể. Cậu không cần..." Tôi chẳng biết chuyện gì đã xảy ra nữa; những lời nói cứ nghẹn trong họng, còn nước mắt bắt đầu chảy dài. Không, không thể được. Tôi đột ngột ôm chặt lấy

Hamada, dí mắt vào vai cậu chàng. Rồi tôi bật khóc nức nở, hét lên: "Hamada! Tôi... Từ lúc này tôi bỏ Naomi! Tôi hoàn toàn từ bỏ cô ta!".

"Đúng! Anh nói thế là đúng!" Giọng Hamada cũng xúc động. "Nói thật hôm nay em đến đây để cho anh biết kết luận của mình. Naomi hết hi vọng rồi. Loại người như cô ấy có thể đến đây làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra nhưng sự thật là không ai coi cô ả ra gì đâu. Kumagai nói tất cả mọi người đều xem Naomi như món đồ chơi, và đặt cho cô ả một cái hỗn danh nói ra bần miện. Cô ta bôi gio trát trấu vào mặt anh bao nhiêu lần anh không biết đâu."

Hamada từng yêu Naomi với cùng sự say đắm như tôi và cũng giống tôi, cậu ta đã bị cự tuyệt. Bấy giờ những lời nói đầy phần nộ đi kèm cùng lòng thông cảm sâu sắc dành cho tôi của cậu thanh niên giống như một lưỡi dao mổ sắc nhọn đang cắt đi một cái ung nhọt thối tha. Người ta xem Naomi là món đồ chơi, đặt cho Naomi một cái biệt danh khó nghe – mỉa mai thay những tiết lộ đáng sợ này lại thổi vào tôi một nguồn sống mới. Đôi vai tôi lại nhẹ tênh như đã vượt qua cơn ớn lạnh, nước mắt cũng đã ngừng rơi.

Hai mươi ba

"Anh Kawai, chớ có ru rú trong nhà. Chúng ta đi dạo nhé?" Hamada nói cốt làm tôi vui.

"Được rồi, đợi một phút thôi." Tôi nói. Hai ngày trời tôi chưa súc miệng hay cạo râu. Tôi cạo râu, rửa mặt, thấy sáng khoái hẳn và ra ngoài đi dạo với Hamada khoảng hai rưỡi chiều.

"Đi dạo ở ngoại ô lúc này thật đúng lúc." Hamada nói. Tôi đồng tình. Cậu ta bảo "Mình qua đằng này đi?" và hướng về phía Ikegami. Thấy kinh tởm, tôi đứng yên.

"Đừng đi hướng đó. Phải tránh tiệt chỗ ấy ra."

"Tại sao?"

"Cái nhà trọ đình Rạng Đông cậu kể nằm hướng đó."

"Không đâu! Vậy chúng ta làm gì đây? Có nên đi thẳng ra bờ biển, đi sang hướng Kawasaki không?"

"Phải, phải. Đường đó an toàn nhất."

Hamada quay đầu tiến về phía trạm tàu điện nhưng tôi nhận ra hướng này có thể cũng rất nguy hiểm. Ngộ nhớ Naomi vẫn đến nhà trọ đình Rạng Đông thì khoảng tầm này cô ả và Kumagai sẽ từ đó đi ra. Hoặc Naomi đang đi từ Tokyo đến Yokohama hay chiều ngược lại với gã Tây đê tiện kia. Trong cả hai trường hợp, đều phải tránh xa trạm dừng tàu điện Quốc doanh. Tôi đi trước Hamada, giả bộ nói giọng tình cờ: "Hôm nay tôi làm cậu vất vả quá rồi," và rẽ sang một con phố bên cạnh để đi ngang qua tuyến đường sắt, đi sang con đường vắt qua ruộng lúa.

"Không sao cả. Em đã ngờ rằng chuyện tương tự sớm muộn gì cũng xảy ra."

"Chắc cậu thấy tôi lở loét lắm."

"Nhưng em cũng đã từng lở loét, anh ạ. Em sao cười anh được. Lúc ngóai đi rồi, em chỉ thấy anh đáng thương thôi."

"Cậu còn trẻ nên có sao đâu. Nhưng gã đàn ông ba chục tuổi đầu mà hành xử như một thằng ngốc thì thật không ra gì. Cậu mà không bảo tôi, khéo tôi vẫn mê muội."

Khi chúng tôi ra chỗ ruộng lúa, bầu trời thu muôn cao và trong vắt như muôn an ủi tôi; nhưng quanh đôi mắt sưng húp vì khóc hãy còn thấy cay cay trước gió. Từ xa, tuyến tàu điện Quốc doanh cắm kị chạy ngoằn ngoèo qua những cánh đồng.

"Cậu ăn trưa chưa Hamada?" Tôi hỏi, sau một lúc cùng đi dạo trong im lặng.

"Dạ chưa. Thế còn anh?"

"Tôi có uống ít rượu rồi, nhưng từ hôm kia đến giờ chưa được gì bỏ bụng. Tôi đói lắm."

"Em cũng nghĩ thế. Anh biết đấy, anh phải tự chăm lo cho bản thân tử tế. Cứ thế này khéo ốm mất."

"Đừng lo. Nhờ cậu, tôi đã sáng mắt ra rồi. Tôi sẽ chăm sóc bản thân. Kể từ mai tôi sẽ là một con người mới. Tôi sẽ quay lại làm việc."

"Vâng, có vậy anh mới thôi không lo nghĩ nữa. Lúc trải qua chuyện này em chỉ muốn quên đi. Em dành tất cả cho âm nhạc."

"Vào những lúc thế này mà có thể chơi nhạc thì tốt thật cậu nhỉ, tôi chẳng có tài lẻ gì như vậy nên chỉ biết cắm đầu vào công việc ở sở. À chắc cậu đói lắm rồi. Chúng ta đi đâu kiếm cái bỏ vào miệng thôi."

Chúng tôi vừa nói chuyện vừa đi dọc theo sông Rokugo, được một lúc thì đến một quán thịt bò Kawasaki gọi nồi lẩu. Chúng tôi cùng nhau chén tạc chén thù, như đã làm ở Matsuasa.

"Làm một chén nào Hamada."

"Anh cứ ép em uống lúc đói thế này thì em say mất."

"Cậu đừng lo. Hôm nay tôi đã thoát khỏi tà ma. Ăn mừng với tôi nào. Từ mai tôi sẽ cai rượu, nên đêm nay anh em ta phải uống say và nói chuyện cho đã."

"Nếu thế thì em xin uống vì sức khỏe của anh."

Bấy giờ mặt Hamada đã đỏ bừng, mấy cái mụn bọc bắt đầu lấp lánh như thịt bò đang sôi, tôi thì đã ngà ngà không phân biệt được vui buồn.

"Nhân tiện, Hamada, có điều này tôi muốn hỏi." Tôi cẩn thận lựa thời cơ, xích lại gần Hamada. "Cái biệt danh khó nghe người ta gọi Naomi đó là gì?"

"Không, em không thể cho anh biết. Kinh lắm."

"Kinh dị thế nào cũng không thành vấn đề. Con ranh đó với tôi chả là thá gì nữa, nên cậu không có lý gì phải kiêng nể. Cứ nói xem người ta gọi nó là gì. Biết được, tôi còn vui ấy chứ."

"Anh thấy vui nhưng em không dám đâu. Thứ lỗi cho em. Với lại, anh thử nghĩ thì có khi cũng tưởng tượng ra thôi. Em có thể cho anh biết cô ả được đặt cái biệt danh đó như thế nào."

"Ừ, kể đi."

"Cơ mà anh Kawai ạ... ôi trời cao đất dày ời..." Hamada ngượng ngập gãi đầu gãi tai. "Duyên do việc ấy cũng chả ra gì đâu. Anh nghe xong thế nào cũng tức anh ách cho xem."

"Không sao, không sao. Nói đi mà! Tôi chỉ muốn biết một số bí mật của Naomi. Thuần túy là tò mò thôi."

"Được rồi, để em kể cho anh ít bí mật đời tư của Naomi nhé. Mùa hè vừa rồi ở Kamakura, anh nghĩ Naomi cặp với mấy người?"

"Tôi biết mỗi cậu với Kumagai. Còn người khác nữa à?"

"Đừng giật mình nhé anh Kawai... Cả Seki và Nakamura nữa."

Tôi đang say bí tỉ, thế mà vẫn thấy như bị điện giật qua người. Tôi uống liền năm, sáu chén rượu trước khi nói tiếp.

"Ý cậu là cả nhóm? Thằng nào Naomi cũng cặp?" "Vâng ạ. Thế anh nghĩ họ gặp nhau ở đâu?"

"Biệt thự Okubo à?"

"Chỗ ngôi nhà tranh khuôn viên vườn ươm anh thuê đấy."

Trong giây lát tôi quá sốc không nói được lại câu nào. Rốt cuộc tôi rên rỉ:

"Đúng là không ngờ."

"Từ đầu đến cuối bà vợ ông chủ vườn ươm là khốn khổ nhất. Bà ấy không thể đuổi cổ họ đi vì mắc nợ Kumagai, nhưng chắc bà ấy lo lắng hàng xóm láng giềng sẽ nghĩ gì khi nhà mình biến thành ổ mại dâm, đàn ông đi lại như thoi. Với lại bà ấy cũng sợ không biết chuyện gì xảy ra nếu bị anh phát hiện."

"Ừ, dĩ nhiên rồi. Cậu nhắc tôi mới nhớ, lúc tôi hỏi đến Naomi, bà ấy hoang mang lắm. Bà ấy lo sợ cũng phải. Như vậy ngôi nhà ở Omori là chỗ hên hò bí mật của cậu, ngôi nhà tranh là nhà chứa, còn tôi thì không biết gì. Tôi đã ăn một vô đầu nhĩ?"

"Anh Kawai, đừng nói chuyện Omori nữa! Em xin lỗi anh ạ!"

"Đừng lo. Chuyện đã là quá khứ, cũng không có gì tai hại. Nhưng ăn phải quả lừa quá ngọt như thế cũng có cái hay. Ai nghe chuyện mà chẳng phải trầm trồ trước thủ đoạn tinh vi như vậy."

"Cứ như là bị đô vật sumo ném một phát qua vai anh nhĩ?"

"Chính xác. Mà này, Naomi xoay xở giật dây bọn họ để họ không biết gì về nhau à?"

"Dạ không, biết chứ. Thỉnh thoảng hai thằng trong nhóm còn đụng độ nhau cơ."

"Thế mà không cãi nhau à?"

"Họ đã ngấm ngấm thông đồng với nhau. Cả bọn xài chung. Cái biệt danh kinh khủng cũng từ ấy mà ra, sau lưng Naomi bọn nó toàn gọi cô ả bằng biệt danh đó thôi. Anh không biết là hay, chứ em biết nên em mới khổ. Em muốn bằng cách nào đó cứu vớt Naomi nhưng hễ em cố gắng khuyên nhủ là cô ấy lại dùng dùng nổi cáu và chế giễu em. Em không thể làm gì được." Khẩu khí Hamada lúc cậu chàng hồi tưởng lại nghe có vẻ tình cảm hơn. "Anh Kawai, lúc ở Matsuasa em chưa kể cho anh nhiều đến thế phải không?"

"Cậu nói Kumagai là đứa nhờn nhờ đú đờn với Naomi nhất."

"Vâng, em đã nói vậy. Em không nói dối đâu. Họ thân nhau nhất chắc vì cả hai đều du côn. Kumagai là thủ lĩnh. Em kể cho anh mình đã làm gì, vì theo em Kumagai đã có ảnh hưởng xấu đến cô ấy; phần còn lại em không dám kể nữa. Em vẫn hi vọng anh sẽ không ruồng rẫy Naomi và uốn nắn lại cô ấy."

"Đã không uốn nắn được cho chớ, tôi còn bị Naomi kéo trượt dài kìa."

"Người đàn ông nào chống lại tiểu thư Naomi đều chịu kết cục ấy thôi."

"Cô ả có một quyền lực thần bí, siêu việt phải không?"

"Phải đấy, nếu không phải quyền lực thần bí thì là gì? Em cảm nhận được, em nhận ra mình phải tránh thật xa cô ả, hễ lại gần là sẽ gặp nguy hiểm."

Naomi, Naomi – chẳng biết cái tên ấy đã được lặp lại bao nhiêu lần giữa hai chúng tôi. Đó là cái mời đưa rượu của chúng tôi. Chúng tôi thưởng thức âm thanh êm dịu của nó, dùng nước bọt liếm láp nó, đưa nó lên miệng như một món đặc sản ngon hơn cả thịt bò.

"Nhưng bị ăn một vố của người đàn bà như vậy kẻ cũng đáng nhĩ?" Tôi hỏi, vẻ mê mẩn.

"Chắc chắn rồi ạ! Mùi vị yêu đương lần đầu của em là với Naomi. Không bền nhưng dầu sao cũng là một giấc mộng đẹp. Em biết ơn cô ả chuyện đó."

"Cậu nghĩ Naomi giờ thế nào?"

"Chắc là đã sa đọa lắm rồi. Kumagai nói Naomi không ở chỗ McConnell được lâu đâu. Thế nào trong hai, ba ngày nữa Naomi sẽ dạt đi đâu đó, thậm chí Kumagai nói có thể lại quay về chỗ hấn vì cô ả hãy còn đề đồ đặc ở đây. Nhưng Naomi không có người nhà ả?"

"Gia đình Naomi làm chủ chứa ở Asakusa. Chuyện này trước đây tôi chưa hề nói với ai, tôi nghĩ nói chuyện đó ra là chơi không đẹp với con ranh ấy."

"Em hiểu rồi ạ. Quả thật là xuất thân quyết định tất cả."

"Naomi bốc phét là gia đình cô ấy thuộc lớp samurai thấp cấp, sống ở một căn nhà ở Shimonibacho hồi cô ả ra đời. Bà Naomi cũng thuộc dạng gái tân thời, thường đi khiêu vũ ở Rokumeikan³⁴[34], chính người bà này đã đặt cho cô ả cái tên Naomi. Ai biết cô ả nói thật được mấy phần? Đằng nào Naomi cũng có được nuôi dạy tử tế đâu. Chuyện đó rõ mồn một rồi."

"Thế mới lại càng đáng sợ. Naomi đã có máu phóng đảng từ lúc sinh ra. Cô ả thành ra thế này là số rồi, anh có muốn cứu rồi cũng vậy thôi."

Chúng tôi đã trò chuyện với nhau khoảng ba tiếng đồng hồ. Lúc rời nhà hàng đã là bảy giờ tối, nhưng chuyện thì vẫn chưa hết.

"Hamada, cậu đi về bằng tuyến tàu Quốc doanh ả?" Tôi hỏi khi chúng tôi đi qua Kawasaki.

"À, bây giờ quay lại chỗ ấy thì xa quá anh ạ."

"Ừ, tôi tính đi tuyến Keihin. Nếu Naomi ở Yokohama, đi tuyến Quốc doanh nguy hiểm lắm."

"Thế thì em cũng đi tuyến Keihin. Nhưng Naomi đi ngược về xuôi suốt, dễ thường không sớm thì muộn anh cũng đụng độ cô ấy."

"Vậy mỗi khi ra đường tôi lại phải vắt óc mà nghĩ nhỉ?"

"Kiểu gì Naomi chả lượn lờ cả ngày ở vũ trường, nên khu Ginza nguy hiểm nhất ạ."

"Omori cũng chẳng an toàn hơn đâu. Omori nằm trên trục đường đi Yokohama, Kagetsuen, nhà trọ Rạng Đông... Chắc tôi phải rời khỏi ngôi nhà ấy và thuê trọ chỗ khác. Mọi chuyện chưa nguôi thì tôi còn chưa muốn nhìn mặt cô ả."

Hamada cùng tôi đi tuyến xe điện Keihin và chúng tôi chia tay ở Omori.

Hai mươi tư

Một chuyện buồn đã xảy ra trong lúc tôi đang chịu đựng nỗi cô đơn và thất vọng trong yêu đương. Đó chính là sự ra đi bất ngờ của mẹ vì một cơn đột quỵ.

Một bức điện tín thông báo tình trạng nguy kịch của mẹ đến vào buổi sáng hai ngày sau khi tôi gặp Hamada. Nhận được bức điện tại sở làm, tôi vứt bỏ mọi thứ chạy vội đến ga Ueno. Lúc chiều tà mới kịp về đến quê thì mẹ tôi đã mất hết ý thức và bà không nhận ra tôi nữa. Hai, ba tiếng sau thì mẹ đi.

Vì mất cha từ nhỏ và chỉ được nuôi dạy bởi mẹ, đây là lần đầu tôi biết thế nào là nỗi đau mất đi người thân sinh ra mình. Tôi tệ hơn nữa, mẹ và tôi rất thân nhau. Tôi không nhớ được mình đã từng không nghe lời bà, hay có bao giờ bị bà mắng nhiếc hay chưa. Có lẽ vì tôi tôn trọng mẹ, nhưng quan trọng hơn cả là mẹ tôi vô cùng chu đáo và nhân hậu. Thường thì khi con trai lớn khôn rời nhà lên thành phố, các bậc cha mẹ sẽ lo lắng và hồ nghi hành vi của con. Đôi khi xa mặt thì cách lòng. Nhưng ngay cả khi tôi chuyển đến Tokyo mẹ vẫn tin tưởng, thấu hiểu cảm xúc của tôi và mong những điều tốt đẹp nhất cho tôi. Tôi chỉ có hai cô em gái. Thằng con trai duy nhất rời bỏ mình, chắc mẹ rất cô đơn, nhưng bà vẫn cầu nguyện cho tôi thăng tiến, thành công mà không phàn nàn đến một câu. Vì vậy, so với khi ở bên mẹ, xa cách tôi mới càng thấm thía chiều sâu tấm lòng nhân từ của bà. Bà luôn lắng nghe vui vẻ ngay cả những yêu cầu ích kỷ của tôi, nhất là khi tôi cưới Naomi; và mỗi lần như thế khi nghĩ về sự áp bức của mẹ tôi lại rung rung.

Mất mẹ đột ngột và bất ngờ như thế, tôi như nằm mộng mà thấy mình đang mơ, ngay cả khi đang ngồi cạnh bên linh cữu mẹ. Cho đến hôm qua thể xác lẫn tâm hồn tôi còn điên dại vì sự quyến rũ của Naomi. Hôm nay tôi đang quỳ, dâng hương cho người đã khuất. Dường như chẳng có sự kết nối nào giữa hai thế giới này của tôi. "Đâu mới là *tôi* thực sự?" một giọng nói đặt câu hỏi khi tôi nhìn lại chính mình, chìm đắm trong những giọt nước mắt đau khổ, bi thương và bàng hoàng. Từ hướng khác, tôi lại nghe tiếng thì thầm: "Chẳng phải ngẫu nhiên mà mẹ lại đi đúng lúc này. Bà ấy đang cảnh báo mày đó; để lại cho mày một bài học đó." Điều ấy khiến tôi càng nhớ mẹ thêm. Tôi thấy mình đã đối xử tồi tệ với bà. Không giấu được những giọt nước mắt hối hận mà cũng ngại chẳng dám khóc quá nhiều, tôi lên ra ngoài và trèo lên ngọn đồi sau nhà. Ở đó, khi nhìn xuống cánh rừng, con đường mòn và những cánh đồng đầy ắp kỷ niệm ấu thơ, tôi òa lên.

Nỗi buồn to lớn này đã thanh tẩy tôi khỏi những căn bã xấu xa đã tích tụ lại trong trái tim và thân thể. Nếu không có nó, hẳn tôi vẫn đang vật vã vì thất tình, vì không quên nỗi con diêm thối tha đó. Phải rồi, cái chết của mẹ không vô nghĩa. Ít nhất, tôi cũng không được để mẹ chết một cách vô nghĩa. Tôi nghĩ đến lúc mình đã mệt mỏi với không khí ở đô thành. Mọi người luôn luôn nói về "thành công, thăng tiến" nhưng đến Tokyo sống một cuộc đời xa xỉ, phù phiếm không có gì là "thành công" hay "thăng tiến" cả. Một người đàn ông quê mùa chỉ thích hợp ở nhà quê thôi. Tôi sẽ về quê ở, tìm hiểu về đất đai thổ nhưỡng. Tôi sẽ trông coi phần mộ của mẹ và hòa mình vào xóm làng, tôi sẽ làm nông dân như ông bà tổ tiên mình. Nhưng khi cô dì chú bác và hai cô em gái nghe tôi thổ lộ, họ bảo: "Anh thế là hơi nóng vội. Bây giờ anh nhứt chí là chuyện đương nhiên, nhưng mẹ có qua đời thì cũng không phải là lí do để người đàn ông chôn vùi tương lai của mình. Mất cha mẹ ai mà chẳng đau buồn, nhưng thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương. Muốn về quê ở cũng tốt thôi, nhưng hãy nghĩ cho kỹ đã. Vả lại, tự dung nghỉ việc như vậy cũng không phải với công ty." Tí nữa tôi đã đáp: "Không phải chỉ có thế." Tôi chưa nói với ai chuyện vợ tôi bỏ đi. Nhưng tôi đã không nói. Trước bà con cô bác tôi rất ngại, nhà cửa lại đương lúc tang gia bối rối. (Tôi đã bịa ra lý do Naomi vắng mặt vì ốm.) Hết bảy ngày làm tang mẹ, tôi gửi gắm mọi sự sắp đặt cho chú bác mình (họ trông nom giùm tôi tài sản) và nghe lời họ khuyên nhủ, tạm thời quay lại Tokyo.

Tôi đi làm, nhưng công việc chán ngán vô vị, tôi cũng chẳng còn được tiếng ở cơ quan như trước. Từng là nhân viên gương mẫu không có chỗ nào để chê, được anh em gọi là "quân tử", mà bây giờ tại Naomi tôi đã thành ra bê bối. Lòng tin của đồng nghiệp và cấp trên với tôi không còn. Tệ hơn cả là họ gièm pha tôi, nói tôi lấy cớ mẹ qua đời để trốn việc. Tôi chán ghét tất cả, đến đêm ngày 27 bỏ về quê, tiết lộ với chú ruột rằng mình sẽ bỏ việc sớm. Ông ấy không nhìn nhận nghiêm túc lời nói của tôi mà chỉ đáp: "Nào! Nào!" nên tôi miễn cưỡng quay lại sở vào hôm sau. Ở cơ quan tôi còn có việc này việc nọ nhưng sau tan sở, tôi chẳng biết làm gì. Cứ lưỡng lự không biết nên đi hay ở lại Tokyo, tôi cũng chưa đi mượn phòng khác. Tôi cứ lủi thủi một mình trong ngôi nhà trống ở Omori.

Tôi đi tàu Keihin thẳng về Omori từ cơ quan, tránh xa chỗ tập nập vì sợ đụng độ Naomi. Sau khi ăn uống qua loa ở một tiệm cơm gần nhà, tôi chẳng còn gì để làm. Vào buồng ngủ trùm chăn lên người nhưng tôi không bao giờ ngủ được ngay. Tôi nằm đó mở mắt trần trần chừng hai, ba tiếng. Phòng ngủ chính là phòng áp mái, dĩ nhiên tư trang của Naomi hãy còn đó, mùi của năm năm sông trong bừa bãi, hỗn tạp, buông thả và dục vọng vẫn còn bám lấy những cây cột, bức tường. Đó là mùi da thịt Naomi. Làm biếng

quen thân, cô ả thường quần quần áo bẩn nhét vào một chỗ mà không giặt, bây giờ mùi mẽ của đồng quần áo ấy xông lên trong căn phòng kín gió. Rốt cuộc tôi không chịu nổi nữa, phải ra nằm ngoài sofa ở xưởng vẽ nhưng ở đây tôi cũng chẳng thể ngủ ngon.

Đầu tháng Mười hai, ba tuần sau khi mẹ mất, tôi quyết định nghỉ việc. Tôi định làm đến cuối năm để thuận lợi cho công ty. Mọi chuyện đều là tôi tự sắp xếp mà không hỏi ý ai, nên ở quê mọi người không biết. Nhận ra mình chỉ còn phải chịu đựng thêm một tháng, tôi thấy nhẹ nhàng hơn chút ít. Lúc rảnh tôi đọc sách và tản bộ, nhưng vẫn cẩn thận tránh xa những khu vực nguy hiểm. Một đêm tôi chán quá, đi bộ đến tận Shinagawa. Những tưởng đi giết thời gian xem phim có tài tử Matsunosuke, đến khi bước vào rạp tôi mới hay họ chiếu phim hài của Harold Lloyd. Mấy cô đào trẻ người Mỹ trên màn ảnh gọi lại quá nhiều hồi tưởng, tôi bỏ ra ngoài. Tôi tự nhủ không được phép xem thêm bộ phim Tây nào nữa.

Đó là một buổi sáng Chủ nhật giữa tháng Mười hai. Tôi đang nằm trên nệm ở trên gác mái (tôi đã quay về gác mái vì dưới xưởng vẽ quá lạnh lẽo) thì nghe tiếng ai đó đi lại dưới nhà. Tôi thấy quai quái, cửa đã khóa... Thế rồi tôi nghe tiếng bước chân quen thuộc đi thẳng lên lầu, tôi chưa kịp sợ thì một giọng nhí nhánh đã vang lên: "Xin chào!" Naomi mở toang cửa, đứng trước mặt tôi.

"Xin chào," cô ả nhắc lại, trừng trừng nhìn tôi.

"Cô muốn gì?" Tôi lạnh lùng đáp, không thèm đứng dậy. Naomi quả là trơ trẽn mới đến như thế này.

"Em hả? Em đến lấy đồ thôi."

"Lấy thì cứ lấy, nhưng cô vào đây bằng cách nào?"

"Qua cửa trước. Em có chìa."

"Khi nào đi thì để lại chìa khóa."

"Được thôi."

Tôi quay lưng lại cô ả, không nói gì nữa. Cô ả lục tục gói ghém gì đó gần giường tôi một hồi. Tôi còn nghe thấy tiếng loạt xoạt của đai lưng bị cởi ra. Naomi đã chạy ra một góc phòng nơi tôi có thể thấy cô ả và vẫn quay lưng lại với tôi, cô ta thay bộ kimono mới. Tôi để ý trang phục của Naomi ngay từ khi cô ta bước vào phòng. Naomi mặc một bộ kimono mặc nhà bằng lụa tôi chưa bao giờ trông thấy, xem ra cô ả đã mặc được mấy

hôm vì cổ áo đã cẩu bẩn, còn chỗ vải ở đầu gối thì phồng ra. Khi Naomi tháo đai lưng, cô cởi bộ kimono bản để lộ cái áo lót bằng muslin cũng bản không kém. Cầm lấy một cái áo lót vải crepe đã chọn ra, Naomi khoác áo lên vai và uốn éo thân mình cho chiếc áo muslin trượt xuống thảm như một lớp da vừa bị lột. Cô mặc đè lên cái áo lót vải crepe một trong những bộ yêu thích của mình – bộ kimono bằng lụa Oshima với họa tiết đồi mồi và thật cái đai lót hình ca-rô đỏ trắng chắt quanh ngực. Lúc tôi nghĩ Naomi sắp tháo đai lưng ngoài, cô bỗng quay lại phía tôi, ngồi trên sàn thay tất.

Hình ảnh đôi chân trần của Naomi cảm dỗ tôi hơn mọi thứ trên đời. Tôi đã cố không nhìn nhưng không thể kiềm chế nổi. Dĩ nhiên hành động của Naomi là cô ý. Cô ả ngoe nguẩy bàn chân và dõi theo ánh mắt tôi. Thay đồ xong, cô ả buộc đóng đồ vừa cởi ra, bảo "Chào nhé!" rồi kéo lê gói đồ ra cửa.

"Này, có để lại chìa không đây?" Đó là điều đầu tiên tôi nói ra.

"À, ừ." Naomi lấy chìa khóa ra khỏi túi xách. "Em để ở đây nhé. Nhưng em không thể mang hết đồ cùng một lúc nên em sẽ quay lại."

"Không cần, tôi sẽ gửi hết đồ về Asakusa."

"Nhưng em không muốn anh gửi về Asakusa. Em đang có dự định khác."

"Vậy thì tôi sẽ gửi về đâu?"

"Em còn chưa quyết..."

"Nếu trong tháng này không có ai đến, tôi cứ gửi về Asakusa luôn. Cô không thể để đồ ở đây mãi được."

"Được rồi, vậy em sẽ quay lại ngay."

"Nghe cho rõ này. Bảo ai đó đi xe đến mà hốt hết tư trang của cô một lượt. Tôi không muốn tự cô đến đây."

"Được thôi." Và cô ả đi.

Tôi tưởng sẽ không phải lo nghĩ nữa nhưng mấy hôm sau, khoảng chín giờ tối trong lúc tôi đang đọc báo ở xưởng vẽ thì ai đó tra chìa vào ổ khóa cửa trước.

Hai mươi lăm

"Ai đó?"

"Em đây mà." Cánh cửa mở toang "rầm" một cái, một bóng đen to lớn như gấu lao vào phòng từ trong bóng tối. Cởi chiếc khăn choàng đen rồi vút sang một bên, một thiếu phụ Tây dương trong bộ váy lụa crepe Pháp màu lam nhạt đứng trần trần. Cánh tay và vai nàng lộ ra trắng toát như hồ ly tinh. Quanh phần gáy căng mịn, nàng đeo một chuỗi hạt pha lê lấp lánh như cầu vồng; bên dưới cái mũ nhung đen kéo thấp ngang mắt, chòm mũi và cái cằm của nàng lộ lộ một màu trắng vừa vi diệu vừa đáng sợ. Tương phản mạnh mẽ với chúng là màu son đỏ chót của người đàn bà.

"Chào buổi tối," nàng nói. Khi thiếu phụ bỏ mũ, tôi mới thoáng ngờ ngợ trong đầu. Nhìn kỹ khuôn mặt, tôi rút cuộc công nhận đó là Naomi. Tôi biết nói thế nghe kỳ nhưng quả thực diện mạo Naomi đã thay đổi đến vậy. Khuôn mặt Naomi lừa dối tôi nhiều hơn cả. Nhờ bùa phép nào đó khuôn mặt cô đã thay đổi chóng vánh, từ nước da đến biểu cảm ánh mắt và góc nghiêng cũng như cả đường nét nữa. Ngay cả sau khi Naomi bỏ mũ, tôi vẫn tưởng như đây là người đàn bà phương Tây nào đó nếu không nghe tiếng cô nói. Rồi cả làn da trắng bệch dễ sợ. Từng vùng da lộ ra ngoài cái váy đều trắng toát như ruột táo. Da Naomi không đến nỗi sạm màu như phụ nữ Nhật nhưng không thể trắng đến mức này. Khi nhìn vào cánh tay trần lên đến tận vai của Naomi tôi không thể tin nổi đó lại là cánh tay của một người Nhật Bản. Tôi đã từng xem một vở Opera tại nhà hát Đế Quốc, bị mê hoặc bởi màu trắng trên cánh tay những cô đào Tây trẻ trung. Tay Naomi cũng giống hệt như thế – thậm chí, chúng còn có vẻ trắng hơn.

Lắc lư trong chiếc váy xanh mềm mại, Naomi xấn tới tôi trong đôi giày cao gót giả da đính kim cương rởm. (Tôi tự nhủ hẳn đây là đôi giày Lọ Lem mà Hamada nhắc đến.) Naomi trông lưỡng lự bất thường, lúc tiến đến chỗ tôi cứ chống một tay ở hông. Tôi ngồi ngẩn ra.

"Em đến để lấy đồ, Joji ạ."

"Tôi đã bảo cô nhờ ai đó lấy chứ đừng tự ý đến cơ mà?"

"Nhưng em không có ai để nhờ vả cả."

Khuôn mặt nghiêm trang nhưng vừa nói chuyện, Naomi vừa ưỡn ẹo. Cô ả thử đứng với hai chân áp sát vào nhau, rồi lại chĩa một chân ra phía trước. Naomi gõ gót giày xuống sàn, cứ mỗi lần như thế lại đổi vị trí tay. Đôi vai cô nhô lên, từng thớ thịt căng cứng, mọi dây thần kinh vận động đều ở trạng thái hoạt động. Để đáp lại, dây thần kinh thị giác của tôi cũng

căng lên trong lúc để ý mọi cử động vào từng xăng ti mét thân thể Naomi. Khi nhìn kỹ đầu Naomi tôi nhận ra tại sao cô ả trông lại khác thế. Naomi đã cắt tóc mái ngắn đi hai, ba đốt ngón tay và tỉa bằng cùn cùn trước trán như cái rèm, kiểu như các cô gái Trung Quốc. Phần tóc còn lại đã được vắn thành một khối tròn và dẹt, bao từ đỉnh đầu xuống tận mái tai nhìn như cái mũ Thần tài Daikoku. Đây là một kiểu tóc hoàn toàn mới lạ với Naomi, nó đã thay đổi đường nét khuôn mặt cô đến mức gần như không thể nhận ra. Tôi tiếp tục nghiên cứu cái mặt Naomi: ngay cả hai đường chân mày cũng khác nốt. Bình thường chân mày tự nhiên của Naomi vừa dày vừa rậm, nổi bật trên khuôn mặt cô nhưng hôm nay chỉ là hai đường cong mảnh mai nhàn nhạt vẫn còn ít dấu cạo màu xanh. Mấy nét đó tôi thấy được ngay nhưng không lần ra được màu mắt, màu môi, màu da của Naomi đã trải qua phép biến hóa gì. Chân mày đó một phần chắc là bị ảnh hưởng bởi đôi mắt có nét Tây của Naomi, nhưng chắc cô ả còn vài mảnh khác. Tôi đoán bí mật nằm ở phần mí mắt và hàng mi của Naomi, nhưng Naomi đã làm gì với chúng thì tôi không dám chắc. Môi trên của Naomi chẻ ra ở giữa như cánh hoa anh đào. Màu đỏ trên môi cô có sự bóng bẩy, tươi mới tự nhiên mà son môi thông thường không thể tạo ra. Về độ trắng của làn da, dường như đó là màu da tự nhiên của Naomi, không hề có dấu vết thoa phấn. Mà nếu Naomi có thoa phấn thì hẳn là phải thoa cả người vì đâu chỉ mặt mà cả vai, cánh tay và đầu ngón tay cô cũng tuyền một màu trắng. Tôi có cảm giác thiếu phụ bí ẩn này có thể không phải Naomi thật mà là một bóng ma đẹp hoàn mỹ do hồn vía Naomi biến thành.

"Em lên nhà lấy mấy thứ đồ, anh không phiền chứ?" Bóng ma nói. Nghe giọng đó thì không phải ma mà là Naomi.

"Được thôi... Không sao cả, nhưng..." Rõ ràng tôi đã bối rối. Tôi nói tiếp bằng giọng the thé: "Làm thế nào mà cô mở được cửa?"

"Làm thế nào á? Mở bằng chìa."

"Nhưng cô bỏ chìa ở đây mà."

"Ô, em có nhiều chìa chứ có phải mỗi một cái đâu." Một nụ cười đột ngột nở ra trên đôi môi đỏ, Naomi nhìn tôi vừa lúng liếng vừa khinh bỉ. "Em không nói anh biết, em đánh thêm nhiều chìa lắm, nên anh có giữ một cái cũng chẳng hề hấn đâu."

"Nhưng cô cứ qua lại đây làm ảnh hưởng đến tôi."

"Đừng lo. Khi nào lấy hết đồ đạc là em biến ngay, anh có gọi em cũng không thềm đến." Xoay vòng trên đôi giày cao gót, cô ả bước lạch cạch lên

cầu thang, vào căn phòng gác mái.

Bao nhiêu phút đã trôi qua? Nằm nhòai trên chiếc sofa trong xưởng vẽ, tôi hững hờ đợi Naomi quay lại. Năm phút, nửa tiếng hay một tiếng? Tôi không cảm giác được khoảng thời gian đó dài bao lâu. Tôi chỉ ý thức được hình bóng Naomi lưu luyến như một thoáng hoan lạc, như ký ức về một giai điệu đẹp – ca khúc bay bổng, trong trẻo trình bày bởi giọng nữ cao vang vọng từ một cõi linh thiêng nào đó bên ngoài thế giới này. Đây không còn là vấn đề tình yêu hay tình dục – điều trái tim tôi nhận thấy là một niềm sung sướng vô bờ không liên quan đến cả hai khái niệm trên. Tôi cân đo đong đếm nhiều lần. Naomi đêm nay là một yư vật để trân quý và ngưỡng mộ, hoàn toàn không tương đồng với con điểm Naomi lằng loàn, dơ bẩn bị đám đàn ông gọi bằng những cái tên kinh tởm. Trước phiên bản mới này của Naomi, một gã đàn ông như tôi chỉ có thể quỳ gối tôn thờ. Những ngón tay trắng muốt của nàng chỉ cần khẽ chạm vào tôi, thì thay vì hân hoan tôi sẽ run lấy bầy. Tôi có thể so sánh cảm xúc này với điều gì để quý độc giả hiểu được đây? Ví dụ thế này đi, một người đàn ông nhà quê lên Tokyo vô tình gặp con gái mình trên phố, cô con gái đã bỏ nhà ra đi từ lúc còn rất trẻ. Cô gái bây giờ đã là một người đàn bà thành thị không còn nhận ra người đàn ông quê mùa kia là bố mình nhưng ông thì nhận ra cô. Bây giờ địa vị xã hội của họ đã quá khác biệt, ông không thể nào với tới cô con gái; vừa ngạc nhiên vừa ngập tràn xấu hổ, ông sẽ lằng lằng rút lui. Cứ thử nghĩ đến sự cô đơn đan xen cùng lòng cảm kích của người đàn ông lúc đó xem. Hoặc, một người đàn ông bị vợ chưa cưới cự tuyệt năm, mười năm trước đang đứng trên cảng Yokohama khi con tàu cập bến và những hành khách xuống tàu. Thật bất ngờ, anh ta nhìn thấy nàng trong số những hành khách đó, có lẽ nàng vừa từ nước ngoài về. Nhưng anh không có đủ can đảm để đến gần nàng – anh vẫn là chàng thư sinh nghèo còn nàng đã không còn dấu vết nào của một thiếu nữ quê mùa. Nàng đã trở thành một quý cô sành điệu, quen với đời sống Paris và thói xa xỉ ở New York – khoảng cách giữa anh và nàng đã xa cả ngàn dặm. Cứ thử nghĩ xem anh thư sinh bị cự tuyệt lúc đó sẽ cảm thấy tự khinh bỉ bản thân đến mức nào, đồng thời anh cũng mát lòng mát dạ trước thành công bất ngờ của nàng.

So sánh như thế không hoàn toàn giải thích được cảm xúc của tôi nhưng có lẽ cũng phác được đại ý. Nói gì thì trước đến nay làn da Naomi đến giờ vẫn bị vấy bẩn bởi những vết sẹo quá khứ không thể mờ đi. Nhưng đêm nay khi trông thấy nàng, những vết sẹo ấy đã bị nước da trắng thiên thần tẩy sạch; những gì chỉ nghĩ đến đã thấy ghê tởm trước đây đã biến đổi hoàn toàn và tôi thấy thậm chí mình còn không xứng đáng được những đầu ngón tay của Naomi chạm vào. Đây có phải là một giấc mơ? Nếu không

phải thì Naomi đã học phép thuật này ở đâu? Naomi đã tu luyện tà thuật ở đâu về? Không phải hai, ba hôm trước cô ả còn mặc bộ kimono rẻ tiền bán thiu ư?

Tôi nghe tiếng Naomi hồi hả chạy xuống cầu thang lộ cộc; những viên kim cương rớt trên mũi giày của nàng dừng lại trước mặt tôi.

"Hai, ba ngày nữa em sẽ quay lại, Joji ạ." Nàng nói. Dù Naomi đang đứng đối diện tôi, nàng vẫn giữ khoảng cách chừng nửa mét và giữ cho mép của chiếc đầm lòe xòe không chạm vào tôi. "Tối nay em lấy vài quyển sách. Em không thể vác hết cả đồng đồ to đùng trên lưng, nhất là trong lúc ăn mặc thế này."

Mũi tôi ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng nhưng quen thân. À, cái mùi ấy khơi gợi trong tôi những ý nghĩ về miền đất xa xôi bên kia bờ đại dương với những khu vườn đầy những loài hoa rực rỡ lạ lùng. Đó là hương thơm của cô giáo khiêu vũ, Nữ bá tước Shlemskaya. Naomi cũng dùng loại nước hoa ấy.

Naomi nói gì tôi cũng chỉ biết gật. Hình bóng nàng đã tan biến vào đêm đen nhưng thính giác nhạy bén của tôi vẫn đuổi theo mùi hương đang phai dần như đuổi bắt một bóng ma.

Hai mươi sáu

Quý độc giả, dựa vào những diễn biến từ đó tới nay, hẳn đang mong đợi tôi và Naomi sẽ sớm gương vỡ lại lành, rằng việc chúng tôi hàn gắn không phải phép lạ mà chỉ là lẽ tự nhiên. Trên thực tế kết quả cuối cùng đúng là vậy, nhưng để đến đích thì gian truân hơn quý vị nghĩ. Suốt cả quá trình tôi tự biến mình thành thằng ngu, làm không biết bao nhiêu việc gây bẽ mặt.

Chẳng bao lâu tôi và Naomi lại chuyện trò thân mật với nhau. Bởi vì đêm hôm sau nàng lại đến lấy cái gì đó, đêm sau, đêm sau nữa lại thế. Mỗi lần ghé, Naomi lại leo lên gác cầm theo một gói đồ nhưng chỉ là cầm cho có, thường là một vật nhỏ xíu đủ để bọc trong khăn lụa.

"Hôm nay em đến lấy gì?" Tôi hỏi.

"Đây hả? Có gì đâu, món đồ nho nhỏ thôi." Naomi trả lời vu vơ. "Em đang khát, cho em xin chén trà nhé?" Rồi nàng ngồi xuống bên tôi nói chuyện khoảng hai mươi, ba mươi phút.

"Chỗ em ở có gần đây không?" Một tối nọ ngồi đối diện với nàng, cùng uống hồng trà, tôi đã hỏi như thế.

"Sao anh lại hỏi?"

"Hỏi thì có sao đâu, phải không?"

"Nhưng tại sao? Tìm ra chỗ em ở thì anh định làm gì?"

"Không định làm gì cả, anh tò mò thôi. Ở đâu thế? Em cho anh biết được không?"

"Không, không nói đâu."

"Tại sao không?"

"Chả tội gì em phải thỏa mãn trí tò mò của anh. Muốn biết chứ gì, sao không bám theo em? Anh giỏi chơi trò mật thám lắm mà."

"Anh không quá đáng như thế đâu. Nhưng anh nghĩ hẳn em phải ở loanh quanh khu này."

"Điều gì khiến anh nghĩ thế?"

"Đêm nào em cũng đến lấy cái gì đó phải không nào?"

"Đêm nào cũng đến không có nghĩa là em cũng sống ở khu này. Có thể đi tàu, đi xe cơ mà."

"Sao phải lặn lội xa xôi thế?"

"Ừ thì..." Naomi nói tránh đi. "Ý anh là em không nên đến mỗi đêm hả?" Cô nàng khéo léo đổi chủ đề.

"Không, ý anh không phải thế. Với lại anh làm gì được em? Anh không cho em vẫn xộc vào đây cơ mà."

"Nói phải. Anh bảo không được đến, em sẽ càng đến thường xuyên. Tính em quá đáng thế đấy... Anh sợ em đến hả? Đúng không?"

"Đúng, hơi sợ một chút."

Naomi ngửa ra sau, cái cằm trắng muốt hất lên, đôi môi đỏ chót hé mở và phá lên cười. "Đừng lo. Em sẽ tử tế. Em thực sự muốn quên quá khứ của chúng ta và làm bạn với anh. Được không? Như thế không việc gì chứ?"

"Anh không rõ, nghe quái đản quá."

"Quái đản chỗ nào? Vợ chồng cũ thành chỗ bạn bè thì có gì quái đản? Đúng là suy nghĩ cổ hủ. Em thực sự không quan tâm gì đến chuyện quá khứ. Nếu muốn, em có thể quyến rũ anh ngay tại đây. Làm thế quá đơn giản. Nhưng em hứa sẽ không làm bất cứ gì như thế. Anh đang quyết tâm thế này mà lại làm anh lung lay thì tội lắm."

"Em thương hại anh. Có phải vì thế nên em mới nói là muốn làm bạn không?"

"Không, đó không phải là ý em. Anh phải cứng rắn thì em mới không thương hại anh được."

"Đáng ngờ ở chỗ đó. Anh đang cứng rắn đây, nhưng biết đâu cứ dành thời gian với em thế này anh lại lung lay."

"Anh ngốc lắm. Vậy anh không muốn làm bạn?"

"Không, có lẽ anh không muốn."

"Đã thế, em sẽ quyến rũ anh. Em sẽ nghiền nát quyết tâm của anh."

Cô ả nhìn tôi cười toe toét, vẻ mặt không biết là đùa hay nghiêm túc. "Anh chọn gì? Có một mối quan hệ bạn bè trong sạch, tử tế hay là muốn bị em quyến rũ và khốn khổ thêm lần nữa? Đêm nay em sẽ khủng bố anh."

Tôi tự hỏi vì lẽ quái quỷ gì cô ả lại đưa ra đề nghị này. Chắc hẳn Naomi có động cơ nào đó mới đến gặp tôi mỗi ngày. Không chỉ để trêu chọc tôi đâu. Đầu tiên là làm bạn, sau đó nàng sẽ dần dần chiếm lòng tôi đến khi chúng tôi lại là vợ chồng mà cô ả không cần phải quy phục tôi... Phải chăng đó là ý định của cô ả? Nếu quả thực cô ả tính như vậy thì đâu cần phải lóe lang phức tạp. Tôi sẽ đồng ý ngay. Tôi không biết lúc nào mình sẽ nhận ra, nhưng tôi biết mình sẽ không bao giờ từ chối đề nghị bất cứ cơ hội nào để chúng tôi lại là vợ chồng.

"Nhưng Naomi, chúng ta làm bạn để làm gì? Tiến thêm một bước, đồng ý trở lại làm vợ anh không phải hơn sao?" Tôi có thể nói toạc ra, chỉ cần chọn đúng thời cơ. Nhưng nhìn Naomi hôm nay tôi không nghĩ nàng sẽ trả lời tử tế nếu tôi mở lòng cầu xin nàng thế này. "Không nhé, chỉ làm bạn thôi, hoặc không là gì cả." Một khi đã nhìn trúng tim đen tôi, Naomi sẽ lần tới, nhạo báng tôi. Tôi không muốn bị đối xử như thế; với lại nếu mục tiêu thực sự của Naomi không phải quay lại với tôi mà là muốn tiếp tục tự do, dằng dặc với cả tá đàn ông và bổ sung tôi vào số đó thì tôi càng phải cẩn thận lời ăn tiếng nói. Bởi Naomi không chịu cho tôi biết chính xác nơi ở của nàng, tôi đành giả định là nàng vẫn đang có thằng cha nào đó bao nuôi. Nếu tôi lại muốn xem nàng như vợ thì tôi sẽ khổ như trước.

Sau đó tôi nảy ra một ý. "Được rồi, hãy làm bạn bè. Anh không muốn bị khùng bố." Đến lượt tôi lại cười toe toét. Nếu làm bạn với Naomi, dần dần tôi sẽ biết được mục tiêu của cô ả. Nếu Naomi còn chút ít tư cách thì về sau sẽ có cơ hội để tôi mở lòng, thuyết phục Naomi rằng chúng tôi nên quay lại với nhau. Sau đó tôi có thể biến nàng thành vợ dưới những điều kiện thuận lợi hơn – tôi nhắm tính như vậy.

"Thế là đồng ý chứ gì?" Naomi nói, nhìn tôi với chút không thoải mái. "Nhưng Joji này, chúng mình chỉ làm bạn thôi đấy nhé."

"Chứ sao!"

"Người này không được có ý nghĩ không đứng đắn với người kia."

"Tất nhiên là không. Làm gì có chuyện anh không đứng đắn."

Naomi lại phá lên cười với cái giọng mũi khinh khịt thường nhật.

Sau đó, Naomi thậm chí còn đến thường xuyên hơn trước. Tôi vừa tan việc ở sở về, Naomi đã phi tới như một con én. "Joji, hôm nay không đưa em đi ăn tối hả? Đưa em đi ăn thôi mà, chúng mình là bạn cơ mà?" Sau đó Naomi sẽ vào một tiệm cơm Tây ăn đầy bụng bằng tiền của tôi. Hoặc cô ả sẽ đến vào một đêm mưa, gõ cửa buồng ngủ hỏi: "Anh đang nằm rồi à? Nếu

thế thì đừng dậy nhé. Em ghé nghỉ qua đêm." Rồi Naomi vào phòng bên cạnh, trải nệm và lăn ra ngủ. Thỉnh thoảng tôi tỉnh dậy buổi sáng thấy Naomi nằm đó ngủ ngon lành. Mỗi lần mở miệng nàng lại nói: "Chúng ta chỉ là bạn, nhớ nhé."

Lúc đó, tôi thường nghĩ Naomi xem ra là bả sinh đã là gái làng chơi. Dù bản tính dâm dăng, không bận tâm khoe da thịt trước bao nhiêu đàn ông đi nữa, Naomi vẫn biết nên kín lúc nào, hở lúc nào, không bao giờ để đàn ông nhìn trộm dù chỉ một ít không cần thiết. Che đậy da thịt lúc nào cũng sẵn sàng cho mọi đàn ông – nếu các vị hỏi, tôi xin thừa đây chính là khao khát mang tính bản năng bảo tồn chính mình của dĩ điểm. Với gái làng chơi, làn da là thứ hấp dẫn nhất, là "món hàng" quan trọng nhất của ả. Đôi khi ả sợ hở hên hơn cả gái trinh, sợ giá trị của sức hấp dẫn biến mất. Naomi biết chính xác mình đang làm gì. Trước mặt tôi, người chồng cũ, nàng vẫn ăn mặc kín đáo. Không phải nói thế nghĩa là Naomi khiêm nhường, đoan trang. Nàng cố tình thay đồ khi có mặt tôi; trong lúc cởi áo nàng để cái váy lót rơi xuống và "a" một tiếng, vòng hai tay che trước ngực chạy sang phòng bên cạnh. Hoặc Naomi sẽ từ nhà tắm về, ngồi trước gương và bắt đầu thoát y. Sau đó, vờ như để ý đến tôi, Naomi nói "Ô kìa, Joji! Anh không được ở đây. Biến đi." Những lúc không khoe thân như thế, nàng thỉnh thoảng để lộ ít da thịt như vùng quanh cổ, khuỷu tay, đùi non hoặc gót chân ra cho tôi ngắm – tuy chỉ là thoáng nhưng cũng đủ để tôi nhận thấy toàn thân hình Naomi đã lảng mịn, đẹp đẽ hơn trước nhiều. Trong tưởng tượng tôi thường vẽ ra cảnh lột trần Naomi và ngắm nhìn những đường nét của nàng không biết chán.

"Joji, anh hau háu nhìn gì thế?" Có lần Naomi nói trong khi thay áo quay lưng vào tôi.

"Anh nhìn người em. Thế quái nào thân thể em lại tươi tắn trẻ trung hơn trước."

"Đồ dê tiện. Không được nhìn thân thể phụ nữ."

"Dĩ nhiên là anh không thấy gì, nhưng qua bộ kimono cũng đủ nói rồi. Hồng em lúc nào cũng nở nang, cơ mà dạo này hình như còn to ra hơn nữa đúng không?"

"Đúng rồi, hông em đã to ra. Nhưng chân thì vẫn thon và thẳng tuyệt đối."

"Chân em lúc nào chẳng thẳng. Lúc đứng, hai chân chạm sát vào nhau. Giờ vẫn thế đúng không?"

"Vâng, vẫn sát vào nhau mà." Naomi nói, kéo tà áo kimono lại chặt quanh mình để gây sự chú ý. "Nhìn này, chân sát vào nhau luôn."

Tôi nhớ đến pho tượng của nhà điêu khắc Rodin³⁵[35] mà mình đã thấy qua ảnh.

"Joji, anh có muốn nhìn thân thể em không?"

"Nếu anh muốn em sẽ cho anh xem chứ?"

"Em không thể. Chúng ta chỉ là bạn thôi đúng không? Thôi biến đi, đợi em thay quần áo đã." Naomi sập mạnh cửa, như muốn ném cái cửa vào lưng tôi.

Naomi luôn khiêu khích ham muốn của tôi như thể rồi lôi kéo tôi ra ranh giới, nhưng sau đó nàng lại dựng lên một hàng rào kiên cố chính nàng sẽ không bước qua. Giữa chúng tôi là một vách ngăn bằng kính: bất kể tôi có đến gần tới đâu cũng không thể xuyên qua cái rào cản cuối cùng đó. Nếu dám liều lĩnh chìa tay ra, tôi sẽ động vào vách kính; có bực bội vì mất kiên nhẫn đến đâu tôi cũng không sao chạm được vào làn da của Naomi. Thỉnh thoảng Naomi tưởng như đã gỡ cái vách ngăn ấy. Tôi ngỡ bây giờ thể là đã xong rồi, nhưng một khi đến gần hơn thì hóa ra, vách ngăn vẫn còn đó.

"Joji, anh đúng là bé ngoan," nàng nói vờ như nghiêm túc. "Em sẽ thưởng anh một cái hôn." Dù biết thừa nàng đang ghẹo mình nhưng tôi vẫn đón nhận khi nàng chia đôi môi ra; có điều nàng bỏ trốn trong thoáng chốc, thổi vào miệng tôi từ khoảng cách một, hai ngón tay.

"Chỉ là cái hôn của bạn bè thôi," Naomi nói, cười châm chọc.

Kiểu chào hỏi kỳ khôi nàng gọi là "cái hôn của bạn bè" bắt tôi an phận với một hơi thở thay vì đôi môi của nàng đã trở thành thói quen giữa chúng tôi. Khi ra đi nàng nói "Chào cưng, em sẽ quay lại" và chu môi, tôi cũng chìa cái mặt và há miệng ra như đang dùng ống thở. Naomi thổi một hơi vào miệng tôi, tôi ngấu nghiến nuốt vào với đôi mắt nhắm nghiền để làn hơi đi sâu vào trong ngực. Hơi thở của Naomi ẩm ướt, ấm nóng và có hương hoa ngọt ngào, không thể tin được đó là hơi thở của con người. (Giờ tôi mới nhận ra nàng bí mật xịt nước hoa quanh miệng để quyến rũ tôi, nhưng bấy giờ dĩ nhiên tôi chưa biết được mánh đó.) Tôi thường nghĩ có thể nội tạng của một mỹ nhân quyến rũ cũng khác những người đàn bà phàm trần, nên luồng khí đã đi qua lục phủ ngũ tạng của Naomi quay trở lại miệng nàng mới có hương thơm say đắm như thế.

Tôi ngày một bị phân tâm và bối rối, Naomi tha hồ vắn vẹo, bóp méo ý chí tôi tùy thích. Lúc ấy tôi không còn ở trong tư thế để có thể nài nỉ nàng để chúng tôi chính thức làm vợ chồng hay nói rằng mình không muốn bị nàng bòn cọt nữa. Đương nhiên là nếu tôi sợ những cảm dỗ của Naomi đến thế, tôi hoàn toàn có thể tránh né nàng vì từ đầu tôi biết việc sê ra nông nổi này; bảo là xác định động cơ thật sự của Naomi hay chờ thời cơ chẳng qua tôi đang tự dối mình. Miệng kêu sợ Naomi quyến rũ nhưng thực ra tôi còn mong đợi chẳng hết. Nhưng trò cảm dỗ đó chưa bao giờ vượt khỏi những trò chơi ngớ ngẩn giữa bạn bè mà nàng cứ kéo dài mãi. Tôi nghĩ đó là âm mưu kích thích tôi thêm nữa. Nàng sẽ ghẹo tôi đến khi tôi không chịu được nữa, đến lúc nàng thấy đã chín muồi, nàng sẽ lột cái mặt nạ "bạn bè" ra và thực hiện những nước đi ma quỷ mà nàng vẫn rất kiêu hãnh về chúng. Tôi nghĩ Naomi sẽ sớm ra tay, nàng không phải loại đàn bà biết kiềm chế. Nếu tôi cứ làm theo kế hoạch của nàng, nàng bảo đứng thì đứng, ngồi thì ngồi, làm đủ trò mạo hiểm nàng sai khiến, thế nào tôi cũng được ban thưởng. Ngày nào tôi cũng chun mũi hít hà nghe ngóng nhưng mọi chuyện không được như tôi mong đợi. Hôm nay cô ả có bỏ mặt nạ không đây? Tôi tự nhủ. Liệu mai Naomi có ra tay không? Nhưng ngày ấy đến, Naomi lại bỏ chạy trong gang tấc.

Bấy giờ tôi khởi sự sốt ruột. Tôi liên tục mất cảnh giác, kiểu như muốn nói: "Không thể cứ đợi thế này. Cô muốn quyến rũ tôi thì làm lẹ lên chứ." Tôi đã để lộ điểm yếu. Cuối cùng tôi lại quay ra dụ dỗ nàng nhưng nàng không chịu nghe.

"Joji! Anh làm cái gì thế? Chúng ta đã hứa thế nào? Thật không ngờ!" Naomi mắng tôi, nàng nhìn tôi như người mẹ nhìn một đứa con ngỗ ngược.

"Hứa hẹn gì anh cóc quan tâm. Anh không thể..."

"Không! Chúng ta chỉ là bạn!"

"Đừng nói thế, Naomi... anh xin em..."

"Đồ quỷ sứ! Đã bảo không mà! Nhưng em sẽ hôn anh một cái." Naomi lại thổi vào mặt tôi. "Được chưa nào? Biết thân biết phận đi. Thế là hơn mức bạn bè rồi đấy, nhưng là anh nên em mới có ngoại lệ đặc biệt đấy."

Nhưng sự vỗ về "đặc biệt" này không thể làm tôi bình tĩnh lại. Mặt khác nó còn có sức mạnh khủng khiếp kích động tôi.

Mỗi ngày trôi qua không đâu vào đâu tôi càng lúc càng điên tiết. Đã một thời gian Naomi cứ đến rồi đi như một cơn gió, tôi chẳng làm được gì

ngoài tự giận mình, đi lại loanh quanh như con thú bị nhốt trong chuồng, trút sự bất lực của bản thân vào bất kỳ món đồ nào trong tầm với.

Tôi bị tra tấn bởi những cơn cuồng loạn của cái gọi là chứng hysteria đàn ông³⁶ [36]. Bởi Naomi ngày nào cũng đến, nên những cơn cuồng cũng theo đó diễn ra mỗi ngày một lần. Tôi tệ hơn nữa, chứng cuồng của tôi không phải loại phổ thông – sau khi cơn cuồng qua đi tôi không hề vui vẻ. Trái lại, khi đã bình tâm, tôi hồi tưởng từng bộ phận nhỏ nhất của cơ thể Naomi thậm chí còn rõ ràng và dai dẳng hơn. Có thể là một thoáng bàn chân của nàng lộ ra dưới gấu áo kimono lúc thay đồ; hoặc đôi môi nàng khi nàng hôn gió cách tôi hai, ba ngón tay. Chúng hiện lên trước mắt tôi trong hồi tưởng còn rõ ràng hơn khi chúng thực sự ở trước mặt tôi; và khi tôi thả mình cùng giấc mộng giữa ban ngày theo đường nét đôi môi hoặc bàn chân của nàng, những bộ phận khác trên cơ thể Naomi mà thật ra tôi còn chưa nhìn thấy – một cách kỳ ảo biến ra như hình ảnh trên phim âm bản cho đến lúc bất chợt một dáng hình tựa tựa bức tượng thân Vệ Nữ cẩm thạch xuất hiện ở nơi thẳm sâu trong trái tim hoang mang của tôi. Đầu tôi là một sân khấu được bao bọc bởi bức rèm nhung đen, trên đó chỉ có một cô đào độc nhất tên Naomi. Ánh đèn sân khấu rọi sáng từ khắp phía bao lấy thân hình trắng muốt đung đưa của nàng thành một vầng hào quang chói lòa, tương phản nàng với bóng tối xung quanh. Khi tôi tập trung cái nhìn của mình vào đó, ánh sáng đang rọi trên da Naomi càng lúc càng lóa rực lên. Có lúc ánh sáng ấy đủ gần để đốt cháy cặp lông mày của tôi. Một số bộ phận trên thân thể nàng được phóng đại với độ nét cao như những pha quay cận cảnh trong phim. Với khả năng kinh hoàng khơi dậy xúc cảm nhục dục của tôi, những hình ảnh đó không khác nào người thực việc thực. Thiếu mỗi là tôi không thể chạm được vào chúng, còn trong mọi khía cạnh khác thì những hình ảnh này còn sống động hơn thực tế. Ngắm nghía quá lâu tôi bắt đầu thấy nhức đầu, máu trong người dồn lên não, mạch đập gấp dần. Sau đó, tôi lại bị cơn cuồng loạn tấn công, tôi đá ghế, giật rèm, đập vỡ lọ hoa.

Những ảo tưởng của tôi ngày một thêm điên loạn. Chỉ cần nhắm mắt là hình ảnh Naomi đã hiện ra. Thường khi hồi tưởng lại hơi thở thơm như hoa của nàng tôi sẽ ngược lên trời, há miệng nuốt một ngụm không khí. Mỗi khi khao khát bờ môi nàng, bất kể là đang dạo phố hay nhốt mình trong phòng tôi đều ngược lên trời rồi khởi sự nuốt ừng ực. Nhìn đâu tôi cũng thấy đôi môi đỏ của Naomi, mỗi luồng không khí hít vào thở ra dường như là hơi thở của Naomi. Naomi như một linh hồn tà ác chiếm hữu khoảng không giữa trời và đất, bao vây tôi, tra tấn tôi, nghe tiếng rên rỉ của tôi mà chỉ cười.

"Đạo này anh cư xử buồn cười quá Joji ạ. Có chuyện gì thế?" Một tối qua chỗ tôi Naomi hỏi.

"Em thừa biết chuyện gì, cứ xem cách em nấn gân anh là rõ."

"Hừm..."

"Em hừm thế nghĩa là sao?"

"Em đã quyết định thực hiện đúng lời hứa của chúng mình."

"Trong bao lâu?"

"Mãi mãi."

"Đừng đùa. Anh sắp phát điên đấy."

"Vậy em bày cho anh mẹo này. Thử dội nước lạnh lên đầu xem."

"Nghe này, thực tình chả nhẽ em..."

"Đấy, lại bắt đầu rồi! Anh mà cứ nhìn em như thế, em sẽ tiếp tục ghẹo anh nữa. Đừng có xán vào đấy. Tránh xa ra, vui lòng chớ có đụng vào em dù chỉ một ngón tay."

"Được thôi, thế thì hôn anh theo kiểu bạn bè đi."

"Anh ngoan em mới hôn. Nhưng không phải hôn thế anh lại lên cơn điên à?"

"Anh cóc quan tâm. Bây giờ anh không để ý chuyện đó nữa rồi."

Hai mươi bảy

Đêm ấy Naomi bắt tôi ngồi đối diện bên bàn để tôi "không đụng vào nàng dù chỉ một ngón tay" và sung sướng nhìn bộ mặt bất lực của tôi, nàng nói chuyện cho đến tận khuya. Đồng hồ điểm mười hai giờ đêm.

"Đêm nay em sẽ ở lại, Joji ạ." Nàng nói bằng giọng cợt nhả thường lệ.

"Sao cũng được. Mai là Chủ nhật, anh ở nhà cả ngày."

"Nhưng nhớ đấy, em ở lại không có nghĩa là em sẽ chiều anh đâu."

"Khỏi nói cũng biết. Em đâu phải loại đàn bà chịu chiều theo ý người khác."

"Chứ không phải anh ao ước em được như vậy à?" Cô nàng cười khúc khích. "Anh đi ngủ trước đi. Đừng có nói mớ đấy." Tôi vào căn phòng trên gác thì Naomi cũng vào căn phòng kế bên và khóa cửa. Không cần nói cũng biết, ở phòng bên cạnh tôi cứ nằm trăn trở mãi không ngủ được. Tôi tự nhủ hồi lâu nhau làm gì có những chuyện ngu ngốc thế này, lúc nào Naomi chả ở bên mình. Ý nghĩ ấy làm cho tôi vô cùng buồn nản. Bên kia bức tường, Naomi đang tắt bật – có lẽ là một cách cố ý – làm âm cả nhà khi trải chăn nệm, lấy gối, sửa soạn giường chiếu đi ngủ. Tôi có thể nói chính xác lúc nào nàng xõa tóc, cởi kimono, lúc nào đang mặc áo ngủ. Sau đó, nàng lật chăn, thả mình đánh bịch lên nệm.

"Ồn ào quá!" Tôi nói, một nửa cho mình nghe, nửa kia để đánh động với Naomi.

"Anh vẫn còn thức hả? Không ngủ được à?" Nàng đáp lại ngay từ bên kia bức tường.

"Đêm nay anh sẽ khó ngủ. Đầu anh đang ngổn ngang."

"Em biết sơ sơ là anh nghĩ gì rồi đó, khỏi cần giải bày đâu." Nàng cười khúc khích.

"Thực là kỳ lạ. Em đang nằm ngay bên kia tường, mà anh lại chẳng xò mủi được gì."

"Có gì lạ đâu. Hồi xưa hồi xưa lúc em mới đến không phải cũng thế à? Chúng mình lúc đó cũng ngủ như vậy mà."

Tôi thấy nàng nói cũng đúng; quả có thời gian như thế, lúc đó hai chúng tôi đều trong sáng... Tôi bắt đầu xúc động nhưng vẫn không kìm

được dục vọng của mình. Ngược lại tôi chỉ có thể nghĩ đến mỗi ràng buộc mạnh mẽ giữa chúng tôi. Tôi cảm thấy mình không thể rời xa nàng được.

"Hồi đó em đâu ranh ma thế này."

"Em vẫn thế. Anh mới là đồ ranh ma."

"Muốn nói gì thì nói, em đi đâu anh vẫn theo đến cùng."

Naomi lại cười khúc khích.

"Ê!" Tôi đâm vào tường.

"Anh đang làm gì thế? Ngôi nhà này có phải ở chỗ đồng không mông quạnh đâu. Trật tự chút xíu đi."

"Cái bức tường vương vীu này. Anh muốn phá tường."

"Ồn ào quá. Đêm nay chuột lại sục sạo rồi."

"Em mong đợi gì? Con chuột này bị cuồng dại đó."

"Em không thích mấy con chuột già."

"Thôi đi, anh có phải lão già đâu. Anh mới ba mươi hai."

"Còn em mười chín. Với người mười chín tuổi thì ba mươi hai tuổi là già. Sao anh không kiếm cho mình cô vợ khác? Em không nói gì đâu. Khéo bệnh điên của anh cũng cuốn gói đi luôn."

Dù tôi nói thế nào đi nữa, Naomi chỉ cười gạt đi vẻ khinh bỉ. Bấy giờ nàng bảo: "Em ngủ đây," rồi vờ ngáy. Nhưng một lúc sau có vẻ Naomi đã ngủ thật.

Khi tôi thức dậy vào sáng hôm sau, Naomi ngồi cạnh gối của tôi trong cái áo ngủ hở hênh.

"Anh ổn chứ Joji? Đêm qua tệ quá nhỉ?"

"Dạo này anh hay bị lên cơn điên như thế. Em sợ không?"

"Vui lắm. Em muốn làm anh nổi điên lần nữa."

"Anh ổn rồi, hoàn toàn hồi phục rồi. Hôm nay trời đẹp nhỉ?"

"Đẹp thật. Sao không dậy đi? Mười giờ hơn rồi. Một tiếng trước em vừa ngủ dậy rồi đi tắm sáng. Em vừa về thôi."

Từ chỗ nằm tôi ngược nhìn nàng, vẻ đẹp của người đàn bà tắm xong không biểu hiện ngay lập tức khi nàng ra khỏi buồng tắm mà là mười lăm, hai mươi phút sau đó. Ngâm mình trong nước nóng khiến làn da đàn bà loang lổ một lúc, dù có là đẹp nhất chẳng nữa – những đầu ngón tay của nàng sẽ nhăn nheo đỏ ửng; nhưng khi thân nhiệt của nàng quay về mức ổn định, làn da nàng bắt đầu mang vẻ trong veo của sáp đông. Naomi, sau khi tiếp xúc với gió trời suốt quãng đường từ nhà tắm công cộng về nhà hiện đang ở trạng thái mỹ miều nhất. Làn da mềm mịn của nàng hãy còn hơi ẩm, mang màu trắng tinh khiết sống động và quanh ngực nàng, lấp ló dưới cổ áo kimono, là một vùng mờ tối như sắc hoa oải hương trên tranh màu nước. Khuôn mặt càng căng bóng như phủ một lớp thạch. Chỉ có hai hàng lông mày vẫn còn ướt. Trên đó là trán nàng đang phản chiếu bầu trời mùa đông không một bóng mây màu xanh nhạt xuyên qua cửa sổ.

"Tại sao em lại đi tắm sớm vào buổi sáng thế?"

"Không phải việc của anh. Ái chà, khoan khoái thật."

Naomi vỗ vỗ quanh mũi bằng hai tay. Chợt nàng dí mặt xuống thẳng trước mắt tôi.

"Nhìn này! Em có ria mép không hả?"

"Có."

"Lúc ra ngoài, nhẽ ra nên ghé tiệm cắt tóc để cạo đi."

"Nhưng em đâu thích cạo chứ hả? Không phải chính em nói đàn bà Tây không bao giờ cạo mặt còn gì?"

"Giờ khác rồi. Ở Mỹ phụ nữ bây giờ đều cạo mặt. Nhìn chân mày em đi. Đàn bà Mỹ cạo lông mày theo kiểu như vậy đó."

"Có phải đó là lý do trông mặt em gần đây khác không? Vì em đôi dáng lông mày?"

"Chuẩn đấy. Nhưng bây giờ anh mới biết là hơi muộn." Naomi trông có vẻ chăm chú.

"Joji, anh đã hết lên cơn điên chưa?" Đột nhiên nàng hỏi.

"Hết rồi, có việc gì?"

"Hết thì nhờ anh chút xíu. Bây giờ ra chỗ thợ cạo thì ngại lắm, anh giúp em cạo mặt nhé?"

"Em bảo thế để anh lại lên con điên chứ gì?"

"Đâu, em nhờ vả nghiêm túc mà. Có thế mà cũng không giúp được em hả? Anh lên con cạo rách mặt em thì chết à."

"Thế sao không tự cạo cho mình đi? Anh sẽ cho em mượn dao."

"Không được đâu. Không phải cạo mỗi mặt, phải cạo từ gáy đến vai nữa cơ. "

"Cạo cả chỗ đó làm gì?"

"Ô, anh thừa biết. Mặc váy dạ hội phải hở vai ra." Cô nàng để lộ bờ vai trần ra chút ít. "Đây này, cạo đến đây. Em không tự làm được." Naomi nhanh nhẹn che vai lại. Tôi biết tổng đó là tiểu xảo rồi, nhưng vẫn khó cưỡng lại được sự cám dỗ đó. Naomi đâu muốn cạo mặt; nàng đi tắm chỉ để nhử tôi. Điều đó tôi hoàn toàn hiểu rõ, nhưng giúp Naomi cạo lông quả là một thách thức mới mẻ. Hôm nay tôi được nhìn vào làn da của nàng thật gần, khéo còn có cơ hội chạm vào nữa. Ý nghĩ đó đập tắt lòng can đảm từ chồi của tôi.

Trong lúc tôi mở bếp ga đun nước rồi đổ vào một cái chậu kim loại, thay lưỡi cho cái dao cạo Gillette, Naomi đã kê cái bàn ra sát cửa sổ, dựng lên đó một chiếc gương nhỏ và quỳ xuống, hai chân chĩa ra hai bên hông, quấn một chiếc khăn tắm lớn quanh cổ. Tôi loay hoay quanh nàng, làm ướt bánh xà phòng Colgate và chuẩn bị cạo thì nàng nói: "Joji, em không bận tâm anh cạo lông cho em nhưng có một điều kiện."

"Điều kiện?"

"Đúng. Chẳng khó khăn gì đâu."

"Điều kiện gì?"

"Em không muốn anh mượn việc cạo lông này để dùng những ngón tay kia chạm vào em. Anh phải cạo mà không được chạm vào người em."

"Nhưng mà..."

"Không 'nhưng' gì hết. Anh đâu cần phải chạm vào em. Xà bông thì cứ dùng bàn chải mà thoa lên, cạo thì cạo bằng cái dao cạo Gillette. Ở tiệm cắt tóc, đến mấy tay thợ phụ có tay nghề chút còn chẳng đụng vào khách."

"Đừng có xếp anh vào cùng hạng với thợ phụ chứ."

"Đừng có láu cá! Em biết tổng anh thèm được cạo lông cho em. Nhưng nếu anh không muốn, em cũng chẳng ép."

"Không phải anh không muốn. Để anh cạo lông cho em đi mà. Mình đã sửa soạn đến thế này rồi." Tôi chẳng biết nói gì nữa trong lúc lăm lăm nhìn đường tóc gáy của Naomi lộ ra khi nàng kéo trễ cổ áo xuống.

"Vậy anh có chấp nhận điều kiện của em không?" "Có."

"Tuyệt đối không sờ mó."

"Không sờ mó."

"Anh mà chạm vào em một tí ti là em đuổi ngay. Bây giờ thì đặt tay trái lên đùi nào."

Tôi được bảo sao thì làm y vậy. Rồi tôi bắt đầu cạo lông tơ quanh miệng Naomi mà chỉ dùng tay phải.

Đôi mắt vẫn dán vào tấm gương, Naomi để tôi cạo lông tơ. Nàng mãi mê như đang thưởng thức cảm giác hưng phấn của những đường dao cạo mang lại. Tôi có thể nghe được tiếng nàng thở đều đều, uể oải, nhìn động mạch cảnh đập dưới cằm nàng. Tôi áp sát Naomi đủ gần để lông mi nàng chọc vào da. Ánh sáng ban ngày rọi rõ trong không khí khô ráo dưới khung cửa sổ, đủ sáng để tôi đếm từng lỗ chân lông một của Naomi. Trước đây tôi chưa bao giờ được ngắm nghía kỹ càng, ở một nơi sáng sủa, một cách từ tốn và tỉ mỉ đến thế những đường nét của người đàn bà mình yêu. Nhìn thế này, vẻ đẹp của Naomi có sự hùng vĩ của một người khổng lồ. Nó xâm chiếm tôi bằng cả lượng và chất. Đôi mắt dài hẹp đáng gờm của nàng, cái mũi cao thẳng như một tòa nhà trắng lệt, hai đường nhân trung sắc cạnh từ miệng chạy lên; dưới đó là đôi môi sắc nét, căng mọng và đỏ rực. Đây là tạo vật phi thường mang tên Naomi, nguyên nhân gây ra dục vọng của tôi. Được chiêm ngưỡng nó quả là kỳ lạ và tuyệt diệu. Trong vô thức, tôi khúm núm cầm bàn chải thoa bột cạo râu lên bề mặt tạo vật đó. Cả tòa thiên nhiên di chuyển rất khẽ, không kháng cự, bất kể cái bàn chải của tôi khua thế nào.

Như một con bọ màu bạc, cái dao cạo trong tay tôi trườn xuống làn da dóc thoai thoai từ gáy xuống đến cổ. Tấm lưng trắng sữa đầy đặn của Naomi nhô lên cao và rộng mở trước mắt tôi. Nàng đã nhìn thấy khuôn mặt nàng, nhưng nàng có biết lưng nàng cũng rất đẹp không? Chắc là không đâu. Tôi biết rõ hơn bất cứ ai khác; tôi từng kỳ cọ tấm lưng này trong bồn tắm mỗi ngày. Hồi ấy cũng như bây giờ, tôi xoa xà bông thành bọt. Cái lưng này là nơi đánh dấu tình yêu của tôi. Bàn tay, ngón tay tôi đã vui vẻ rong

chơi trên vùng tuyết lạnh lẽo xinh đẹp này, nhả nha một cách tự do, hạnh phúc. Có khi bây giờ vẫn còn dấu vết...

"Joji, tay anh run kìa. Bình tĩnh lại đi chứ." Giọng Naomi chột vang lên. Tôi nhận ra đầu mình đang ong lên, miệng khô, toàn thân run rẩy. Tôi nghĩ mình đã hóa điên. Trong lúc dồn hết sức bình sinh kháng cự, mặt tôi nóng lên rồi lạnh đi.

Nhưng trò nghịch ngợm của Naomi không dừng lại ở đó. Tôi cạo xong vai cho nàng, thì nàng lại xắn tay áo, giơ cao cùi chỏ, nói: "Giờ cạo lông nách nào."

"Gì cơ? Cạo nách?"

"Đúng thế. Phải cạo lông nách khi mặc đồ Tây. Để lộ lông nách là thô thiển chứ sao?"

"Em ác lắm!"

"Ác cái gì? Đàn ông gì mà ngớ ngẩn. Nhanh tay lên, tẩm xong em đang rét đây này."

Trong khoảnh khắc đó, tôi vút cái dao cạo sang một bên, nắm lấy khuỷu tay Naomi. Nói đúng hơn là chộp mạnh lay. Naomi dùng cùi chỏ huých mạnh vào tôi như đã dự liệu được chuyện này. Những ngón tay của tôi chạm vào đầu đó, chúng sượt trên đám bọt. Dùng hết sức, Naomi đẩy tôi vào tường.

"Anh làm gì thế!" Nàng vừa đứng dậy vừa hét toáng lên. Tôi nhìn mặt nàng. Chắc tại mặt tôi tái nhợt, nên mặt nàng cũng cắt không còn hạt máu.

"Naomi! Naomi! Đừng trêu anh nữa! Em bảo gì anh cũng làm!" Tôi không biết mình đang nói gì. Tôi lúng ba lúng búng trong miệng như người bị sốt nói sảng nói mê. Naomi đứng lặng như cột đèn, không chớp mắt, ngơ ngàng nhìn tôi chằm chằm.

Tôi quỳ xuống dưới chân Naomi.

"Sao em không nói gì cả? Nói gì đi chứ! Không nói thì giết anh đi!"

"Đồ điên!"

"Bị điên thì có gì sai trái?"

"Có ai muốn dây vào thằng điên không?"

"Vậy hãy để anh làm ngựa cho em. Cưỡi lên lưng anh như em từng cưỡi. Chỉ cần như vậy thôi!" Tôi chống bốn chi xuống sàn nhà.

Trong giây lát, hình như Naomi nghĩ tôi thực sự bị thần kinh – lúc đó mặt nàng xám ngoét lại, trong đôi mắt vẫn đang lăm lăm nhìn tôi có cái gì gần như hoảng sợ. Nhưng rồi nàng nhảy chồm lên người tôi một cách dữ tợn với vẻ mặt táo bạo, trơ trẽn.

"Thỏa mãn chưa?" Naomi nói như đàn ông.

"Rồi, sướng lắm."

"Em bảo gì anh cũng làm?"

"Làm chứ."

"Em cần bao nhiêu tiền anh cũng cho?"

"Cho luôn."

"Anh sẽ để em muốn làm gì thì làm, anh sẽ không chõ mũi vào những việc nhỏ nhặt nữa?"

"Ừ."

"Anh sẽ không gọi em là 'Naomi', mà phải gọi là 'Tiểu thư Naomi' phải không nào?"

"Phải."

"Chắc không?"

"Chắc."

"Được. Em sẽ đối xử với anh như con người chứ không phải ngựa. Tội nghiệp."

Chẳng bao lâu, người tôi và Naomi phủ kín xà phòng...

* * *

"... Bây giờ chúng mình cuối cùng cũng thành vợ chồng. Anh không cho em bỏ chạy nữa đâu."

"Em bỏ chạy làm anh đau khổ lắm à?"

"Ừ, đúng vậy. Có lúc anh tưởng em sẽ không về nữa."

"Đã thấy em đáng sợ đến thế nào chưa?"

"Sợ mất mặt rồi."

"Thế thì đừng quên ban nãy anh nói cái gì nhé! Anh sẽ để em muốn làm gì thì làm. Anh cứ việc nói mình là 'vợ chồng', nhưng em sẽ không chịu một cuộc hôn nhân cứng nhắc, gò bó đâu. Em sẽ bỏ đi nữa đây."

"Từ giờ em là Tiểu thư Naomi."

"Anh cho em nhảy đầm chứ?"

"Ừ."

"Em có thể có thật nhiều bạn không? Anh sẽ không ca cẩm như ngày trước chứ?"

"Anh không ca cẩm nữa."

"Em không gặp Ma-chan nữa rồi."

"Em bỏ Kumagai rồi à?"

"Bỏ rồi. Thăng cha đáng ghét. Từ nay em chỉ dành thời gian chơi với Tây. Vui hơn người Nhật nhiều."

"Cái anh chàng tên McConnell ở Yokohama hả?"

"Em có nhiều bạn người Tây lắm. Với lại McConnell cũng không có gì xấu mà anh."

"À, anh chỉ e..."

"Đấy là vấn đề của anh. Anh đa nghi quá. Em bảo gì thì cứ tin như thế. Được không? Nào, có tin em không thì bảo?"

"Anh tin em!"

"Còn nữa. Nghỉ việc ở công ty xong anh định làm gì?"

"Nếu em bỏ anh thì anh sẽ về quê, nhưng giờ thì chưa. Anh sẽ bán nhà cửa đất đai ở quê và đem tiền lên đây."

"Được khoảng bao nhiêu?"

"Anh có thể xoay được chừng hai, ba trăm ngàn yên."

"Có thể thôi?"

"Đủ cho hai đứa mình mà?"

"Chúng ta có thể tiêu xài hoang phí thoải mái chứ?"

"À, cũng không thoải mái lắm. Em tiêu thì được, nhưng anh sẽ mở một văn phòng và làm việc độc lập."

"Em không muốn anh dồn hết tiền vào công việc. Anh phải dành ra một khoản để em có thể sống xa hoa. Có chịu không?"

"Chịu."

"Vậy dành cho em một nửa nhé? Nếu tất cả là ba trăm nghìn thì phải cho em một trăm năm mươi nghìn, nếu chỉ có hai trăm nghìn thì em được một trăm?"

"Em đúng là không an phận nhỉ?"

"Lại chả! Em phải đưa ra điều kiện trước chứ. Được không? Đồng ý không? Hay là không sẵn sàng làm tất cả để có được người vợ này?"

"Dĩ nhiên là anh sẵn sàng."

"Không sẵn sàng thì cứ bảo không. Chưa muộn lắm đâu."

"Anh đồng ý, anh đồng ý!"

"Còn nữa. Chúng ta không thể ở cái nhà thế này mãi được. Em muốn chuyển tới một căn nhà lớn, hiện đại."

"Được, được, dĩ nhiên."

"Em muốn ở một ngôi nhà kiểu Tây phương, trên một con phố toàn người Tây sống, ngôi nhà có phòng ngủ thật đẹp này, phòng ăn này, có đầu bếp và con sen thẳng ở..."

"Em có nghĩ là ở Tokyo có những ngôi nhà như vậy không?"

"Tokyo thì không nhưng Yokohama thì có. Có một căn cho thuê ở bờ kè ven biển Yokohama. Hôm nào em muốn qua xem thử."

Đó là khi tôi nhận ra nàng đã toan tính kỹ lưỡng. Ngay từ đầu nàng đã lên kế hoạch cẩn thận để đưa tôi vào tròng.

Hai mươi tám

Từ đó đến nay đã ba, bốn năm rồi.

* * *

Chúng tôi chuyển tới Yokohama và thuê căn nhà kiểu Tây Naomi tìm thấy trên bờ kè ven biển; nhưng rồi càng ngày càng quen thói xa xỉ, Naomi bảo ngôi nhà ấy tù túng quá, thế là chúng tôi lại mua một căn khác ở Hommoku cùng đầy đủ nội thất mà trước kia thuộc về một gia đình người Thụy Sĩ. Rồi mọi thứ ở bờ kè ven Yokohama bị một trận hỏa tai kèm động đất lớn nhấn chìm nhưng Hommoku lại không sao. Ngoại trừ mấy vết nứt trên tường thì ngôi nhà của chúng tôi không hề hấn gì cả. Quả là tái ông thất mã. Đến nay chúng tôi vẫn sống ở ngôi nhà ấy.

Như đã lên kế hoạch, tôi nghỉ việc tại công ty ở Oimachi, bán chỗ gia tài dưới quê và lập ra một doanh nghiệp hợp doanh với mấy người bạn cùng lớp, chuyên sản xuất và bán các loại máy móc thiết bị điện.

Tôi không cần lên sở mỗi ngày, công việc mấy ông bạn đã làm giúp cả để đổi lại món đầu tư lớn nhất tôi đã bỏ ra. Nhưng vì lí do nào đó Naomi không thích tôi ở nhà cả ngày, thành thử tôi phải miễn cưỡng lên sở hàng ngày. Tôi rời Yokohama lên Tokyo chừng bảy giờ sáng, có mặt tại cơ quan ở Kyobashi trong đầu hai, ba tiếng đồng hồ và quay lại nhà lúc khoảng bốn giờ chiều.

Trước kia tôi từng là một tư chức siêng năng, dậy sớm nhưng dạo này tôi không bao giờ ngủ dậy trước chín giờ, mười giờ. Vừa tỉnh ngủ, tôi phải rón rén trong bộ đồ ngủ đến cửa phòng Naomi gõ khe khẽ. Là người ngủ nướng hơn cả tôi, thỉnh thoảng vào giờ đó nàng sẽ mơ mơ màng màng khẽ đáp "H..ử?", thỉnh thoảng nàng vẫn đang say giấc nồng. Có tiếng trả lời tôi sẽ bước vào chào buổi sáng, không thì tôi sẽ đợi sau quay, đi thẳng tới cơ quan.

Chuyện ngủ riêng là ý của Naomi. Buồng phụ nữ là một chốn thiêng liêng, nàng bảo thế; kể cả chồng cũng không được bén mảng khi không được phép. Nàng xí chỗ ngay căn phòng to nhất và cho tôi căn bé hơn bên cạnh. Thực ra hai phòng không trực tiếp giáp với nhau, giữa đó là buồng tắm và nhà vệ sinh của phụ nữ, muốn sang phòng kia thì phải qua buồng ấy.

Naomi nằm ườn đến quá mười một giờ trưa thì dậy hút thuốc hoặc đọc báo. Nàng hút loại Dimitrino điệu mãnh, đọc báo *Miyako*. Nàng cũng đọc tạp chí *Classic* và *Vogue*. Thực ra nàng chẳng đọc đâu mà chỉ nghiên cứu ảnh chụp các mẫu thiết kế, thời trang Tây phương. Phòng nàng có cửa sổ

mở hướng Đông và Nam, mỗi sáng tràn ngập ánh nắng. Bờ biển Hommoku nằm ngay dưới hiên phòng Naomi. Giường Naomi được kê giữa căn phòng rộng đủ hai mươi chiếu theo chuẩn Nhật. Không phải loại giường đại trà xoàng xĩnh đâu nhé, chiếc giường này gốc gác từ một tòa sứ quán tại Tokyo, có gấn trướng rủ và màn ren trắng. Từ ngày chúng tôi mua cái giường ấy, Naomi xem ra ngủ ngon giấc hơn, cũng lại nằm ì trên giường lâu hơn trước.

Trước khi rửa mặt buổi sáng, Naomi sẽ ở trên giường uống hồng trà pha sữa, còn chị amah³⁷^[37] thì rửa soạn nước tắm cho nàng. Nàng đứng dậy đi thẳng vào buồng tắm, rồi nằm mát-xa một lúc. Sau đó nàng vận tóc, sơn móng tay, trang điểm với hàng đồng mỹ phẩm, chôi cọ và cân nhắc nên mặc bộ kimono nào. Khi Naomi bước vào phòng ăn thì đã một giờ ba mươi phút chiều.

Sau bữa trưa, Naomi hầu như ăn không ngồi rồi đến tối. Tối nào Naomi cũng làm cái gì đó, không được người ta mời đi đâu thì cũng phải mời ai đó đến nhà hoặc đến khách sạn nhảy đầm. Đến giờ, nàng lại trang điểm, thay bộ kimono. Hôm nào có buổi dạ vũ thì nàng đặc biệt nghiêm túc. Nàng vào phòng tắm, nhờ chị amah giúp một tay thoa phấn trắng khắp cả người.

Bạn bè của Naomi thay đổi thường xuyên. Hamada và Kumagai đều không ghé nữa. Một thời gian Naomi có vẻ thích McConnell, nhưng anh chàng cũng sớm bị thế chỗ bởi một gã tên Dugan. Sau Dugan thì lại đến một người bạn khác tên là Eustace. Tính khí gã này còn khó ưa hơn cả McConnell. Hắn rất giỏi lấy lòng Naomi. Có lần tôi giận quá, cho hắn một đấm ở buổi dạ vũ. Việc đó gây náo loạn cả lên; Naomi lại vào phe với Eustace và hét vào tôi: "Đồ thân kinh!" Tôi hóa rồ, đuổi theo Eustace. Mọi người giữ tôi lại, la "George! George!" (Tên tôi là Joji nhưng người Tây gọi tôi là "George".) Eustace lặn mất tăm sau vụ ấy nhưng Naomi đã ra điều kiện mới cho tôi và tôi buộc phải nghe theo.

Khỏi nói cũng biết kể từ gã Eustace đã có mấy người bạn mới nữa nhưng tôi đã trở nên ngoan ngoãn đến nỗi chính mình cũng phải ngạc nhiên. Hình như sau khi trải qua một việc kinh hoàng nào đó thì trải nghiệm ấy sẽ trở thành nỗi ám ảnh không nguôi. Tôi vẫn không quên được lúc Naomi ruồng bỏ mình. Những lời của nàng còn văng vẳng trong tai tôi: "Đã thấy em đáng sợ đến thế nào chưa?" Tôi biết rõ nàng là loại người trắng hoa, ích kỷ nhưng nếu không có những tật xấu ấy thì nàng cũng mất luôn cả giá trị. Tôi càng nghĩ về thói trắng hoa, ích kỷ của nàng, thì càng thấy nàng thêm khả ái, tôi càng nằm gọn trong nanh vuốt của nàng. Bây giờ tôi nhận ra mình nổi khùng thì chỉ chuốc lấy thất bại.

Đã mất lòng tin vào bản thân thì hết thuốc chữa rồi. Ở vị trí kẻ bị trị của tôi, tiếng Anh tôi cũng chẳng bằng Naomi. Chẳng ngờ gì chuyện nàng đã khá lên khi sử dụng nhiều. Lúc ra ngoài xỏ tiếng Anh, nàng có vẻ Tây lạ kì, rất chi là hòa hợp với các quý ông, quý bà ở buổi tiệc. Thường thì nàng nói tôi nghe không thủng. Từ trước đến giờ, nàng phát âm lúc nào cũng hay. Thỉnh thoảng nàng cũng gọi tôi là "George".

Câu chuyện về cuộc hôn nhân của chúng tôi kết thúc tại đây. Nếu quý vị thấy chuyện tôi kể ngu ngốc, xin thoải mái cười. Nếu quý vị rút ra được điều gì, thì hãy xem đó là bài học. Phần tôi, quý vị nghĩ sao cũng mặc; tôi yêu Naomi.

Naomi năm nay hai mươi ba và tôi ba mươi sáu.

HẾT

TÌNH KHỜ - TANIZAKI JUN'ICHIRO

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

68 Nguyễn Du - Hà Nội

Tel & Fax: 024.38222135

Email: nxhhoinhavan@yahoo.com.vn

<http://nxhhoinhavan.com>

Chi nhánh miền Nam

371/6 Hai Bà Trưng - Quận 3 - TPHCM

Tel & Fax: 028.38297915

Email: nxbhvn.saigon@gmail.com

Chi nhánh miền Trung và Tây Nguyên

344 đường Trưng Nữ Vương - thành phố Đà Nẵng

Tel & Fax: 0235.3888999

Email: nxbhvn.mien trung tay nguyen@gmail.com

Chi nhánh miền Tây Nam Bộ

314C - Hoàng Lam - Thành phố Bến Tre

Tel: 0275.3612736 - 016.998.083.86

Email: nxbhvn.mekong@gmail.com

Chi nhánh NXB Hội nhà văn khu Đông Bắc

114 phố Hải Phúc - P. Hồng Hà - TP Hà Nội - Quảng Ninh

Tel: 090.3409142 - 091.4660592

Chịu trách nhiệm xuất bản

Giám đốc - Tổng biên tập

NGUYỄN QUANG THIẾU

Biên tập: Tạ Việt Đăng

Tổ chức bản thảo: Vũ Việt Nga

Bìa: Nguyen2thanh

Trình bày: Tào Dàn

Sửa bản in: Tào Dàn

LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH

CÔNG TY CỔ PHẦN SÁCH TÀO DÀN

12C Hàng Than - Bà Đình - Hà Nội

Tel: 024. 2214 9698 | www.sachtaodan.vn | info@sachtaodan.vn

In 300 cuốn, khổ 13x20,5cm, tại Công ty CP In sách Việt Nam, số 22B Hai Bà Trưng, Hoàn Kiếm, Hà Nội. Số ĐKXB: 742-2018/CXB/PH/11-22/HNV. Số QĐXB: 214/QĐ-NXB/HNV của NXB Hội nhà văn. Số ISBN: 978-604-960-985-5. In xong và nộp lưu chiểu năm 2018.

Bởi vì hầu hết giá trị của Naomi đối với tôi nằm ở chỗ chính tôi đã nuôi nấng cô ấy, tự tôi đã nhào nặn cô ấy thành người đàn bà hôm nay, chỉ tôi mới hiểu rõ nhất từng góc ngách cơ thể của cô ấy. Với tôi, Naomi cũng như trái ngọt chính tay tôi vun trồng. Tôi đã không quản vất vả, đau thương để cho trái cây ấy thành hình, chín mọng như hôm nay, nên chỉ có tôi, người chăm bón, là xứng đáng thưởng thức. Không một ai khác có quyền. Nhưng rồi trong lúc tôi sơ sẩy, gã lạ mặt kia đã bóc vỏ ăn vụng.

Bìa 1: Tranh *Dressing her hair* của Asai Kiyoshi.

BAO LIỆT

cùng mùa mai, biến thái nhưng lãng mạn... *Tình khờ* là điểm đồng quy toàn hảo của những áng văn điểm tình nức tiếng - *Lolita*, *Lady Chatterley's Lover* và *Pygmalion*... Bằng nghệ thuật dẫn dắt bậc thầy, một lần nữa Tanizaki lại khiến người đọc trầm luân trong bể ái tình không lối thoát, say sưa trong những khát khao khó nói thành lời, cảm thông với những ám ảnh tính dục lệch chuẩn và đồng thời thấu hiểu phần nào những rối ren của Nhật Bản lúc giao thời, khi cái cũ bị cái mới thay thế, khi truyền thống và đạo đức cũng theo đó phai dần...

www.sachtaod
info@sachtaod

Giá: 98.000 đ

Notes

[←1]

^[1] Trong tiếng Nhật, hậu tố “-chan” thêm vào tên người thường dùng để gọi trẻ em, bạn bè thân thiết hoặc thú cưng để thể hiện sự âu yếm.

Tất cả các chú thích trong sách, nếu không có ghi chú gì thêm đều của người dịch.

[←2]

^[2] Mary Pickford (1892-1979), nữ minh tinh Hollywood thập niên 20. Được mệnh danh là "America's Sweetheart".

[←3]

^[3] Một khu phố thuộc hạt Taito, Tokyo. Thời Edo có tên cũ là Yoshiwara, vốn là khu đèn đỏ tai tiếng.

[←4]

^[4] Nhân vật Tôi tên là Kawai Joji, trong đó Kawai là họ, Joji là tên. Joji gọi Naomi bằng tên thể hiện sự thân mật, còn Naomi gọi Joji bằng họ thể hiện sự tôn trọng, có phần xa cách.

[←5]

^[5] Lễ hội Bon hay còn gọi là Obon, một lễ hội lớn của Nhật, được tổ chức để tưởng nhớ những người thân đã qua đời.

[←6]

^[6] Khi vắn tóc kiểu Nhật thì thường phải vuốt dầu để tóc vào nếp và có độ bóng.

[←7]

[7] Giọng nữ cao.

[←8]

[8] Mignon: vở opera về nhân vật trong tiểu thuyết *Những năm học nghề của thợ cả Wilhelm Meister* của văn hào Đức Goethe. Nàng là một cô gái di-gan xinh đẹp được chàng Wilhem Meister chuộc khỏi gánh xiếc rong.

[←9]

[9] Câu đầy đủ trong tác phẩm: "Venice thâm dần, thâm dần, cho đến lúc chỉ còn lại một đường mỏng manh mờ nhạt vắt ngang trời." - *Gối Đầu Lên Cỏ*, Natsume Soseki, An Nhiên dịch.

[←10]

^[10] Một bộ phim câm tập hợp cảnh các cô gái đẹp và gợi cảm mặc đồ bơi trên bãi biển.

[←11]

^[11] Mack Sennett (1880-1960), đạo diễn người Mỹ gốc Canada, chuyên về phim hài.

[←12]

^[12] Bộ phim *Con gái thần Neptune* nói về một nàng tiên cá muốn trả thù cho chị mình bị loài người giăng lưới bắt, nhưng lại phải lòng nhà vua của vương quốc loài người.

[←13]

^[13] Annette Kellerman (1887-1975): nữ diễn viên và vận động viên bơi lội người Australia. Bà là nữ diễn viên đầu tiên khỏa thân trên phim.

[←14]

^[14] Lưu ý đoạn này cho thấy Naomi có cơ thể săn chắc, gợi cảm kiểu Tây chứ không giống như những người phụ nữ "mình hạc xương mai" thông thường theo thẩm mỹ phương Đông.

[←15]

^[15] Ở Nhật có truyền thống sử dụng nhà tắm công cộng, thậm chí có nhà kiểu cũ còn không có nhà tắm.

[←16]

^[16] Bồn trong phòng tắm truyền thống của người Nhật chỉ sử dụng để ngâm người thư giãn sau khi tắm xong chứ không dùng để tắm như bồn tắm kiểu Tây.

[←17]

^[17] Luật pháp Nhật Bản quy định tuổi kết hôn là từ mười tám trở lên với nam giới và mười sáu trở lên với nữ giới.

[←18]

^[18] Thắt lưng bản lớn trong trang phục kimono truyền thống của Nhật.

[←19]

^[19] Thắt lưng bản nhỏ, thắt phía trên obi (đai lưng bản lớn).

[←20]

[20] Nhân vật này dùng tiếng Anh nhưng phát âm không chuẩn.
First time: lần đầu tiên. (Tiếng Anh trong nguyên tác).

[←21]

[21] *Gentleman*: quý ông. (Tiếng Anh trong nguyên tác).

[←22]

^[22] *More difficult*: khó hơn. (Tiếng Anh trong nguyên tác).

[←23]

^[23] *Lady*: quý bà.(Tiếng Anh trong nguyên tác).

[←24]

^[24] *Walk with me*: Đi với tôi! (Tiếng Anh trong nguyên tác).

[←25]

^[25] *Etiquette*: phép xã giao, nghi thức, lễ nghĩa... (Tiếng Anh trong nguyên tác).

[←26]

^[26] Tiệc khiêu vũ đặc sắc - Phí vào cửa: Quý bà miễn phí, Quý ông 3.00 yên. (Tiếng Anh trong nguyên tác).

[←27]

^[27] *Encore*: là tiếng cổ vũ của khán giả, có ý nghĩa yêu cầu ca sĩ/điện viên/ nhạc công... trình diễn thêm.

[←28]

[²⁸] Một từ trong tiếng Anh chỉ dân Mỹ đặc thù, khi được sử dụng bởi người Âu thì có nghĩa coi thường, nhưng đối với người Mỹ thì cụ thể là để nói về người Bắc Mỹ.

[←29]

[29] *Will you dance with me*: cô sẽ nhảy với tôi chứ? (Tiếng Anh trong nguyên tác).

[←30]

^[30] *Please*: Làm ơn. (Tiếng Anh trong nguyên tác).

[←31]

^[31] Giấy kiểu Nhật (washi) được sản xuất thủ công từ các loài cây bản địa, còn giấy trắng in sách được sản xuất công nghiệp theo kiểu Tây.

[←32]

^[32] Trong *Trường Hận Ca*, Bạch Cư Dị cũng từng ví da Dương Quý Phi trắng mịn như mỡ đông.

[←33]

^[33] Gloria Swanson, Pola Negri, Bebe Daniels đều là các minh tinh Hollywood thập niên 20 của thế kỷ trước.

[34] Rokumeikan (Lộc Minh Quán) là một dinh thự được xây dựng theo kiến trúc kiểu Pháp, được khánh thành năm 1883 (năm Minh Trị thứ 16), được dùng làm nơi ở của các quan chức ngoại quốc tới thăm Nhật Bản. Nơi đây cũng nổi tiếng một thời là địa điểm tổ chức các buổi dạ vũ, yến tiệc giao lưu văn hóa nơi người Nhật ăn mặc, khiêu vũ theo kiểu Tây phương để chứng tỏ sự "văn minh" của mình không thua kém người Âu Mỹ. Điều này bị lên án không chỉ đối với những người Nhật bảo thủ mà ngay cả dân ngoại quốc cũng coi thường và chế giễu những nỗ lực "Tây hóa" của người Nhật, so sánh họ với khi (để ý phần trước khi Naomi ví von Kikuko với khi.)

[←35]

[³⁵] Auguste Rodin (1840-1917), nhà điêu khắc người Pháp, tác giả pho tượng Người Suy Tư (The Thinker) rất nổi tiếng. Bức tượng Joji đang nghĩ đến ở đây có lẽ là bức tượng Eva (Eve).

[←36]

[36] Chứng cuồng loạn, biểu hiện là bị kích động thái quá, không điều khiển được cảm xúc. Trong một thời gian dài, bệnh này được coi là chỉ xảy ra ở phụ nữ.

[←37]

^[37] Người hầu gái Trung Quốc.